

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA
LEIGH

DEAD
AGAINST
HER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DEAD AGAINST HER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ
"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye)*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Koru*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatabilir*

*Çığlık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

*Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)*

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

*Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik Gömülü
Kemikler*

OceanofPDF.com

DEAD KARŞI HER

BEN LINDA
LEIGH

Montlake

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2022 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542030625 (ciltless)
ISBN-10: 1542030625 (ciltless)

ISBN-13: 9781542030618 (ciltli)
ISBN-10: 1542030617 (ciltli)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant

Birinci baskı

OceanofPDF.com

*Charlie, Annie ve Tom için siz her
şeysiniz.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCI

BEŞİNCİ

SEKİZİNCİ

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ ON

DÖRDÜNCÜ ON

BEŞİNCİ

ON BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YİRMİ BİR BÖLÜM YİRMİ

İKİ YİRMİ YİRMİ YİRMİ YİRMİ

BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM

ALTI DÖRT BEŞ BÖLÜM YİRMİ

YEDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM YIRMI
DOKUZUNCU BÖLÜM OTUZUNCU
BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ OTUZ OTUZ
OTUZ OTUZ BÖLÜM ÜÇ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM DÖRT
BEŞ ALTI OTUZ OTUZ
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
SEKİZ TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Nefret yaşayan bir şeydir, ekilmesi ve sulanması gereken bir tohumdur. Yeterince beslenirse çiçek açar ve büyür. Koşullar uygun olduğunda, istilacı bir tür gibi hareket eder ve orijinal bitkileri yok ederek, güneş ışığını ve oksijeni engelleyerek kontrolü ele geçirir.

Onları aç
bırakarak.
Ölene kadar.

Kendi nefretimi düşünüyorum, özenle bakılmış, yıllarca bu anı hayal ederek döllenmiş. Silahı tutan elimin beynimle bağlantısı kopmuş gibi hissediyorum. Nefret beni ele geçiriyor.

Beni kontrol ediyorsun.

Önümdeki sandalyelere sıkıca bağlanmış iki kişiyi inceliyorum. İronik bir şekilde, nefretimin yoğunluğunun altında, garip bir şekilde bağımsız hissediyorum.

Adam bağlarını çekiştiriyor ama çözülüyor. Nasıl düğüm atılacağını biliyorum. Ağzı titriyor. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama başaramıyor. Üst dudağında boncuk boncuk terler belirliyor ve gözlerinin iri akları dehşetini ortaya koyuyor. Yanındaki yaşlı kadın, annesi.

-Hareketsiz. Karşı koyamayacak kadar zayıf. Sonu yaklaştı ve bunu biliyor. İkisinden daha zeki olan o.

Ona odaklanıyorum. Ne de olsa burada olmamın sebebi o.

Ağzını açıyor ama sadece bir çıkarıyor. Panik boğazını daraltıyor. Bu duyguyu iyi bilirim.

Sertçe yutkunuyor, sonra konuşuyor. Korkusunu gizlemeye çalışıyor ama sesi çok yüksek çıkıyor. "Yapma bunu. Pişman olacaksın."

mıyım?

Pişmanlık tuhaf bir duygudur. Tanımı gereği, olay gerçekleşene kadar onu deneyimleyemezsiniz. Yani kim bilir?

Yaptığım şey yanlış. Bunu biliyorum. Onun korkusundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyorum. Günlerdir hazırladığım ve sonunda yiyebildiğim bir yemeğin kokusu gibi onu içime çekiyorum. Beklenti iştahımı açana kadar kabarttı. Tetiği çekmek son derece tatmin edici olacak. Kemiklerimin derinliklerinde, bunun beni yeniden bir bütün haline getiren eylem olabileceğinden şüpheleniyorum.

Başımı eğiyorum. " sanmıyorum."

Yanındaki sandalyeye bağlanan yaşlı kadın inliyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Güneşte çok fazla zaman geçirmiş. Cildi bir kese kağıdı kadar kırışmış ve benek benek olmuş. Asıl hedefim o olmasa da, masum da sayılmaz. Bencilce seçimler yaptı. Bir canavarı doğurdu ve büyüttü. Ona olanak sağladı. Onun ne olduğunu biliyor. Doğuştan gelen kötülüğünü görmezden gelmeyi tercih etse de her zaman biliyordu. Ama bu gerçekten onun hatası mı? Koşulsuz sevgi ebeveynliğin doğal bir parçasıdır, ancak sınırları olmalıdır. Birini, başkalarına verdiği zararı görmezden gelmeden sevebilmelisiniz.

Belli belirsiz, ona acımam gerektiğini fark ettim. Onu zor bir duruma soktu. Bunun yerine, sanki kalbim ölü bir ağaç kadar boşmuş gibi rahat bir boşlukla doluyorum.

"Şimdi gidebilirsin, kimseye söylemeyiz," diye yalvarır.

Ağzını tıkamalıyım. Gerçekten konuşmak istemiyorum. Yoksa istiyor ? Hareketlerimi açıklamama gerek yok. Buraya nasıl geldiğimizi biliyor. Hatalı olduğunu biliyor. Ama belki de onun acısından zevk almalıyım. O da benimkinden zevk aldı mı?

Muhtemelen.

O böyle bir adam. Hayatı boyunca pek çok insana sıkıntı verdi. O bir piç. Bir zorba. Bir kullanıcı.

Aklıma yeni bir düşünce geldi. Belki de o bir parazittir, bir bitkinin güneş ışığını emmesi gibi diğer insanların acılarından besleniyordur. O, bahçeden kökünden sökülüp atılması gereken istilacı bir sarmaşık. Zehirli sarmaşık gibi, onu ortadan kaldırmak iz bırakacaktır, ama yapılmalıdır.

Dudaklarını yalıyor. "Ne yaptığını bilmiyorsun. Daha önce hiç kimseyi öldürmedin. Bu seni mahvedecek."

"Sanırım öğreneceğim." Ona eziyet etmek içime bir zevk dalgası gönderiyor. Sonunda işler benim lehime döndü. "Çaresiz olmak nasıl bir duygu? Öleceğini bilmek?"

Ağzını kapatıyor ve yüzü buz gibi soluyor.

Yaşlı kadın haykırır, sonra bir dua mırıldanmaya başlar. Kelimeleri tekrar tekrar söylüyor. Sinirlerimi diken diken ediyor ve nefretimi daha da körüklüyorlar. Tanrı dualarıma cevap vermedi. Acı çekmeme izin verdi. Şimdi ne cüretle O'nun müdahalesini ister, hem de günahlarının bedelini nihayet öderken.

Silahı ona doğrulttum. "Kapa çeneni." Ama o inliyor.

Öfke içime ediyor ve kelimeler patlıyor. "Yetki bende!"

Kontrol daha uzağa kayıyor ve ben ona uzanmaya zahmet etmiyorum. İleri atıldım, silahı kafasına dayadım ve tetiği çektim. Anında yere yığıldı. Ölümü o kadar hızlı, o kadar ani oldu ki, neredeyse can çekişiyordu. Ama sonra, *onun* ölümü benim önceliğim değil.

İrkiliyor; sonra şok yüzündeki tüm duyguları siliyor. Bakışları annesinden bana kayıyor. Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. gerekirdi. Keder ve travma ile boğulmuş olmalı. Ama öyle değil. Bir sonraki hamlesini hesaplıyor. Piç kurusu. Ama açıkça nutku tutulmuş. İçime güç doluyor. İntikamımı almak için uzun süre bekledim.

Geri çekilip kendimi toparlıyorum, alnımdaki bir saç telini fırçalıyorum. "Ciddi olduğumu , değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor. Başını çeviriyor ve annesine bakıyor. Detaylar kafasına dank eder. Yüzü bir inançsızlık ve korku maskesine dönüşüyor. Ama bunun bir rol olup olmadığından emin olamıyorum. Her neyse, daha fazlasını istiyorum. Çektiğim acının kabul edilmesini istiyorum. Öfke, ateş karıncaları gibi tenimi sarıyor. Bana bir cevap borçlu, lanet .

"Cevap ver bana!" Bağırıyorum.

Yapmadığında, diz kapağına nişan alıp ateş ediyorum. Silah elimde titriyor. Kan sıçradı. Vücudu sarsılıyor ve çığlık atıyor. Bileklerinin etrafındaki bağları sertçe çekiyor. O çırpındıkça sandalye sallanıyor. Denemeye devam ederse sandalyeyi devirebilir ama sandalyeyi devirmek onu serbest bırakmaz. Bu düğümler sağlam. Hiçbir yere gitmiyor.

Onu diğerk dizinden vurdum. Tekrar ığlık atıyor, sesi tiz, vahşı ve çaresiz. Barut ve kan kokuları havayı dolduruyor.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Bağırıyorum.

İnliyor. Gözyaşları ve sümük yüzüne akıyor. Acı gözlerini vahşileştiriyor.

"Kan kaybından öleceksin ama bu uzun zaman alacak." Bunu düşündüm. Ona acı çektirmek istiyorum. Ölmesini izlemek istiyorum. Ama burada uzun süre kalmayı göze alamam. Çiftlik ıssız ama posta ve paketler düzenli olarak teslim ediliyor. Meraklı komşuları var mıydı?

Yakalanma riskini göze alamam. Hayatımın geri mahvetmeyeceğim. Zaten benden çok fazla zaman aldı. Bir geleceği hak ediyorum. Ayrıca, gerçekten masum olan birini öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Fark edilmeden önce buna bir vermeliyim. Silahı omzuna doğrultup bir el daha ediyorum.

Vücudu tekrar sarsılıyor ama bu sefer çırpınmıyor. Çok güçsüz. Başı dönüyor. Yaralarından kan akıyor, giysilerinin kumaşında çiçek açıyor, sandalyenin altında yayılan su birikintileri halinde yere damlıyor. Çıkardığı sesler artık insan sesi değil. Onu bir hayvana indirgedim. Bu düşünce bana memnuniyetten başka bir şey vermiyor.

Ben kötü müyüm?

Olabilir.

Yaklaştım, tam yüzüne baktım. "Sen. Sen. Üzgün müsün?"

Öyle. Başını sallamadan önce bile gözlerinde bunu görebiliyorum. Vazgeçti. Teslim oldu. Ben kazandım. Ama itirafını duymam gerek.

"Söyle!" Çığlık atıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, kelimeler zar zor duyuluyor. Sonunda.

Kulağına doğru eğildim. "Demek pişmanlık dolu olan sensin."

Doğruluyorum. Gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Acı ve kan kaybından bayılıyor. Silahı tekrar kaldırıp alına sertçe bastırıyorum. Göz kapakları titriyor. Bakışlarımız buluşuyor. Kazandığımı biliyor. O ana odaklanıyorum. Her detayı hatırlamak istiyorum. Onu öldürmek kasıtlı olmalı ve bunun bilmeli.

Göz temasını koruyarak tetiği çekiyorum.

Diğer fotoğraflara kıyasla bu sessiz görünüyor. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyorum. Vücudu anında gevşiyor. Odaya sessizlik çöküyor. Duvardaki eski saatin saniye ibresi ilerledikçe tik taklarını duyabiliyorum. İçimi dolduran huzur neredeyse mutluluk verici. Ama bunu sindirmek için zaman ayıramıyorum.

Cesetlerden uzaklaşıp evden çıkıyorum ve arka kapıyı kilitleyip kapatıyorum. Verandada duruyorum. Her şey farklı hissettiriyor. Gece havası hoş bir şekilde serin ve nemli. Gökyüzü berrak, yıldızlar mürekkep karanlığında parlak noktalar halinde.

Ben yeniden doğdum. Önümde bir ömür var. Onun ölümüyle birlikte geçmişimdeki dehşeti bir kenara bırakıp yoluma devam edebilirim.

İronik olarak, hiç pişmanlık
duymuyorum. Sadece
rahatladım.

Ama kendime sonunda bittiğini söylesem bile, anlaşmazlık beni . Eldivenleri ellerimden sıyrıyorum. sürü önlem aldım. Hiç parmak izi bırakmadım. Cinayet silahını geride bırakmayı düşünüyorum. Ne de olsa onun silahı. Ama onu da eldivenlerle birlikte cebime koydum. İşimi şansa bırakmadım.

Her karşı bu sorunlarımın sonu değil, başlangıcı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Şerif Bree Taggert bozuk yola saptı ve aracını eski bir çiftlik evinin önünde durdurdu. Bir komşusu sağlık kontrolü için aramıştı. Bree ön camından araziye değerlendirirken nedenini görebiliyordu. Yabani otlar ve harap yapılar ıssız bir manzara çiziyordu. Ön sundurmanın destekleri sağa doğru eğilmişti, sanki yüz yıllık amansız rüzgârlar onlara boyun eğdirmişti. Evin hemen etrafındaki arazinin biçilmesi gerekiyordu ve ötesindeki çayırlar bel hizasındaydı.

Merkeze olay yerinde olduğunu bildirmek için telsizine uzandı. "Şerif Taggert, kod 11."

Bree aracından indi. Ev hafif bir yükselti üzerindeydi ve ona çiftliğin iyi bir görüntüsünü veriyordu. Yakından bakıldığında yapılar daha da bakımsız görünüyordu. Belli ki birileri burayı ayakta tutmaya çalışmış ama çoğunlukla başaramamıştı. Soyulan boyalar, eksik kiremitler ve kırık çit tahtaları yaşı, yoğun kullanımı ve bakımsızlığı kanıtlıyordu. Ev bir zamanlar beyaz olabilirdi ama çıplak, kimsesiz bir gri renge bürünmüştü.

Evin arkasında büyük bir ahır vardı. Hava koşullarından yıpranmış dış cephesinde hâlâ koyu kırmızının soluk izleri görülüyordu. İki büyük otlağın etrafındaki çitler çoğunlukla yıkılmıştı. Ahırın yanındaki daha küçük bir otlak ise yakın zamanda onarılmıştı. İçinde, kapının yanındaki çamurlu alanda bir düzine keçi dolaşıyordu. Bree keçiler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama hayvanlar huzursuz görünüyordu. Tavuklar serbestçe dolaşıyordu. Ahırın kapısının etrafında sinsice dolaşan birkaç kedi gördü.

Burada ters giden bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu - tedirgin keçiler ve gagalayan tavuklar arasında havada asılı duran inkar edilemez bir yanlışlık. Vergi ve motorlu taşıt kayıtlarına göre,

Yetmiş yaşındaki Camilla Brown mülkün sahibiydi ve burada yaşıyordu ama keçiler, tavuklar ve kediler tek yaşam belirtiriydi. Burası, Bree'nin evinin aşağısındaki terk edilmiş çiftlik gibi boş bir havaya sahipti.

Bakışları ufku taradı. Arazi açısından bakıldığında çiftlik büyüktü ama en yakın komşu yolun en az yarım mil aşağısındaydı. Bayan Brown burada tek başına mı yaşıyordu? Yaşlı bir kadındı. Artık çiftliğe bakamayacak durumda mıydı? Bir kaza ya da tıbbi bir acil durum mu geçirmişti? Çiftlikte bir yerlerde yaralı ya da daha kötü durumda mıydı?

Bree, Bayan Brown'ın kayıtlı hem sabit hem de cep telefonu numarasını aradı. Kimse cevap vermeyince mesaj bırakmış.

Bayan Brown'ın cesedini bulma düşüncesi Bree'nin moralini bozdu ve neredeyse çağrıya cevap vermek için gönüllü olmamayı dileyecekti. Ama yardımcıları her zaman meşguldü, vardiya değişimi yakındı ve çiftlik Bree'nin eve dönüş yolu üzerindeydi, bu yüzden onun halletmesi mantıklı gelmişti. Ayrıca, öğleden sonra şerif karakolunun yenilenmesi ve genişletilmesi planları üzerine yapılan görüşmelerden sonra, şartlı tahliyesine yeni karar verilmiş bir mahkûm gibi ofisten kaçmak istemişti. Planlar heyecan vericiydi. Yeni kadın yardımcıları için bir soyunma odası, ayrıca yeni nezarethaneler ve karakolda şiddetle ihtiyaç duyulan diğer genel güncellemeler ekleniyordu. Ama bürokrasi gözlerinin arkasında zonklayan bir ağrıya neden oluyordu.

Daha salı günüydü.

Bree yaklaşan bir motorun sesiyle döndü. Bir kamyonet takırdayarak yola çıktı ve SUV'unun yanına park etti. İçinden en az yetmiş yaşında olduğunu tahmin ettiği, yaşına göre dinç görünen yaşlı bir adam indi. Sıksa ve çarpık bacaklı adam eski filmlerdeki kovboylar gibi kot pantolon ve ekose gömlek giymişti. Yüzü, buruşturulup top haline getirilmiş ve tekrar düzeltilmiş bir folyo parçası gibi kırışıklı.

"Şerif." Şapkasının geniş kenarına dokundu. "Ben Homer Johnson. Yan çiftlikte yaşıyorum. Sizi ben çağırdım." Başıyla evi işaret etti. "Daha önce oradan geçerken dışarıdaki keçileri gördüm. Camilla onları genellikle saat dörtte getirir. Tavuklar da şimdiye kadar gelmiş olmalı. Onları hava karardıktan sonra asla dışarıda bırakmaz. Çakallara yem olacaklar. I

onu aramayı ve kapısını çalmayı denedim. Telefonuna cevap vermiyor ve kapısı kilitli. Gündüzleri kapısını hiç kilitlemez." Homer her şeyi düşünmüş gibi görünüyordu.

"Onu en son ne zaman gördün?"

Homer gözlerini kısarak batan güneşe baktı. "Camilla'yı geçen Pazar kilisede gördüm. O hiç kaçırmaz, ben de öyle. O zamandan beri ilk kez uğruyorum. Ama endişeliyim. Camilla dul bir kadın ve benim gibi o da yaşıyor. Geçen yıl şu küçük felçlerden birini geçirdi. İşe yetişeiçin keçilerinin bir kısmını satmak zorunda kaldı." İç çekti. "Onun için üzülüyorum. Ben de aynı şeyle mücadele ediyorum. En azından oğlum işin içinde ve hâlâ iyi bir kâr elde ediyoruz."

"Evinin anahtarı sende var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Bilseydim, sizi aramazdım."

"Bakalım neler oluyor." Bree ön tarafa doğru yürümeye başladı. Botlarının altında ölü yapraklar çıtırdıyordu. Eylül başları hâlâ sıcak olmasına rağmen, ön bahçedeki olgun meşe ağacının yaprakları çoktan dönmeye ve dökülmeye başlamıştı. New York'un taşrasında kış .

Homer onu takip etti. Verandanın merdivenlerinden yukarı çıktılar.

Bree bir karşılama paspasının üzerinde durdu ve kapiya vurdu.

"Bayan Brown? Ben Şerif. Lütfen kapiya gelin."

Ev sessiz kaldı. Arka planda keçiler meliyordu.

"Onu zaten yaptım." Homer kaşlarını çatı. Endişe karga ayaklarını derinleştirip kraterlere dönüştürdü.

"İzlememiz gereken bir prosedür var." Bree öylece bir eve giremezdi.

Ön kapı masif ahşaptı, cam bölmesi yoktu ve sürgülü idi. Buraya girmek için bir koçbaşı gerekirdi.

Homer sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Kimse ön kapıyı kullanmıyor," dedi.

"Arka tarafı deneyelim." Bree merdivenlerden indi ve evin etrafında dolaşmaya başladı, yürürken parmak uçlarında durup pencerelere bakıyordu ama tüm perdeler çekiliydi. Görebildiği en fazla şey, perdelerin tam olarak birleşmediği loş odaların dar kesitleriydi.

Homer onun yanında yürüdü. Evin arka köşesini döndüler ve eve bakmak için döndüler. Öndekinin aynısı olan bir arka sundurma arka tarafa doğru uzanıyordu.

"Perdelerini de hiç kapatmıyor." Homer ellerini kalçalarına dayadı. "En azından alt . Bu hafta hava güzeldi. Pencereler açık olmalı. Benimkiler açık."

Bree'ninki de öyleydi. Arka kapıya çıktı ve kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi.

"Ben ahırını kontrol edeceğim." Tahta basamakları koşarak indi, giderek artan bir aciliyet duygusu adımlarını hızlandırdı.

Homer, otlarla kaplı arka bahçeyi açık bir tavuk kümesinin önünden geçerken ona ayak uydurdu. Büyük kuşlar ciyakladı ve dağıldı. Bree ağıllarının önünden geçerken keçiler meleyerek ve tepinerek daireler çiziyordu.

Ağır çift kapıya gitti ve bir tarafı açtı. İçerisi ahırdan çok ticari bir süt sağım işletmesine benziyordu ve mülkün geri kalanından daha iyi korunmuştu. Süt sağım makineleri yükseltilmiş bir platform üzerinde duruyordu. Bir kapı aralığından büyük paslanmaz çelik masaların ve buzdolaplarının bulunduğu başka bir odaya baktı. Ekipman biraz yıpranmış olabilirdi ama her şey tertemizdi.

"Alo?" Bree aradı. "Bayan Brown? Ben Şerif Taggert." Keçiler sanki onun dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi daha yüksek sesle meledi.

Bree boş ahıra doğru döndü ve başını keçilere doğru eğdi. "Normalde bu kadar tedirgin olurlar mı?"

"Hayır, hanımefendi. Aç olduklarından şüpheleniyorum." Beyaz sakallı çenesini ovuşturdu. "Süt sağma zamanı da geçmiş olabilir."

Bree ağılı taradı. Çamurlu zemin yoğun bir şekilde çiğnenmişti. Otlak çoğunlukla topraktı, otlar çiğnenerek yere dökülmüştü. "Bayan Brown keçilerle ne yapıyor?"

"Çiftçi pazarında keçi peyniri ve serbest dolaşan tavuk yumurtası satıyor. Kasabada peynirini satın alan bir restoran da var. Elinde kalan tek iş bu. Ne yazık. Bu çiftlik eskiden çok daha büyüktü."

Çiftçiler kendilerinden önce hayvanlarına bakarlardı. Hayvanları onların geçim kaynağıydı.

Homer, "Şimdilik onlara biraz saman atabilirim," diye önerdi.

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olur." Ve Bree eve girerken onu oyalayacaktı. Ne bulacağını kim bilebilirdi ki?

"Evet, hanımefendi." Açık ahır kapısından geçip yükseltilmiş bir paletin üzerine yığılmış saman balyalarına doğru ilerledi.

Bree eve doğru döndü. Adımlarını arka verandaya kadar takip etti ve kapıyı inceledi. Ön kapının aksine, cam bölmeler üst yarıya yerleştirilmişti ve boş olan mutfak görebiliyordu. Sürgü yoktu, sadece kırılması otuz saniye sürecek basit bir kapı tokmağı kilidi vardı.

Kırsal yaşam.

Kendi çiftliğindeki son teknoloji ürünü alarm sistemini düşünerek başını salladı. Ama Bayan Brown muhtemelen Bree'nin aldığı tehditleri almamıştı.

Merkeze bilgi vermek için cep telefonunu kullandı. "Kapıda yanıt yok ve ev sahibinden de bir iz yok. Hayvanlar beslenmemiş. Ev sahibinin hasta ya da yaralı olabileceğinden endişeleniyorum. İçeri giriyorum."

Kesinlikle gerekli olmadıkça camı kırmak ya da kapıyı kırmak istemeyen - Bayan Brown'ın iyi olması ve sadece rahatsızlanması durumunda şerif departmanının bir davaya ihtiyacı yoktu - Bree cebinden küçük bir alet çantası çıkardı ve kilidi ustalıkla açtı. Kilit o kadar eskiydi ki, muhtemelen kredi kartıyla bile açabilirdi. Kapıyı iterek açtı ve çürümüş et kokusu yüzüne bir yumruk gibi çarptı.

Ayrıştırma.

Bree'nin midesi bulandı. Bayan Brown ne uyukluyordu ne de yardıma ihtiyacı vardı.

Hayır. Bu koku bir şeyin -muhtemelen Bayan Brown'ın- öldüğü anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bree toparlanmak için bir adım geri gitti. Çürüyen her neyse muhtemelen en az bir gün önce ölmüştü. Midesi karıştı ve boş olduğuna şükretti. Temiz havadan derin bir nefes alarak kapıyı sonuna kadar açtı. İçeride böceklerin vızıltısı karnındaki mide bulandırıcı düğümü daha da sıkılaştırdı.

Sinekler her zaman içeri girmenin bir yolunu bulur.

Bree son bir yudum temiz havayla eve adımını attı. Mutfak eskimişti ama düzenliydi, ahşap tezgahlar onlarca yıldır ovulmaktan pürüzsüzleşmişti. Bakışları odanın üzerinde gezindi. Ortada dikdörtgen bir masa duruyordu. Bir ucunda iki tabak, iki bardak ve iki takım mutfak eşyası yan dizilmişti. Masanın altına dört sandalye sıkıştırılmıştı. İki sandalyenin daha sığabileceği boş alanlar işaretlenmişti. Ocağın üzerinde ikonik bir CorningWare güveç kabı duruyordu. Tezgâhın üzerinde şeffaf bir kubbe, kaide üzerindeki bir pastayı örtüyordu. Sinekler cam kapakların etrafında vızıldıyor, yiyeceklere ulaşmaya çalışıyordu. Bree mutfağın içinde ilerleyerek sesleri engellemeye çalıştı.

Sineklerden nefret ederdi.

Oturma odasının kapısına yaklaştığında koku daha da yoğunlaştı. Burnundan nefes alıp ağzını kapatan Bree, hızlı ve refleksif bir öğürmeyi bastırdı. Eşikte, şaşkınlık onu durdurdu. Dondu kaldı, ayakları yıpranmış muşambaya basarken gördüğü manzaraya inanamadı.

Ev sahibini düşme, kalp krizi ya da felç nedeniyle ölmüş bulmayı umuyordu ama Bree'nin önündeki görüntü o kadar beklenmedikti ki kıpırdıyamadı. Beyni gördüğü şeyi kabul etmek istemiyordu. Gözlerini birkaç saniyeliğine sıkarak kapattı, sonra tekrar açtı. Hiçbir şey değişmemişti. Sahne hâlâ korkunçtu.

Düz sırtlı ahşap sandalyelere sıkıca bağlanmış iki ceset yere yığılmıştı. Sandalyeler birkaç metre arayla yan yana yerleştirilmiş ve aynı yöne çevrilmişti.

Sahneye bakan bir seyirci gibi.

İlk kurban yaşlı bir kadındı, başı doğal olmayan bir şekilde rahat bir açıyla yana doğru sarkıyordu. Bree, Bayan Brown olduğunu tahmin etti. Alnının ortasında bir kurşun deliği vardı. Yaranın etrafında, gözlerinde, burnunda ve ağzında sinekler uçuşuyordu. Bree'nin boğazı kurudu ve yutkundu. Yaşlı kadının soluk mavi pamuklu bluzunda ya da kot pantolonunda başka bir yara görmedi. Bluzunun ön cebinden bir cep telefonu çıkmıştı. Bree, adli tabip cesetleri çıkarmadan önce onu poşetleyip etiketlemeyi not etti.

İkinci kurban erkekti ve vücudu daha genç görünüyordu. Başı öne eğikti, bu yüzden Bree yüzünü göremiyordu. Ama açıkça ölmüştü. Kadının aksine, birden fazla kez vurulmuştu. Düz gri tişörtünde ve kot pantolonunda koyu renk kurumuş kan lekeleri vardı. Kan yere damlamış ve sandalyenin altında birikmişti. Bree kanın kurumak için zamanı olduğunu fark etti.

Gözlerini kapattı. Bree sekiz yaşındayken, babaları annelerini vurduktan sonra silahı kendine çevirirken iki küçük kardeşini evlerinin arka verandasının altına saklamıştı. Cesetlerini görmemişti. Ölümleri bu kadar kanlı mı olmuştu?

Bir kazıma sesi Bree'yi şimdiki zamana geri getirdi. Kafasını çevirdi. Eli otomatik olarak silahının gitti. Homer mutfak kapısında duruyordu, bronzlaşmış yüzü çiğ un kadar beyazdı.

"Dur!" Bree emretti.

Adam kıpırdamadı ama onu duyduğundan da şüpheliydi. Bakışları cesetlere kilitlenmişti, gözleri inançsızlık ve dehşetle açılmıştı. Fiziksel müdahaleden başka hiçbir şey onun şaşkın transını bozamazdı.

Bree katliamın önüne geçerek onun görüşünü engelledi. Gözlerini kırıştırarak ona baktı ve yavaşça kendine geldi. Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı ve hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. Sahnenin kirlenmesini istemeyen Bree, "Bu odaya girmeyin!" diye emretti.

İrkildi.

Ses tonunun sertliğini fark eden Bree sesini alçalttı. "Evden dikkatlice çık. Hiçbir şeye dokunmayın. Birazdan çıkacağım."

Homer'ın adem elması sertçe yutkunurken kaymış, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamıştı. Sonra da onun emirlerini yerine getirdi.

Bree silahını çekti. Bu ölümlerin yeni olmadığı açıktı ama bu katilin hâlâ burada olamayacağı anlamına gelmiyordu. Kolluk kuvvetleri kariyerinde daha garip şeyler görmüştü. Bir keresinde, karısını öldüren ve iki hafta boyunca cesediyle yaşayan bir adamı tutuklamıştı, ta ki koku komşuları polisi arayana kadar.

Evin ön tarafındaki resmi salonu ve çalışma odasını temizledikten sonra merdivenlerden ikinci kata çıktı. Sahanlıkta durdu ve dinledi ama hiçbir şey duymadı. Sola dönerek, yaşlı kadın tarafından kullanıldığı belli olan ana yatak odasına girdi. Bree dolabı açtı. Sol tarafta kilise elbiseleri ve ayakkabılar sıralanmıştı. İş kıyafetleri sağ tarafta düzgünce asılıydı. Her şey ütülenmişti, kot pantolonlar bile. Bree yatağın altını kontrol etmek için eğildi. Bitişikteki banyoda, büyük, pençe ayaklı küvetin etrafında asılı duran duş perdesini kenara çekti. Sonra ana yatak odasından koridora .

Ağırlığının altında bir döşeme tahtası gıcırdarken kalp atışları kulaklarında yankılandı. Bir bakışta koridordaki banyonun boş olduğunu anladı. İkinci yatak odasında iki kişilik bir yatak vardı ve boş görünüyordu. Üçüncü yatak odasında bavullar, kutular ve erkeksi giysiler, erkeğin ya taşınma ya da içeri girme sürecinde olduğunu gösteriyordu. Dolaba ve yatağın altına da baktı. Ama şüphelendiği gibi, katil çoktan gitmişti. Silahını kılıfına geri koyarak birinci kata döndü. Oturma odasındaki ölünün yanından geçerek mutfığa gitti ve arka kapıdan çıktı.

Tam bir dakika boyunca verandada durdu ve temiz havayı içine çekti.

Homer da aynı şeyi yapıyordu, öne doğru eğilmişti, elleri kalçalarında. "Bunu ona kim yapar?" Sesi zayıf ve üzgündü ama artık kusacakmış gibi görünmüyordu.

"Bilmiyorum. Kesinlikle Bayan Brown mıydı?"

Tek ve sert bir baş hareketiyle cevap verdi.

"Adamın kim olduğunu biliyor musun?" Bree çimenleri ve toprağı koklamaya çalıştı ama çürümenin pis kokusu burun deliklerinin iç kısımlarına yapıştı, boğazını kapladı ve tüm rakip kokuları bastırdı.

"Yüzünü göremedim ama oğlu olabilir." Homeros'un şimdiki zaman kipini kullanması Bree'nin içine bir keder mızrağı gibi saplandı. "Onun yanına taşınacağını söyledi. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum."

Boğazı kurudu, başını salladı. Mutfaktaki masayı hayal ederken içinde hüznün ve öfke savaşıyordu: yerli yerinde duran gümüş takımlar, kumaş peçeteler, evde pişirilmiş kek. Bu sahne emek, özen ve sevgiden söz ediyordu. Öteki için yemeğı kim hazırlamıştı? Bayan Brown mı yoksa oğlu mu? Bunun bir önemi yoktu.

Yemeklerinin tadını çıkaramadan biri ikisini de öldürdü.

Bree Homer'a nazik ama kararlı bir ses tonuyla hitap etti. "Burada kalmanı ama hiçbir şeye dokunmamanı istiyorum. Ayrıca senden bir ifade almam gerekiyor ama önce yapmam gereken birkaç şey daha var."

Homer başını salladı. "Evet, tamam."

"Ayrıca, sizden herhangi bir arama yapmamanızı rica edeceğim. Yakınlarına haber önce bu haberin yayılmasını . Ölüm bir aile için yeterince zorken bir de bunu televizyondan duymasınlar."

"Anlıyorum." Homer'ın sulu gözleri Bree'ye kilitlendi. "Oğlu dışında pek ailesi yoktu. Sadece Scarlet Falls'ta bir erkek kardeğı vardı. Orada da birkaç yeğeni varmış ama onlara pek yakın değilmiş. Yakınlarda yaşıyorlar ama ziyarete gelmiyorlar."

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Homer başıyla ahır ışıaret etti. "Camilla belli ki bugün geçmemiş."

Bree onun bu kelimeyi ölümlere sayğı için kullandığını biliyordu ama bu kelime sinirlerine dokunuyordu. *Geçmek* nazik bir kelimeydi ve Camilla'nın ölümü hiç de öyle değildi. Vahşice öldürölmüştü. Bağlanmış, işkence edilmiş ve dehşete düşürölmüştü. Oğlunun öldürölüşünü izlemeye zorlanmış mıydı?

Bree, Ocak ayında kız kardeşinin öldürölmesinden sonra yeğenlerinin bakımını üstlenmişti. Ebeveyn rolüne gireli çok kısa bir süre olmuştu ama çocuk sevgisinin ne demek olduğunu çoktan anlamıştı.

diğer tüm duyguların önüne geçti. Çocuğunuzun ölümünü izlemek bir ebeveynin katlanabileceğı en kötü şey olurdu.

Bree, Bayan Brown'ın iyiliğı için önce onun ölmüş olmasını umuyordu.

Homer devam etti. "Önemsiz görünebilir ama o keçilerin sağılması gerekiyor. Çok rahatsız olacaklar."

"Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Geçmişte Camilla'ya yardım ettim. Tıpkı onun bana yardım ettiği gibi."

Bree olay yerinin kirlenmesini istemiyordu ama hayvanlar da zor durumda bırakılamazdı. Ayrıca Homer çoktan ahıra girmişti. "Pekâlâ, ama bir şerif yardımcısı denetlemek için gelene kadar beklemeniz gerekecek. O zamana kadar lütfen kamyonunuzun yanında bekleyin."

"Evet, hanımefendi." Arkasını döndü ve uzaklaştı. Dinçliğı buharlaşmış, duruşu sanki son yirmi dakikada on yaş yaşlanmış gibi çökmüştü.

Bree cinayetleri merkeze bildirmek için cep telefonunu kullandı. Yardımcılarının çağrılmasını ve taşınabilir ışık getirmelerini istedi. Önümüzdeki bir saat içinde karanlık çökecekti. Daha sonra adli tabibe haber verdi ve ilçe adli tıp ekibini çağırdı. Tüm bunları telsiz kullanmak yerine cep telefonu ile yaptı. Yerel medya polis telsiz yayınlarını tarayıcıdan dinliyordu. Bree cinayet haberlerini basından saklayamazdı ama onların gelişini geciktirebilir ve medyanın varlığı durumu karmaşıkleştirmeden önce soruşturmasına biraz zaman kazandırabilirdi.

Daha sonra Bree, ihtiyaç duyulduğunda danışman olarak çalıştırdığı ceza müfettişi Matt Flynn'i aradı. Bütçe kısıtlamaları tam zamanlı bir dedektif tutmasını engelliyordu. Matt eski bir şerif departmanı müfettişi ve K-9 eğitmeniydi. Birkaç yıl önce bir dost ateşi olayında görev başında vurulduktan sonra teşkilattan emekli olmuştu. Eline isabet eden bir kurşun tabancayla isabetli ateş etme yeteneğini engellemiş ve Matt'in şerif yardımcısı olarak istihdam edilmesini engellemişti. Ama bu sakatlık onun işini yapmasına asla engel olmamıştı ve çok iyi bir dedektifti.

Aynı zamanda, daha iyi bir terim olmasa da, onun erkek arkadaşıydı. "Selam," diye cevap verdi.

Eğer bir cinayet mahallinin önünde duruyor olmasaydı, adamın sesindeki derin ve seksi tonu takdir edebilirdi.

"Ne yazık ki bu bir iş ," dedi üzüntüyle. İç çekişi bağlantı üzerinden duyulabiliyordu.

"Evet. Çifte cinayet var." Bree ona adresi verdi. "Çok çirkin."

"Hepsi öyle değil mi? Yola çıkıyorum." Matt aramayı sonlandırdı.

Bree cep telefonunu cebine soktu. Kişisel koruyucu ekipman almak için aracına döndü. Homer kamyonetine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, şapkasını gözlerini kapatacak şekilde aşağıya eğmişti. Ama omuzları ağlıyormuş gibi titriyordu ve Bree'ye içerideki iki kurbanın umutları, hayalleri ve ölümlerinin yasını tutacak sevdikleri olan gerçek insanlar olduğunu hatırlattı.

Ancak yine de, *pas geçme* terimi bu duruma pek uygulanmamıştır.

Bree öfkesini bastırdı. İki insan hayatlarından vahşice koparılmıştı.

Fotoğraf makinesini ve cipinin arkasından bir çift patik alarak eve döndü. Arka verandada örtüleri ayakkabılarının üzerine geçirdi. İçeri girerken cebinden bir çift eldiven çıkardı ve onları giydi. Daha önce kullandığı yoldan yürümeye ve olay yerindeki etkisini en aza indirmeye çalışarak mutfaktan geçti.

Kapının hemen içinde, yaklaşıp daha fazla fotoğraf çekmeden önce genel sahnenin fotoğraflarını çekti. Odanın tamamını çektikten sonra cesetlere yaklaştı.

Kurumuş kana basmamaya dikkat ederek adamın yanında durdu. Kan havuzlarının kenarlarındaki birkaç leke, birinin bunu çoktan yapmış olduğunu gösteriyordu. Adamın yüzünü görebilmek için alçalması ve başını garip bir açıyla eğmesi gerekti. Aynı anda üç gerçek gözüne çarptı: Birincisi, kadın kurban gibi onun da işi alınca sıkılan bir kurşunla, infaz tarzında bitirilmişti. İki, dövülmüştü. Üç, Bree onu tanıyordu. Şişmiş, kanlı ve morarmış yüz hatlarıyla bile eski yardımcısı Eugene Oscar'ı tanıyordu.

Yakın zamanda şerif departmanından adam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt Flynn posta kutusunun yanında Suburban'ını yavaşlatırken gün batımı ağaç tepelerinin ardında parlıyordu. Bakışları yıpranmış ve yorgun çiftliğin üzerinde gezindi. Araba yolunun başında, Suburban'Şerif Departmanı'na ait iki devriye aracının yanına bıraktı. Bree'nin SUV'si evin yanında, hırpalanmış bir kamyonun yanına park edilmişti. Bir jeneratör mırıldanıyordu ve alacakaranlık çökerken bahçeyi aydınlatmak için portatif ışıklar kurulmuştu.

Matt arabaya doğru yürüdü ve eve doğru yöneldi. Bir polis memuru bahçenin çevresini olay yeri bandı ve testereli bariyerlerle çeviriyordu. Bir diğeri elinde bir pano tutarak ön geçitte duruyordu. Matt ikinci yardımcının yanında durup, olay yerine giren herkesin kaydının tutulduğu olay yeri kayıt defterine kendi adını da ekletti.

Bree'yi yan bahçede, baş yardımcısı Todd Harvey ile görüşürken gördü. Her zaman olduğu gibi, en kötü koşullarda bile, onu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama bir cinayet mahalli tamamen işle ilgiliydi.

Matt ikiliye yaklaştı. Bree her zamanki gibi profesyonel bir kolluk kuvveti gibi görünüyordu. Düzgün topuzundan tek bir siyah saç bile çıkmamıştı. Taktik kargoları ve üniforma gömleği günün sonuna göre nispeten kırıksızdı ve ela gözleri düz bir polis bakışına . Ama duruşunda bir gariplik vardı.

Todd konuşmada ona yer açmak için geri adım attı. Tipik olarak, baş yardımcısı oldukça soğukkanlıydı. Mükemmel bir amir ve liderdi, tecrübesi dahilindeki durumlarla başa çıkabilecek ve diğerlerinin tavsiyelerine başvurabilecek türden bir adamdı.

değildi. Bu gece, gövdesi ön bahçedeki devasa yaşlı meşe ağacı kadar sertti.

Bree göz teması kurdu. Yüz ifadesi bir an için değişti ve adam evin içindeki sahnenin onu derinden rahatsız ettiğine dair daha küçük işaretler görebildi. Gözleri çok odaklanmıştı ve derinliklerinde zorlukla çözülebilen bir huzursuzluk vardı. Bree bir önceki kış Randolph County şerifi olmadan önce Philadelphia'da cinayet masası dedektifliği yapmıştı. Cinayete yabancı değildi. Onu şaşırtmak için gerçekten şok edici bir şey olması gerekiyordu. Sonra gözlerini kırıştırdı ve duyguları yine kayboldu.

Duyma menziline kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı, ardından sesini alçalttı ve bombayı patlattı. "Kurbanlardan biri Oscar."

Şok Matt'i bir silindir gibi ezdi. "Eski yardımcısı Oscar gibi mi?"

Yüzü asık olan Bree başını salladı. "Çiftliğin sahibi Camilla Brown. Komşuları oğlunun adının Eugene Oscar olduğunu doğruladı. Camilla, Oscar'ın babası öldükten sonra yeniden evlenmiş."

Todd başını sallayarak başparmağını görev kemerinin ön kısmına soktu. "Kulübeye park etmiş iki aracın plakalarını araştırdık. Pikap Bayan Brown adına kayıtlı. Explorer ise Oscar'a ait."

"Cesetleri görmek ister misin?" Bree sordu.

"Evet." Matt olay yerini kendi gözleriyle görmeden önce daha fazla bilgi edinmek istemiyordu. Bree gibi deneyimli bir dedektif bile olsa, önyargılı fikirlere sahip olmamayı tercih ediyordu. Aynı olay yeri farklı dedektifler üzerinde farklı izlenimler bırakabilirdi. Matt olay yerine ilk kez baktığında temiz bir sayfa açmak istiyordu.

"Giyinmek isteyeceksin." Bree kendi omzunu kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Bu koku ..."

Kadından hafif bir çürüme kokusu yayılıyordu. Matt aracına döndü ve giysilerinin kokuyu emmesini önlemek için KKD tulumlarını giydi. Açık duran arka kapıya doğru yürüdüler.

Bree evin arka tarafını işaret etti. "Başlangıçta arka kapıdan girdim, çünkü bu kilit hasara yol açmadan kırılması en kolay kilit gibi görünüyordu."

Hiç kimse sağlık kontrolü için kapıyı kırıp içeri girmek ve ev sahibinin tatilde ya da duşta olduğunu fark etmek istemez.

Todd, Matt ve Bree'nin arkasından gitti.

Arka kapı merdivenlerinde hepsi durup galoşlarını ve eldivenlerini giydikten sonra içeri girdiler. Çürüme kokusu üzerine sinmişti. Işık, olay yeri incelemesi için yeterli değildi. Matt cebinden bir el feneri çıkarıp açtı.

Bree kapıyı kapattı. Kapalı alan her ne kadar kokuyu hapsediyor olsa da, gelen bir esinti kanıtları bozabilirdi. Matt mutfığa, sineklere ve yemek hazırlandığına dair bariz işaretlere baktı. Dehşetin altındaki normallik onu rahatsız etti. Yükselmekle tehdit eden duygularını bir kenara itti. Bu insanlar için daha sonra, katillerini adalete teslim ettikten sonra üzülebilirdi.

Kapıya yaklaşırken kendini destekledi, sonra oturma odasına girmeden hemen önce durdu. Yıpranmış mavi kanepede sanki yer açmak için geriye itilmiş gibi garip bir açıyla duruyordu. İki kurban geniş alanın ortasındaki sandalyelere bağlanmıştı. Naylon ipler kurbanların ayak bileklerini, el bileklerini ve gövdelerini yüksek, düz arkalıklara bağlamıştı. Kadının ölümü nispeten düzgündü; alnından tek kurşunla, bir atı yere serer gibi. Erkeğinki dağınıktı. Katil onunla acele etmemişti.

Matt, "Sandalyeler mutfaktan getirilmiş," dedi. "Bunun bir tutku cinayeti ya da nefsi müdafaa olabilmesi için çok fazla hazırlık yapılmış ve bu planlar çok fazla takip edilmiş."

"Evet," diye onayladı Bree. "Bu düpedüz cinayetti."

Kapı aralığından geçtiler. Todd duvarın yanında bir pozisyon aldı. Bree ve Matt birkaç adım daha yaklaştılar.

Matt çömeldi ve ışığını erkeğin yüzüne tuttu. Evet. Kesinlikle Oscar. "Katil onu öldüresiye dövmüş ve dört el ateş etmiş. Çok sinirlenmiş olmalı."

"Ya da bir şey çalışıyor," diye ekledi Bree. "Bu düzende soğuk bir şeyler var." "Ben de öyle bir izlenim edindim."

"Oscar kaç yaşındaydı, kırklarının sonunda mı? Ve iyi durumdaydı. Kendisinin ya da annesinin bağlanıp vurulmasına izin vermezdi. Karşılık verirdi."

"Katil silahlıydı ve birden kişi olması muhtemel."

Matt Oscar'ın kemerini kontrol etti. "Kılıf takmıyor."

"Onu açığa aldığımda silahını ve rozetini aldım." Bree'nin sesi gergin ve biraz da suçluluk duygusuyla doluydu.

"Evet, ama sonunda emekli oldu, değil mi?"

"Doğru," dedi Bree. "Departman için en iyisi taşınmak gibi görünüyordu

devam et."

Başlangıçta, Oscar idari izne çıkarılmıştı.

birkaç kez protokole uymadığı ve büyük bir davada kanıtları yanlış kullandığı için. Matt ve Bree onun bu sonuncusunu yerel bir politikacının isteği üzerine kasten yaptığından şüphelenseler de, niyetini kanıtlayamamışlardı. Savcı resmi suçlamalarda bulunma konusunda isteksiz davranmış ve bir anlaşma yapılmıştı. Emekli kolluk kuvvetleri, federal yasalar uyarınca, birkaç kurala uydukları sürece silah taşıyabiliyordu. Oscar da taşıyabilirdi. Eğer sebepsiz yere kovulsaydı, diğer özel vatandaşlar gibi muamele görecekti. Kendisine yöneltilen herhangi bir suçlama, gizli taşıma izni başvurusunu etkileyebilirdi.

"Çoğu polisin ek silahları vardır. Oscar'ın üzerine kayıtlı silah olup olmadığını öğrenelim." Matt doğruldu ve odaya göz gezdirdi. Lambalar, biblolar ve çerçeveli fotoğraflar masaların üzerine düzgünce dizilmişti. Sandalyelerin bulunduğu sahnenin sahnelenmesi dışında, oda normal görünüyordu. "Burada herhangi bir mücadele izi görmüyorum. Evin geri kalanı nasıl görünüyor?"

"Aynı. Genel olarak düzenli. Evi temizlediğimde üst kattaki ikinci yatak odasında erkek kıyafetleri, birkaç valiz ve kutular buldum."

Bree'nin evi tek başına temizlediğini düşününce Matt'in içini iğrenç bir duygu kapladı. Kırsal polislik bazen çok zordu. Destek hemen işe yaramayacak kadar uzakta olabilirdi.

Todd konuştu. "Bütün bu sahne ayrıntılı gibi geliyor. Neden onları bağladınız? Neden sadece vurmadınız?"

"Hepsi de güzel sorular." Matt omuz silkti. Olası nedenler zihninde dönüp duruyordu. "Kadın hızla öldü ama Oscar . Belki de

onunla konuşmak istemediler ama ondan bilgi almak istemiş olabilirler."

"Ya da bu bir intikamdı." Bree, Oscar'ın bedenine sertçe baktı. "Cezalandırma."

Matt ekledi, "Odanın başka hiçbir yerinde kan görmüyorum. Oscar'ın yaraları kanamış. Eğer vurulduysa ve zapt edilmeden önce evin içinde hareket ettiyse, bir kan izi olması gerekirdi. Bence kanama başlamadan önce ikisi de bağlanmıştı."

"Oscar'ın bu kadar kolay teslim olacağını sanmıyorum." Bree kaşlarını çatı. "Silahlı bir davetsiz misafire bile."

Matt, "Tabii saldırgan önce annesini yakalamadıysa," diye önerdi.

Bree'nin kaşları çatıldı. "Evet. Annesinin kafasına dayanan bir silah onu savaştan pes etmeye ikna edebilirdi."

Matt, birinin yaşlı kadına silah doğrultup Oscar'a talimatlar verdiğini hayal etti. "Bunun işe yaradığını görebiliyorum."

Bree her iki kurbanı da zapt etmek için kullanılan bağları incelemek için yaklaştı. "Bu düğümler her iki kurbanda da farklı ve aynı, sanki aynı kişi tarafından bağlanmışlar gibi."

Todd, "Aynı anda hem birini bağlayıp hem de kafasına silah dayayamazsınız," dedi.

"Bu düğümlerin korunması gerekecek." Bree geri adım attı. "Şu anda hem tek hem de çoklu saldırganları göz önünde bulunduracağız. Belki şansımız yaver gider ve parmak izi buluruz."

Ama Matt bu suçu planlayan birinin parmak izi bırakmış olabileceğinden kuşkuluydu. Olay yeri çok düzenliydi. Bu katil, biri eski bir polis memuru olan iki kişiyi çok az yaygara kopararak öldürmeyi başarmıştı. Oscar'ın ellerini kontrol etti. Parmaklar morarmış ve şişmişti, ama Matt parmak eklemlerinde Oscar'ın karşı koyduğunu gösterecek herhangi bir sıyrık görmedi. Saldırganlar ne yaptıklarını biliyorlardı. Matt daha önce öldürmüş olabileceklerini düşündü.

Alçı duvarda bir delik gördü. "Bir kurşun var."

"Süpürgelikte bir tane daha görüyorum," dedi Todd. "Bacaklarından birine çarptıktan sonra sekmiş olabilir."

Bree'nin telsizi çatırdadı ve bir ses "Adli tabip geldi" dedi.

Birkaç dakika sonra Dr. Serena Jones kapıda belirdi. Uzun boylu Afro-Amerikan kadın önlük giymiş ve kitini taşıyordu. Asistanı da onu takip ederek ek bir kit taşıdı ve adli tabibin ilk değerlendirmesini tamamlamasını beklemek üzere kenara çekildi. Grup profesyonelce selamlaştı ve ardından Dr. Jones cesetlere yaklaşıp kendi el fenerini kullanarak üstünkörü bir inceleme yapmadan önce olay yerini taramak için durakladı.

Dr. Jones geri çekildi. "Bu Şerif Yardımcısı Oscar mı?"

"Evet," dedi Bree. "Ahırdaki araç onun üzerine kayıtlı ve komşusu yaşlı kadının annesi Camilla Brown olduğunu doğruladı."

Adli tabip başını salladı. "Onu tanıyorum, ancak bariz dayak ve şişkinlik başlangıcı göz önüne alındığında, her iki kurbanın da kimliklerini tıbbi olarak doğrulayacağım." Adli tabibin tek derdi i'lerin üzerini çizmek ve t'lerin üstünü çizmekti.

Bree, "Mülkiyet kayıtları kadının yirmi yıldır bu mülkün sahibi olduğunu gösteriyor," dedi. "Yerel tıbbi veya dış kayıtları olmalı."

Matt, Oscar'ın yirmi yıldan fazla bir süredir şerifin ofisinde çalıştığını ve hayatı boyunca bu bölgede yaşadığını biliyordu. Sağlık kayıtlarına ulaşmak da kolay olacaktı.

Dr. Jones devam etti. "Ölüm nedeni, otopsi sonucunda teyit edilmek üzere, ateşli silah yaralanması gibi görünüyor. Yerdeki kan miktarı göz önüne alındığında, erkeğin vücudundaki kurşun yaralarının önemli ölçüde kanadığı görülüyor, bu da kalbinin hala attığını gösteriyor. Başından vurulan kurşun çok az kanamış ve muhtemelen ölümcül yaraydı." Bir insan öldüğünde, yaraları fazla kanamaz.

"Bize yaklaşık ölüm zamanını söyleyebilir misiniz?" Bree sordu.

Adli tabip yerdeki kandan kaçınarak kurbanların etrafında yavaş bir daire çizdi. "Ev klimalı değil ve bu hafta hava da ılımandı. Sıcaklığın çürüme hızını önemli ölçüde etkilediğinden şüpheliyim."

Aşırı sıcaklığa maruz kalan bedenler daha hızlı çürürdü. Soğuk atmosferdeki cesetler içinse tam tersi geçerliydi. Ancak Eylül ayının başları rahat geçmiş, günlük sıcaklıklar 65 ila 75 Fahrenheit derece arasında dalgalanmıştı.

Dr. Jones eldivenli iki eliyle kadın kurbanın başını hafifçe çevirdi. "Ölüm katılığı geldi ve geçti, yani muhtemelen otopsi sonrası otuz altı saati geçtik."

Rigor mortis ya da ölümden sonra kasların kimyasal olarak sertleşmesi, genellikle ölümden yaklaşık on iki saat sonra zirveye ulaşır, on iki saat boyunca kalır ve sonraki on iki saat boyunca kademeli olarak serbest kalır.

Adli tabip dudaklarını büzdü. "Vücut ısısı bu kadar saat sonra işe yaramayacaktır. Oda sıcaklığında ortalama bir insan vücudu saatte 1,5 derece soğur. Bu iki normal kilolu, normal giyimli beden on sekiz saat içinde oda sıcaklığına ulaşmış olacaktır."

Dr. Jones, karın bölgesini incelemek için kadın kurbanın bluzunun eteklerini kaldırdı. "İlk çürüme belirtileri bu aşamada başlar."

Matt yeşil renkli derinin yanı sıra ebru olarak bilinen ve kan damarlarının parçalandığını gösteren birkaç yeşil ve siyah çizgi gördü.

Dr. Jones eldivenli parmağıyla kurbanın karnının sağ tarafını işaret etti. "Sağ iliak fossa bölgesindeki renk değişimini görüyor musunuz? Bağırsaklar bakterilerle doludur ve yüzeye yakın dururlar. Çürümenin ilk aşamaları genellikle burada görülür." Doğruldu ve profesyonel bir kaş çatmayla cesedi inceledi. "Yani orta derecede sinek aktivitesi, ebru ve gövdede biraz şişkinlik var." Sanki tüm faktörleri tartıyormuş gibi durakladı. "Şu anda, ölüm sonrası aralığın otuz altı ila kırk sekiz saat olduğunu tahmin ediyorum. Otopsi sırasında bu aralığı daraltabilirim."

Matt saatine baktı. Akşam sekiz. "Yani Pazar akşam sekiz ile Pazartesi sabah sekiz arasında öldürülmüşler."

"Evet," diye onayladı Dr. Jones.

Bree başıyla onayladı. "Komşu Camilla'yı en son Pazar sabahı kilisede görmüş, yani bu uyuyor."

Matt ve Bree araştırmalarıyla ölümden bu yana geçen süreyi daha yakından tespit edebilirlerdi ama bu bir başlangıçtı.

"Hadi başlayalım." Adli tabip, elinde bir fotoğraf makinesiyle bekleyen asistanına işaret etti. Asistan cesetleri yerinde fotoğraflamaya başladı. Görüntüler belli bir mesafeden başlayarak tüm açılardan çekilecekti.

ve cesetler olay yerinden kaldırılmadan önce ie doğru spiral çiziyordu.

Matt, Bree ve Todd, ME'nin çalışmasına izin vermek için evden dışarı ıktılar. Rüzgâr yön değiştirmiş, gübre kokusunu da beraberinde getirmişti. Matt neredeyse gülecekti. Çürüme kokusunu bastırarak kadar keskin olan her koku hoş karşılanırdı, gübre bile.

Evin etrafında yürüdüler. Olay yeri inceleme aracı garaj yolunun başına park etmişti.

"Homer Johnson'a başka sorumuz var mı?" Todd sordu. "Keçilerin icabına baktı. şimdi sadece bekliyor."

Bree başını salladı. "Onu eve gönder. Daha sonra takip edebiliriz. Yakın akrabalarına haber verme şansımız olana kadar ölümleri kendisine saklamasını söyleyin."

"Ne kadar ?" Todd sordu. "Sorarsa diye."

Matt insanların hastalıklı olduğunu biliyordu. Ölümle hakkında, özellikle de bu cinayetler kadar vahşi olanlar hakkında konuşmaktan kendilerini alamazlardı. Ayrıca, çiftliğin önünden geçen herkes kolluk kuvvetlerinin faaliyetleri hakkında dedikodu yapıyordu.

Bree Todd'la yüzleşti. "Homer'a göre Bayan Brown'ın kardeşi Scarlet Falls'da yaşıyormuş. Ölüm bildirimini yapmak için bu gece oraya gideceğim. Evrak işlerine başlamanı istiyorum. Her iki kurbanın, Bayan Brown'ın kardeşinin, Oscar'ın eski sevgilisinin ve Homer'ın geçmişlerini araştırmamız gerekiyor." Bir yargıç çiftlik için arama emrini çoktan imzalamıştı. "Oscar'ın ve Bayan Brown'ın telefon ve mali kayıtları için arama izni isteniyor." Modern teknoloji sayesinde arama emirleri elektronik olarak onaylanabiliyordu. Matt'e döndü. "Evi arayalım ve ne bulacağımıza bakalım."

Adli tabibe ve yardımcısına geniş bir alan bırakarak içeri girdiler. Salonda yapılan kapsamlı aramada ilgi çekici bir şey bulunamadı. Camilla'ya ait olduğu belli olan çalışma odasına geçtiler. Bree masaya gitti. "Bilgisayarı yanımıza alacağız."

Matt, onlarca yıllık çiftlik kayıtlarını karıştırdığı bir dizi ahşap dosya dolabına odaklandı. Gletmenin gerilemesinin kanıtlarını görmek onu üzüyordu. Son on yıl içinde çiftlik hayvanlarının sayısı azaltılmış, saman ve diğer ürünlerin ekimi durdurulmuştu.

Bree bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Son iş vergisi beyannamesi geçimini zar zor sağladığını gösteriyor."

"Büyük işletmeler küçük çiftlikleri pazarın dışına itiyor."

"Yolumun aşağısındaki mandıra yaz boyunca iflas etti. Banka haciz işlemlerini sürdürüyor. Belki Camilla ya da Oscar yanlış kişiden borç almıştır."

"Ve borç için mi öldürdüler?" Matt başını salladı. "Onları hırpalamayı anlayabilirim. Ama borçlularınızı öldürmek paranızı alamamanızı sağlar."

"Neyse ki Camilla mükemmel kayıtlar tutmuş gibi görünüyor ama bu gece her belgeyi okuyacak vaktimiz yok. Aileyle görüşmek istiyorum. Scarlet Falls'taki adresleri buradan arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta ama saat neredeyse on oldu." Bree masanın arkasından çıktı.

Matt yasal belgelerden oluşan bir dosyayı karıştırdı ve bir avukatın antetli kağıdının fotoğrafını çekti. "Burada aynı avukat tarafından hazırlanmış hem aile hem de iş hukuku belgeleri var. Umarım, vasiyetleri varsa onların da kopyaları vardır."

"Bahse girerim Camilla'nın bir vasiyeti vardı. Titiz evraklar tutardı." Bree kapının yanında bekledi. "Geliyor musun?"

"Evet." Matt tam çekmeceyi kapatmak üzereyken, üzerinde blok baskıyla VASİYET yazan asılı bir klasör gördü. "Bir vasiyeti vardı ve işte bir kopyası." Klasörü çıkardı ve yasal metinlere göz gezdirdi. "Oldukça basit. Oscar birincil hak sahibiydi. Sırada Camilla'nın kardeşi Bernard Crighton var."

"Mülk için bir değer tespiti yaptırmamız gerekecek."

Üst kata çıktılar. Bree ana yatak odasına doğru yönelirken Matt de boş olduğu anlaşılan misafir odasına girdi. Şifonyer ve komodinlerin üzerini hafif bir toz tabakası kaplamıştı. Dolap askılar dışında boştu. Bir sonraki ve son yatak odası biraz daha büyüktü. İki kapalı bavul duvara yaslanmıştı. Bir diğeri yatağın üzerinde yarısı boş bir şekilde duruyordu. Dolabın kapısı açık duruyordu.

Bir adamın cüzdanı, bir dizi anahtar, bir cep telefonu, bir dizüstü bilgisayar ve bir zarf yazı masasının üzerinde duruyordu. Telefona dokundu. Bir şifre

penceresi belirdi. Bilgisayar da parola korumalıydı. Matt cüzdanı açtı. Oscar'ın ehliyetinin fotoğrafı şeffaf plastik pencereden ona bakıyordu. Matt cüzdanın geri kalanını karıştırdı: kredi kartları, sağlık sigortası kartı, spor salonu kimliği ve 115 dolarlık küçük banknotlar. Cüzdanı yere bıraktı. Zarf mühürlü değildi. İçinde Oscar'dan önceki ev sahibine, dairesinin kira kontratını feshettiğine dair noter onaylı bir mektup buldu. Taşınma tarihi geçen pazar günüydü.

Bavullarda çoğunlukla giysiler vardı. Matt hiçbirinde olağandışı bir şey bulamadı. Birkaç kutuda da kişisel eşyalar vardı. Dizüstü bilgisayarı ve cep telefonunu kanıt olarak toplamak için bir not aldı. Laboratuvardaki teknisyenlerin her ikisinin de güvenliğini aşmaları gerekecekti.

Erkeksi banyo malzemeleri banyodaki makyaj çekmecelerini dolduruyordu.

Matt sadece reçetesiz satılan ilaçlar buldu.

Matt yatak odasına girerken Bree de ana yatak odasından çıktı.

Salo

n. "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

Matt ona mektuptan bahsetti.

"Boşanmıştı, değil mi?" Bree sordu.

"Evet."

"Dostane miydi?"

"Onlar hemen sonra departmandan ayrıldım, ama o oldukça acımasızdı. Eşiyle birkaç kez topluluk veya departman etkinliklerinde karşılaştım ama onu pek hatırlamıyorum. Sessiz biriydi. Hiç çocukları yoktu."

"O zaman eski eşiyle konuşmamız gerekecek. Hoşnutsuz eski eşler içlerini dökmeye bayılırlar."

"Öyle." Matt yatak odasını işaret etti. "Şifonyerin üzerinde dizüstü bilgisayarını ve cep telefonunu buldum."

"Çoğu insan telefonunu cebinde ya da en azından yakınında tutar. Annesi öyle yapardı."

"Belki de tetikçi tarafından şaşırtıldığında üst kattaydı." "Belki de."

Bree ana yatak odasına doğru el salladı. "Camilla tansiyon ilacı alırdı ve ütü yapmayı severdi. Kot pantolonlarını ve yastık kılıflarını bile ütülerdi." Bree burnundaki bir tutam saçı üfledi. "Ama ev temizliğine olan takdire şayan dışında

kayda değer bir şey bulamadık. Şifonyerde birkaç parça mücevher vardı, bu yüzden burada hırsızlık amacı olduğundan şüpheliyim."

Matt de aynı fikirdeydi. "Oscar'ın cüzdanında para buldum."

Bree başını salladı. "Hadi kardeşiyle görüşelim. Evi şimdilik mühürlü tutacağız, böylece başka bir arama yapma seçeneğimiz olacak. Yardımcılarıma mali kayıtları ve elektronik eşyaları kutuya koymalarını söyleyeceğim." Şu anda önemli görünmeyen eşyalar soruşturma ilerledikçe daha ilginç hale gelebilirdi.

Aşağı indiler. Adli tabip ve asistanı ceset torbalarını getiriyordu. Tam teçhizatlı bir CSI teknisyeni kurumuş kan örnekleri alıyordu. Bir diğeri duvardan bir mermi çıkarıyordu. Bree CSI konuşmak için durdu. Dışarıda Matt tulumunu çıkardı. Aracına gitti ve kargo kapağını açtı. Savaş çantasını açtıktan sonra bir paket ıslak mendil çıkardı. Bir tanesini yüzüne ve saçlarına sürdü. GĞi bitince aracına yaslanıp Bree'nin ekibine talimat vermeyi bitirmesini bekledi.

Ona katıldı ve üniformasının kolunu koklamak için omzunu kaldırdı. "Kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

Hiç kimse, ailesinin sevdiği kişinin çürümüş cesedi kokarken ölüm bildirimi yapmak istemez.

Matt'in arabasını onun evine bırakıp şerifin karakoluna gittiler ve Bree on dakika içinde yüzünü yıkayıp yeni bir üniforma giydi. Saçlarına oda spreyi sıktı. Sonra Bree ve Matt onun cipine binip Scarlet Falls'a doğru yola çıktılar.

Resmi olarak, ölüm bildirimlerini onlar yapacaktı. Ancak bu noktada, Camilla'nın vasiyetinin lehtarı olarak Bernard Crighton da ilk geçerli şüpheli olarak sorgulanacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree arabayı güneye sürdü, akli ölüm bildirimindeydi. İlk birkaç cümleyi kafasından geçirdi. Ancak konuşmanın geri kalanı kardeşinin olası tepkisine bağılı olacaktı. Bazı insanlar konuşamayacak kadar üzgündü. Diğerleri ise konuşmak, sevdiklerinin adalete kavuşması için ellerinden geleni yapmak istiyordu. Bernard Crichton kız kardeşine yakın mıydı? Bree onun dünyasını sarsmak üzere miydi?

Yolcu koltuğundaki Matt'e baktı. Gösterge panelinin ışığı keskin elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Kırmızımsı kahverengi sakalları sık kesilmişti, kirli sakaldan biraz daha fazlaydı. Bir hafta kadar uzamasına izin verir, sonra tıraş ederdi. Normalde yüz kıllarını pek sevmezdi ama ona çok yakışmıştı. Fiziksel olarak göz korkutucu bir adamdı, altı üç boyunda, geniş omuzlu, delici mavi gözlü ve modellerin uğruna can vereceğı yontulmuş İskandinav kemik yapısına sahipti. Aklında onu sık sık bir Hollywood Viking'ine benzetiyordu. Bir savaş baltası ve demir miğfer ona çok yakışırdı.

Bu gece taktik kargo pantolonu ve şerif departmanının logosunu taşıyan siyah bir polo tişört giymişti. Birkaç aydır çıkıyorlardı ve bu kıyafetlerin altındaki bedenin hayal kırıklığına uğratmadığını biliyordu. Birbirlerini birçok cinayet soruşturması sırasında tanımışlardı. Bree, iş ilişkilerinin zarar göreceğı endişesiyle kişisel bir ilişkiye direnmişti. Ama böyle bir şey olmamıştı. Bunun yerine, rahat, karşılıklı saygıya dayalı ve verimli bir ekip olmuşlardı.

Güvendiğı insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve Matt de onlardan biriydi.

Matt aracının gösterge panelindeki bilgisayarda gezinirken, "Bernard küçük bir yerel üniversitede tarih öğretmeni," diye söze başladı. "Bir süredir

yirmi yıldan uzun süredir aynı işi yapıyor. Sabıka kaydı yok. Motorlu araç geçmişinde park cezasından daha ciddi bir şey yok. Yaklaşık elli yıldır aynı evde yaşıyor. On yaşında bir Mercedes kullanıyor." Matt klavyede bir şeyler yazdı. "İnternette arama yapınca skandalla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şey çıkıyor."

Bernard Crichton'ın evinin önündeki kaldırıma park ettiğinde saat neredeyse on bir buçuktu. Mahalle, düzenli arsaları ve olgun ağaçlarıyla köklü bir banliyö mahallesiydi. Uzun, dar evler ince çimen şeritleriyle ayrılmıştı. Bazı evlerde tadilat izleri vardı. Diğerlerinin ise buna ihtiyacı vardı.

Crichton'ın evi bu yelpazenin tam ortasında yer alıyordu. Panjurlar ve garaj kapısı yakın zamanda değiştirilmiş gibi görünüyordu, ancak çevre düzenlemesi yorgundu, çalılar kullanım ömürlerini aşmış ve içleri ölmüştü.

"Sakin bir mahalle." Matt sokağı taradı.

Bree eve bir göz attı. Pencereler karanlıktı. "Muhtemelen onu uyandıracağız."

"Yapacak bir şey yok." Matt kapının koluna uzandı. "Sabah kahvesiyle birlikte hava durumunu öğrenmek için haberleri açtığında bunu istemeyiz."

"Hayır." Bree iç çekti.

Bree ve Matt Scarlet Falls'a gitmeden önce haber minibüsleri olay yerine varmıştı. Bree muhabirlere sabah bir açıklama yapacağına söz vermişti. Ama adli tabibin minibüsünün varlığı onlara birinin öldüğünü söyleyecekti ve adres de ellerindeydi. Hızlı bir kamu kayıtları araştırması onlara orada kimin yaşadığını söyleyecekti. Bazılarının spekülasyon yapacağına şüphe yoktu ve Bree olay yerinde bu kadar çok insan varken bilgilerin sızdırılmayacağını garanti edemezdi. Kurbanların ailelerinin bir an önce bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Ama bu görevden diğerlerinden daha çok nefret ediyordu. Bir ailenin kapısına keder getirmektense bir katille yüzleşmeyi tercih ederdi.

Arabadan indi ve beton yürüyüş yoluna çıktı. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. Ev bir dakika boyunca sessiz kaldı. Bree kapı ziline bastı ve evin içindeki çan seslerinin yankısını duydu. Üst kattaki pencerelerden birinde bir ışık yandı. Camın arkasında bir yüz belirdi, onlara baktı ve sonra

geri çekildi. Birkaç dakika sonra ayak sesleri ön kapıya yaklaştı.

Altmışlı yaşlarının sonunda bir adam kapıyı açtı. Uzun boylu ve zayıftı, deri terlikler ve eski moda pijamaların üzerine lacivert bir bornoz giymişti. Yüzü daracıktı. Gümüş rengi saçlarını uzun tutmuş ve yüksek alnından dramatik bir dalgayla geriye doğru taramıştı. Gözlerini onlara dikmişti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Bernard Crighton mısınız?" Bree sordu. "Evet," dedi adam endişeli bir ses tonuyla.

Bree ona haberi kapının eşiğinde vermek istemedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Gözleri uykudan ağırlaşmıştı. "Evet. Elbette." Onlara yer açmak için geri çekildi. Fuaye sahibi gibiydi, eski ama bakımlıydı. Duvar kâğıtları ve koyu lekeli pervazlar köhne olmaktan çok antika görünüyordu.

"nedir?" Bay Crighton'ın sesi kesik kesikti.

Bree, ziyaretlerini açıklayana kadar fuayenin en fazla bu kadar uzağa gidebileceğini düşündü. "Ben Randolph İlçesinden Şerif Taggart." Bree Matt'i tanıttı. "Camilla Brown ve Eugene Oscar'ın cesetlerinin bu akşam Bayan Brown'ın çiftliğinde bulunduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kaybınız için üzgünüz."

Crighton birkaç uzun saniye boyunca tepki vermedi. Sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi ve bir elini cüppesinin V kısmına bastırdı. "Öldüler mi?"

"Evet, efendim." Ne yazık ki Bree, haberi hızlı ve doğrudan vermenin en iyisi olduğunu bilecek kadar çok ölüm bildirimi yapmıştı. Polis gecenin bir yarısı iyi haber vermek için kapıya dayanmazdı. Beklenti sadece stresi artırırdı. Üstü kapalı ifadeler insanların kafasını karıştırabilirdi ve kafa karışıklığı her şeyi daha da kötüleştirirdi. "Camilla kız kardeşiniz miydi?"

Cevap vermek yerine onları içeri buyur etti, döndü ve geniş bir kapıdan içeri . Bree ve Matt onu takip ederek ahşap panelli çalışma odasına girdiler. Crighton koridordan sızan loş ışıktaki etrafı kolaçan ederken, Matt duvara gidip bir düğmeyi çevirdi ve odayı birkaç lambadan gelen yumuşak ışıkla doldurdu.

Büyük antika bir masa alanın yarısını kaplıyordu. Deri bir kanep ve sandalyeler diğer tarafta bir sohbet alanı oluştuyordu. Masanın arkasındaki duvarda taşan kitap rafları sıralanmıştı. Masanın üzerinde ve yerde başka ciltler de istiflenmişti. Dekorun havasız olma potansiyeli vardı, ancak mobilyalar burayı rahat ve iyi kullanılmış bir çalışma odası haline getirecek kadar yıpranmıştı.

Crighton büfeye gitti ve bir sürahiden bir bardağa viski gibi görünen bir şey doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra onlara doğru döndü ve masanın ön tarafına yaslandı. Elleri titriyordu. "Sanırım hiç kabul etmeyeceksiniz?"

"Bu doğru." Öfkeli bir alkoliğin kızı olan Bree pek içki içmezdi ve görevdeyken asla içki içmezdi. "Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama size birkaç soru sormam gerekiyor."

Crighton viskisinden küçük bir yudum daha aldı. "Bu bir kaza mıydı? Camilla'ya çiftliğin onun için çok fazla olduğunu söyledim ama o çiftliği terk etmeyi reddetti."

Bu açıklama tuhaf geldi. Çiftlik kazaları olurdu ama genellikle ağır ekipmanlar ya da büyük hayvanlar söz konusuydu. Bir düzine keçi ve birkaç tavuk Bree'ye pek de tehlikeli görünmemişti, özellikle de biri sağlıklı ve genç bir adam olmak üzere iki kişi ölmüşken. Tek bir kişinin düşmüş olabileceğini düşündü ama ikisi birden mi? Pek olası görünmüyordu. Yangın eski binalarda daha olasıydı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Korkarım Bayan Brown ve oğlu vuruldu."

Crighton dondu kaldı, kadehi dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "Shot mı?" "Evet." Bree, Crighton haberi özümserken bekledi.

Crighton deri koltuğa oturmak için hareket etti. Bree ve Matt de onun karşısındaki berjer koltuklara oturdular. Bree gömleğinin cebinden not defterini ve kalemını çıkardı.

"İntihar mıydı?" Crighton başını eğerek sordu.

Bree soruyu geçiştirdi. "Camilla ya da Eugene intihara meyilli miydi?"

"Psikiyatrist değilim ama ikisi de mücadele ediyordu. Eugene kariyerinin yakın zamanda sona ermesiyle mücadele ediyordu ve birkaç yıl önce gerçekleşmiş olmasına rağmen boşanması yüzünden hala acı çekiyordu."

Crichton viskisine baktı. "Camilla ikinci kocası öldüğünden beri eskisi gibi değil."

"Ne zaman oldu bu?" Matt öne doğru eğilerek, kenetlediği ellerini dizlerinin arasına koydu.

Crichton omzunu silkti. "Sanırım yedi, sekiz yıl önce. İlk kocasının ölümünden sonra kendini toparladı. Eugene gençken bir araba kazasında ölmüş. O zamanlar büyütmesi gereken bir oğlu vardı, bu da onu ilerlemeye devam etmeye zorladı. Ama İki Numaralı Kocasını kalp krizi geçirdikten sonra hayattan elini eteğini çekmiş gibiydi." Kocaman bir iç çekiş onu ürpertti. "Depresyonda olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen onu daha sık görmeye gitmeliydim. Ona yardım etmeliydim."

Bree bir not yazdı. Kız kardeşine yakın olan herkesin, ölen kocalarına numaralarıyla değil isimleriyle hitap edeceğini düşünüyordu. Ama yine de bir insanı aile bağlarını korumadığı için yargılayacak biri değildi. Kendi kardeşlerini yıllarca yüzüstü bırakmış ve kız kardeşleri öldürülene kadar erkek kardeşiyle gerçek bir ilişki kurmamıştı. Suçluluk duygusu bu gece Crichton'ı tüketiyorsa, Bree bunu anlayabilirdi.

Öte yandan, çiftlik Crichton'a miras kalacaktı, o yüzden belki de rol yapıyordu.

"Aileler karmaşıktır," diye empati kurdu ve onun daha fazla açılmasını umdu. "Kız kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Yaklaşık bir ay önce, kızlarım ve ben Camilla'nın doğum günü için çiftliğe gittik. Torunlarımı keçileri görmeye götürdük." Crichton'ın gözleri buğulandı ama gözyaşları kaçmadan onları uzaklaştırdı. Gözlerini kırptırdı, sonra daha kuru gözlerini Bree'ye çevirdi. "İntiharla ilgili soruma cevap vermedin." Kafasını temizlemek istercesine salladı. "Bekle. Camilla intiharı düşünmüş olabilir ama oğlunu *asla* öldürmezdi. Eugene onun her şeyiydi. O mu ?"

Bree başını salladı. "İntihar ederek öldüklerine inanmıyoruz."

Farkına varma ve şok Crichton'ın gözlerini daha da açtı. "Onlar öldürüldü."

Vurulmak başka bir seçenek bırakmadı. Bree başını salladı. "Evet."

Geriye doğru düştü, omuzları kanepeyi sarsacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. "Buna inanamıyorum. Küçük bir keçi çiftliğı işleten yaşlı bir kadını kim öldürür ki? Bir şey çalınmış mı?"

Bree, "Cinayet sebebinin soygun olduğuna dair herhangi bir kanıt görmedik," dedi. "Size Pazar günü saat sekiz ile sabah sekiz arasında nerede olduğunuzu sormam gerekiyor. ve Pazartesi sabah sekizde."

"Buradaydım." Bir elini daire içine aldı. "Aile yedi buçuk gibi ayrıldı. Birkaç saat kitap okudum ve yattım."

Bree bir not aldı. "Burada olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?" "Hayır," dedi.

"Camilla'nın hiç düşmanı var mıydı?" Bree sordu.

"Hayır." Crighton tereddüt etmedi. "Yıllar geçtikçe daha da içine kapandı. Gittiğini söylediğı tek yerler traktör malzemeleri dükkânı ve kiliseydi."

"kadarıyla hiç arkadaşı yok muydu?" Matt bastırdı.

"Hiç kimseden bahsetmedi." Crighton başını yavaşça salladı. "Ona birkaç kez yardım eden bir komşusu vardı. Ama ondan, aralarındaki ilişkinin komşuluktan öte bir şey olduğuna inanmamı sağlayacak şekilde hiç bahsetmedi."

Bree kalemini kaldırdı. "Adını hatırlıyor musun?"

Crighton sanki bir cevap arıyormuş gibi tavana baktı. "Eski moda bir isim. Kız kardeşimin evinin aşağısında oturuyor. Henry mi?" Parmaklarını şıklattı. "Hayır, Homer. İşte bu."

"Peki ya diğer aile üyeleri?" Bree sordu.

Crighton içini çekti. "Camilla ve ben bizim neslimizden kalan son kişileriz. Çocuklarım ben ve kızlarım çiftliğı sık sık ziyaret ederdik ama artık yetişkin olduklarına göre ..." Durakladı, sanki vereceğı cevabı düşünüyormuş gibi kaşları çatıldı. "Onlar ergenlik çağındayken karım kanserden öldü. Kız kardeşimin onlar için bir anne figürü olabileceğini düşündüm ama hiç bağ kuramadılar. İnsanların bağ kurmasını , değil mi? Benim isteğim üzerine her yıl çiftliğe ama kız kardeşime yakın değiller."

"Kaç çocuğunuz var?" Bree kalemini kaldırdı ve sıradan bir soruya geçti. Tek bir konu üzerinde durmak onu savunmaya itebilirdi. Bir yakınlık geliştirmek zaman alıyordu ama daha fazla kanıt sağlıyordu.

"İki kızım var," dedi.

Matt arkasına yaslandı. "mı yaşıyorlar?"

"Evet." Crighton'ın yüz hatlarını gurur yumuşattı. "Shannon bir ilkokul öğretmeni. Evli ve üç çocuğu var. Stephanie bir avukat. Hâlâ fırsat buldukça Pazar yemeklerine geliyorlar."

"O kadar insana yemek mi pişiriyorsun?" Matt sordu.

"Bazen." Bernard yüzünü buruşturdu. "Kabul ediyorum, eğer not vermem gereken çok fazla dönem ödevim varsa pizza sipariş ediyoruz, ama önemli olan bir araya gelmek."

Bree kızlarının isimlerini ve mesleklerini not etti. Onları daha sonra araştırabilirdi. "Çocuklarınızın Camilla'ya yakın olmadığını söylemişsiniz. Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır." Crighton içini çekti. "Camilla yıllar içinde bizden uzaklaştı. Onu aradığımda, benden haber almaktan hiç mutlu görünmüyordu. Kızların hayatlarıyla hiç ilgilenmedi." Bir omzunu kaldırdı.

"Kız kardeşinin hayatında başka biri var mıydı?" Matt sordu. "Bir erkek?"

Crighton avucunu kaldırdı. "Sanmıyorum ama yine de sadece benimle paylaştıklarını biliyorum."

"Eugene'i en son ne zaman gördün?" Bree sordu.

Crighton'ın eli kucağına düştü. "Geçen ay ziyaret ettiğimizde oradaydı. Onu yıllardır ilk kez görüyordum. Camilla onun yanına taşınacağından bahsetti ama hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığını söyleyebilirim."

"Hayal kırıklığı mı?" Bree sordu.

"Umutsuzca torun istiyordu." Crighton'ın bakışları tavana kaydı. "Eugene'in evlendiği zamanı hatırlıyorum. Yaklaşık on beş yıl önceydi. Camilla çok heyecanlanmıştı. Sonra yıllar torunsuz geçti ve yavaş yavaş bundan bahsetmeyi bıraktı. Adam çocuksuz boşandığında, o ..." Doğru kelimeyi ararken alını kırıştı. "Neredeyse acı çekiyordu, sanki oğlunun üreyememesi, bunlarla dolu uzun bir hayattaki hayal kırıklıklarından sadece biriydi. Hiçbir şey Camilla'nın planladığı gibi gitmemişti. Bazen beni ve aile hayatımı neredeyse kısıkanıyor gibiydi."

Birkaç kalp atışı sessizlik geçti.

Sonra Matt bir santim öne kaydı. "Eugene'in eski karısını ne kadar iyi tanıyordun?"

"Heather? Hiç iyi değil." Crighton omuz silkti. "Onunla sadece düğünlerde, cenazelerde ve diğer büyük etkinliklerde karşılaştık. Pek konuşmazdı."

Matt, "Kız kardeşin ondan hoşlandı mı?" diye sordu.

Crighton başını salladı. "Evliyken Camilla onun çocuk sahibi olamamasına acırdı. Boşandıktan sonra kız kardeşimin fikri değişti. Görünüşe göre Heather her şey için Eugene'i suçluyordu. Nafakanın onu öldürdüğünden yakınıyordu."

"Eski sevgilisinin numarasını alacağız," dedi Bree. "Geçen ay Camilla'yı ziyaret ettiniz. Onunla ya da Eugene ile en son ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç hafta önce Camilla'yı aradım. Eugene'in taşınması için hazırlık yapıyordu." Crighton'ın yüzü sülfür kokluyormuş gibi buruştu.

"Onaylamadın mı?" Matt sordu.

Crighton omuz silkti. "Çiftlikte yardıma ihtiyacı vardı. Sağlığı kötüye gidiyordu ve yeğenim de zor bir geçiyordu. Anlaşma pratikti."

Bree tek kelime etmedi. Matt de öyle. Birlikte uyum içinde çalışacak kadar çok şüpheliyi sorgulamışlardı. İkisi de Crighton'ın sessizliği doldurmasını bekledi.

Bunu da bir dakikadan kısa sürede yaptı. "Ben eski kafalıyım. Yetişkin bir erkeğin kendi geçimini sağlayabilmesini beklerim."

"Ve siz bir profesörsünüz, Bay Crighton?" Bree sordu.

Crighton çenesini kaldırdı ve göz teması kurdu. "Evet. Ortaçağ tarihi öğretiyorum." Boş bardağını yere bıraktı ve kalkık ellerini iki yana açtı. "Camilla bana Eugene'in emekli olduğunu söyledi ama şerif departmanından ayrıldığında haberlerde skandalı gördüm. Kendini kovduracak bir şey yaptığından eminim. Belki de her ne yaptıysa öldürülmesine de neden olmuştur."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his. Kendi yeğenim hakkında bunu söylemekten nefret ediyorum ama Eugene'le ilgili bir şeyler hep biraz şüpheli görünmüştür." Crighton'ın başı sanki daha önce görmesi gereken bir sonuca varmış gibi eğildi. "Dur bir dakika. Sen şerifsin. O

senin için çalıştı. Onun hakkında daha çok şey bilmelisin. daha fazla."

Tavrında bir şeyler değişmişti. Ayrıntı vermedi ama Bree görüşmenin dinamiklerinin onu açıklanamaz bir şekilde huzursuz şekilde değiştiğini hissetti.

Crighon'un bakışları daha az kederli ve daha temkinli bir hal aldı. Sanki Bree'yi yeni gözlerle değerlendirmiş, sanki sonunda uyanmış ve daha önce yapması gereken bağlantıları kuruyormuş gibi gözleri keskinleşti.

Bree onun incelemesinden kaçıyormuş gibi görünmekten nefret ediyordu. Son bir soru daha sordu: "Çiftliğin kime miras kaldığını biliyor musun?"

Crighon'un başı geriye çekildi ve gözleri kapandı. Yanağında bir kas seğirdi. Soru hoşuna gitmemişti ve azı dişlerini sıkarak cevap verdi. "Evet. Biliyorum."

Maddi açıdan rahat görünüyordu ama görünüş kasıtlı olarak aldatıcı olabilirdi.

Matt doğrudan soru sormayı tercih etti. "Çiftliğin değerini biliyor musun?"

"Hayır ve umurumda da değil." Crighon kollarını kavuşturdu. "Çok fazla olacağını sanmıyorum. Kötü durumda ve taşrada satılık bir sürü arazi var. Bu araziyi değerli kılan özel bir şey yok."

Ayağa kalktı. "Sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederiz. Kaybınız için tekrar üzgünüz. Telefon numaranıza ihtiyacım olacak. Başka sorular için sizinle temasa geçebiliriz." Ona bir kartvizit uzattı. "Kız kardeşinizin ve yeğeninizin cinayetlerini çözmeye yardımcı olabilecek bir şey aklınıza gelirse lütfen beni arayın."

Kartı cüppesinin cebine koydu ve onları kapıya kadar geçirdi. "Merak etmeyin. Sizinle temasa geçeceğim." Sesi uğursuz muydu?

Bree ve Matt evden çıkıp araçlarına döndüler. Direksiyonun arkasına geçti.

Matt aracının kapısını kapattı. "Bu çok garip oldu."

"Büyümüş gibiydi ..." Bree parmağıyla direksiyona vurdu. "Görüşmenin sonunda neredeyse düşmanca mıydı?"

Matt gözlerini eve dikti. "Oscar'ın işini kaybetmesinin ölümüyle ilgili olabileceğini öne sürdü."

"Bu neredeyse iki ay önceydi." Bree not defterini çıkardı ve ayrıntılar zihninde tazeyken görüşmeden birkaç maddeyi not aldı.

"Oscar neden bu kadar meteliksizdi?"

"Güzel soru. Çok fazla para kazanmıyordu, ancak departmanda yirmi yıldan fazla çalıştıktan sonra maaş derecesinin en üstünde yer alıyordu. Başlangıçta ücretli idari izinliydi." Bree onu kovmak istemişti ama bunun için resmi bir sürecin işlemesi gerekiyordu. "Sonra emekli oldu. Hiç maaş almadan gitmemeliydi."

"Ne kadar nafaka ödediğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Mali tabloları ilginç olmalı." Bree cipi vitesine taktı.

Matt saatini kontrol etti. "Yarın mı?"

"Evet. Ama Todd'a bir e-posta gönder. Listeye Bernard Crighton ve Oscar'ın eski sevgilisinin telefon ve mali kayıtlarını elde etmek için arama emri eklemesini istiyorum." Arabayı kaldırımdan çekerken dikiz aynasına baktı. Bernard Crighton hâlâ açık kapı aralığında durmuş, onların gidişini izliyordu. Sanki bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi elini kulağına götürdü. Arabayı Grey's Hollow'a doğru geri sürerken, içindeki önsezi hissinden kurtulamıyordu.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Bree arabayı Matt'in evine götürdü ve dışarıya park etti. Yorgunluk ayak bileğine ağırlık yapıyordu. "Burada birkaç saat uyusam sorun olur mu? Şimdi eve gidersem aileyi uyandırırım."

"Sormana gerek yok. Her zaman yatıya kalmanı istiyorum." Konsola doğru eğildi ve Bree'nin ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. Adam geri , Bree bir elini onun boynunun arkasına doladı. Onu yerinde tutarak öpücüğüne karşılık verdi, sonra da alnını onunkine bastırdı. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Orada olduğun için. Ve sen olduğun için." Onu bıraktı ve cipten dışarı çıktı. Arka kapıyı açtı ve spor çantasını aldı. İçeri girdiler. Köpek tırnaklarının parkeye sürtünme sesini duydu. Koyu renk tüylü köpekleri duyan ama görmeyen Bree gerildi. Köpek korkusu konusunda büyük adımlar atmıştı ama karanlıkta bir köpeğin ona doğru koşması gözünü korkutmuştu.

Matt bir ışık düğmesini çevirerek mutfakı aydınlattı. Ėki Alman kurdu koridordan, yatak odasından mutfak'a doğru geliyordu. En öndeki Greta, simsiyah bir köpekti ve onlara doğru hızla ilerliyordu. Geleneksel siyah-tan rengi bir çoban köpeği de onu takip etti. Daha yaşlı ve bilge olan Brody ağırdan alıyordu. Bir zamanlar Matt'in K-9 ortağıydı.

Matt, Greta'ya Almanca oturmasını emretti ve o da kayarak durdu. Ama heyecanını güçlölle bastırabiliyordu ve poposu yerde zıplıyordu. Bree uzanıp kulaklarının arkasını kaşıdı. Greta bir dakika kadar dayandı, sonra sıçrayarak uzaklaştı.

Brody koridora doğru ilerledi ve itaatkâr bir şekilde oturup seilmeyi bekledi.

Bree onun başını okşadı. "Her zaman centilmen."

Genç köpeğe ciddi bir yan bakış attı.

Matt iki köpeğin de bir dakikalığına bahçeye çıkmasına izin verdi. Sonra hep birlikte yatak odasına gittiler. Bree ve Matt birlikte duş aldılar. Gece uzun ve bunaltıcı olmuştu. Bree seks yapamayacak kadar yorgundu, ama bu arkadaşlığı takdir ediyordu. Saçlarını havluyula kuruladı, orada sakladığı diş fırçasını kullandı ve Matt'in çekmecesinden bir tişört ödünç aldı. Yumuşak ve yıpranmıştı, kalçasının ortasına kadar sarkıyordu.

Matt onun arkasından geldi. "Burası büyük bir banyo. Bir sürü oda var. Burada bir diş fırçasından fazlasını saklayabilirsin."

Bree aynadan, adamın kollarını ona dolamasını ve onu bedenine çekmesini izledi. Onun katı sıcaklığına sırtını yaslayarak çekmeceyi işaret etti. "Nemlendirici ve deodorant da getirdim. Kendi banyomda o kadar çok şey yok."

"Kozmetik bölümünde az bakım gerektiriyorsun," diye kabul etti.

Bree az bakım gerektiren biri mi yoksa fazla makyajla uğraşamayacak kadar tembel mi olduğundan emin değildi. Her iki durumda da zamandan ve paradan tasarruf etmişti.

"Dolapta da yer var. Pek moda ikonu sayılmam." Makyaj masasının üzerinde duran spor çantasına doğru başıyla işaret etti. "Kıyafetlerini burada değiştirebilirsin."

Döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Belki ben olacak."

Haftada en az bir geceyi onun evinde geçiriyordu. Mantıklı geliyordu. Ama eşyalarıyla birlikte onun evinde yer kaplamak bir sonraki adım gibi geldi. Endişelenmeyi bekledi ama bu olmadı. Aksine, bu fikir onu memnun etti.

"Belki de her zaman şafaktan önce acele etmenize gerek yoktur. Birlikte kahvaltı etmek güzel olurdu." Onun şakağını öptü. "Olurdu."

"İnsanlar bizi çıkarken gördü. Şehirde birkaç kez birlikte yemek yedik."

"Bu doğru," dedi. İlişkilerini kamusal alana taşımak onun için büyük bir adımdı ama doğru hamle olduğunu hissetti.

"Özel hayatınızı yaşamaya hakkınız var."

"Katılıyorum." Bree artık ilişkilerini bir sır olarak saklamaya kararlı değildi ama bu konuda medyaya bir açıklama yapma isteği de duymuyordu. "Çocuklar yüzünden eve erken gidiyorum."

"Çocuklar birlikte olduğumuzu biliyor."

Bree başını salladı. "Onlarla geçirdiğim geceleri nasıl idare edeceğimden henüz emin değilim. Bu ebeveynlik meselesi benim için çok yeni."

Dışarıda geceleme seks anlamına geliyordu - en azından şimdi Luke'a ve biraz daha büyüdüğünde Kayla'ya göre, seks olsa da olmasa da. Bir yandan onların seksin yetişkin ilişkisinin doğal bir parçası olduğunu bilmelerini istiyordu. Öte yandan, onlar henüz yetişkin değillerdi ve yanlış örnek olmak istemiyordu. Çocuk yetiştirirken göz önünde bulundurulması gereken o kadar çok şey vardı ki, bunlar Bree'nin geçmiş hayatında hiç aklına gelmemiştir.

Matt onu öptü. "Tamam. Bunu anlayabilirim."

"Onlara karşı dürüst olmak istiyorum ve seks konusunda sağlıklı tutumlara sahip olmalarını istiyorum ama aynı zamanda kendilerine saygı duymaları ve bu konuda acele etmemeleri gerekiyor."

"Seks konusunda acele etmedik." Matt sırtıttı. "Sonsuza dek bekledim." Son sözcüğü alaycı bir tonda uzattı. Siyah köpeğe döndü ve büyük bir köpek kafesini işaret etti. "Greta, kulübeye."

Çoban itaatkâr bir tavırla sandığa girdi ve Matt sandığı .
Sonra manivelaya fazladan bir klips taktı.

"Bu ne için?" Bree sordu.

"Sürekli kendini kafesten çıkarıyor. Kendi iyiliği için fazla akıllı."

"Collins onunla çok eğlenecek." Bree, Greta'nın idarecisi olarak Şerif Yardımcısı Laurie Collins'i seçmişti.

"Çalışmaya başladığında sakinleşecektir. Sıkıldı." Matt köpeği akademiye hazır hale getirmek için eğitiyordu. Can sıkıntısı hazır olduğunu gösteriyordu.

Bree Matt'in elini tutarak onu yatağa doğru götürdü. Yatağa girdiler ve Bree Matt'in kollarında uyuyakaldı.

Uyandığında bacağından acı fışkırıyordu. Ayağı uyuşmuştu ve bacakları büyük bir nesnenin etrafında doğal olmayan bir açıyla asılmıştı. Gözlerini açtı. Onlar uyurken Brody, Bree'nin yanına uzanmış ve ona çok az yer bırakmıştı.

Matt yuvarlandı. "California King'den daha büyük yatak var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Bree bacaklarını büyük köpeğin etrafından çekti. Kahverengi gözleri açıldı. Onu okşadı ve fısıldadı, "Sen iyi bir çocuksun."

Kuyruğu gümbürdedi.

Matt inledi. " kaç?"

Telefonundan saati kontrol etti. "Saat beş. Uyumaya devam et. Benim gitmem gerek. Luke birazdan uyanır."

Yeğeni her zaman sabahları atları beslerdi. Ve lise saat saçma sapan bir saatte başlıyordu. Hâlâ yorgun olan Bree yataktan kalktı, çantasından spor kıyafetlerini çıkardı ve giyindi. Çıkmadan önce Matt'e veda öpücüğü vermek için yatağın etrafından dolaştı. Brody, Bree'nin boşalttığı yere .

Karanlıkta arabasını çiftliğine doğru sürdü. Evinden bir mil ötede, komşusunun terk edilmiş çiftliğinin önünden geçti. Burası sadece birkaç aydır boştu ama verandanın çatısına bir ağaç devrilmiş ve kısmen çökmüştü. Bakımını yapacak bir ev sahibi olmadan, Camilla Brown'ın çiftliği bu kadar çabuk çürüyebilir miydi? Bree bu düşünceyi iç karartıcı buldu.

Eve saat beş on beşte vardı. SUV'den indi ve çimlerin kenarında durup kır havasını içine çekti. Ahır ve çayır evin arkasında uzanıyordu ve Bree etrafındaki geniş alanın tadını çıkarıyordu. Dokuz ay önce Philadelphia'da yaşıyordu. Şimdi şehre dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Kısa bir süre içinde çok şey değişmişti.

Bree ne kadar yorgun olsa da ahıra doğru ilerledi. Koridorda yürürken üç at ona göz kırptı. Cowboy'un ahırına girmeden önce yeğeninin küçük ve sağlam atının ve yeğeninin doru beygirinin burnunu okşamak için durdu. Boyalı iğdiş, kız kardeşinin bineğiydi ve hayvan müzayedesinde öldürücü alıcıdan kurtarılmıştı. Bree yaklaştı ve başını onun boynuna yasladı. Saman ve at kokuları onu rahatlattı.

Kovboy boynunu ona doladı ve cebini kemirdi.

"Hiç havucum yok. Üzgünüm." Doğruldu ve yelesinin altını kaşdı. Başını onaylarcasına salladı.

Bree iç çekerek onu son bir kez okşadı, ahırdan çıktı ve ahır kilitledi. Arka bahçeyi geçip eve girdi, sessizce kapıyı kapattı ve alarmı sıfırladı. Ocağın üzerindeki ışık parladı ve Bree tezgahın üzerinde bir not buldu. *Akşam yemeği buzdolabında-Dana.*

Bree'nin eski ortağı ve en iyi arkadaşı Dana Romano emekli olmuş ve Bree'nin yeğenlerini büyütmesine yardım etmek için Grey's Hollow'a taşınmıştı. On altı yaşındaki Luke sadece iki yıl daha evde kalacaktı ama Kayla hâlâ ilkokula gidiyordu.

Tırnakları parkeyi tırmaladı ve Uğur Böceği mutfağa doğru koşmaya başladı. Greta'nın enerjisine ya da koordinasyonuna sahip değildi ve doğruca Bree'nin dizlerine kaydı. Köpek altmış kilo ağırlığındaydı ve Bree yere düşmemek için kendini duvara yasladı. Bree, salyalı köpeğe kocaman bir sarılma vermek için çömeldi. Greta hâlâ biraz tehditkâr olsa da Uğur Böceği'nin uzaktan yakından korkutucu bir yanı yoktu. Yumuşacık ve yumuşaktı ve en iyi arkadaşı olarak görmediği biriyle hiç karşılaşmamıştı. Kütük gibi kuyruğu çılgınca bir hızla dönüyordu. Köpek onu her zaman sanki saatlerdir değil de yıllardır ayrıymışlar gibi karşılardı. Bree, Matt'in onu kandırıp tombul pointer melezini sahiplenmesini sağladığı için minnettardı.

Bree'nin siyah kedisi Vader mutfağa girdi ve tezgahın üzerine atladı. Köpeğe tiksintiyle baktı.

Bree köpeğin kulağının arkasını ovuşturdu. "Ona aldırmayın. O bir züppe." Doğruldu ve buzdolabına giderken kediyi tırmaladı.

Kedinin fikrini umursamayan köpek yere uzandı ve Bree'nin buzdolabından bir kase makarna almasını izledi. Lavabonun önünde duran Bree, bir çatal dolusu soğuk ziti yedi. Dokuz ay önce, soğuk yemek artıklarını tek başına yemek normal karşılanabilirdi. Ama bu sabah yalnızlık onu fena çarpmıştı. Luke'un Bree'ye hazımsızlık veren bir hızla ağzına inanılmaz miktarda yemek tıkıştırdığı, Kayla'nın korkunç şakalar yapıp kıkır kıkır güldüğü gürültülü bir aile yemeğine eve gelmeyi sevmeyi öğrenmişti.

Işık yandı ve Dana kapı aralığında durdu. Erken kalkan biri olarak çoktan şortunu ve tişörtünü giymişti. Kısa gri elbisesi

ve sarı dalgalı saçları, Bree'nin tipik iş topuzuna ya da günlük at kuyruğuna kıyasla modaya uygun bir şekilde dağınıktı. Ellinci yaş gününü geçmiş olmasına rağmen, düzenli spin dersleri ve iyi genleri Dana'yı uzun ve zayıf tutuyordu. "İyi misin?"

"Evet. Çok geç oldu, Matt'lerde kaldım."

"Güzel." Dana mutfağa doğru yürüdü. Bree'den kâseyi aldı ve onu masaya doğru yönlendirdi. "Otur. Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Makarna iyi."

"Emin misin? Luke için Fransız tostı yapıyorum." Bree'nin başını sallaması üzerine Dana omuz silkti. "En azından sıcak olmalı." Yemeği mikrodalgaya koydu.

Cihaz mırıldanırken, Bree bir sandalyeye kaydı. Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

Bir dakika sonra Dana kaseyi önündeki masaya koydu. "Ye." Kıkırdadı. "Ve ben de resmen İtalyan büyükannem oldum."

Bree başını kaldırdı. Makarna daha sıcak kokuyordu ve Dana üzerine taze parmesan koymuştu.

Bree içine gömüldü. Ayak sesleri merdivenlerde gürledi.

Luke mutfağa doğru koştu. "Günaydın," dedi duraksamadan. Atları beslemek için dışarı çıktığında arka kapı çarpıldı.

"Anladığım kadarıyla bana hâlâ kızgın?" Bree sordu.

"Evet, ama sen doğru olanı yaptın. Arkadaşının üniversite çağındaki erkek kardeşinin tek refakatçi olarak katıldığı bir hafta sonu kamp gezisi belaya davetiye çıkarmaktır."

"Biliyorum. Anlamadığım şey, neden kendimi suçlu hissettiğim." Bree ebeveynlik becerileri konusunda hiç kendine güvenir miydi?

"Neden hayır dedin?"

"Çünkü tanımadığımız yirmi iki yaşındaki biri, bir düzine genç oğlan için yeterli gözetim sağlayamaz. Luke iyi kararlar verebilir ama arkadaşları vermeyebilir. Ve iyi bir çocuğun bile muazzam bir akran baskısıyla karşılaştığında doğru seçimi yapacağının garantisi yok."

Dana, "Devriye günlerinizde gençlerin ve alkol ve/veya uyuşturucunun karıştığı kaç kazaya müdahale ettiniz?" diye ekledi.

"Çok fazla." Bree birkaç tanesini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Ölü çocukların fotoğraflarını çekmek neredeyse ailelerine haber vermek kadar korkunçtu. "Luke'a hayır demek için doğru sebeplerim olduğunu biliyorum. Yine de kendimi kötü hissediyorum. Sıkı çalıştığı ve iyi seçimler yaptığı için onu ödüllendirmek istiyorum. Bunun yerine, ona güvenmediğimi itiraf ediyormuşum gibi hissediyorum." Bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Bunun güvenle bir ilgisi yok. Bu onun ve arkadaşlarının henüz sahip olmadığı beceriler ve olgunlukla ilgili ve bu durumda sahip olacağı kontrol eksikliği ile ilgili."

"Bunu atlatacaktır. Senin için onu yetiştirmek, arkadaşı olmak değil. Onun hoşuna gitmeyecek kararlar alacaksınız."

"Haklısın."

Dana buzdolabından yumurta ve süt aldı. "Fransız tostı istemediğine emin misin?"

"Eminim." Bree bir çatal dolusu makarna yedi.

Hâlâ pijamalarını giyen Kayla içeri girdi ve bir sandalyeye kayd. Sabah insanı değildi.

Bree ayağa kalktı ve ona bir bardak portakal suyu doldurdu. "Dün okul nasıldı?"

"Öğle yemeğinde iki yeni arkadaş edindim." Gülümsedi ve meyve suyundan bir yudum aldı. Dana Fransız tostı hazırlarken Kayla olayı ayrıntılarıyla anlattı. Kayla dilimlerinin üzerine tereyağı sürdü.

Bree kâsesinin boş olmasına şaşırarak yere baktı. Çünkü korkunç keşfi düşününce, kalbinin dolu olmasına da aynı derecede şaşırdı. Ailesiyle geçirdiği kısa bir süre ona beklenmedik bir huzur vermiş, işinin stresinden uzaklaşmasını sağlamıştı. Eskiden tamamen yalnız biriydi ama bunun, hayatını paylaşacak insanların olmasının ne kadar güzel olduğunu bilmemesinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Şimdi bunu yapıyordu ve bazen bu onu hâlâ rahatsız ediyordu, sanki ilişkide karşılık vermelerine izin vererek onları bir şekilde dışarıda bırakıyormuş gibi. Ama tekrar yalnız yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Luke, arkasından çarparak kapanan arka kapıdan içeri girdi.

Onu

"Derslerin nasıl?" Bree sordu.

"Pre-cal'den nefret ediyorum." Bir bardağa süt doldurdu.

Dana dolu bir tabağı onun önüne koydu. "Kimse *sevmiyor* mu cal?"

Bree güldü. "Eminim *birilerinin* vardır."

"O kişi ben değildim." Dana kendi tabağıyla oturdu. "Derslerinin geri kalanı nasıl?" Bree ona sordu.

"Peki." Omuz silkti ve yemeğini ağzına tıktırdı.

Cevap veriyordu. Sonunda tabağını öne doğru itti. "Johnny'nin kardeşi Mateo çok olgun biri."

"Bu harika," dedi Bree.

"Peki, geziye katılabilir miyim?" Luke çenesini meydan okurcasına kaldırarak sordu.

Bree içini çekti. "Hayır."

"Adil davranmıyorsun." Sesi somurtkanlaştı. "Onunla tanışmadın bile. Mateo dün gece gelmek istedi ama sen çalıştığın için . Ne zaman büyük bir davan olsa, seni zar zor görüyoruz."

Bu yorum canını yaktı. "Eminim iyi bir genç adamdır, ama cevabım yine de hayır." Bree sesini düz ve sakin tuttu. İçten içe midesi bulanıyordu. "Bir üniversite öğrencisi on iki lise öğrencisi için yeterli gözetim değil."

Luke sırt çantasını kaptığı gibi arka kapıdan çıkarken bir daha konuşmadı. Bree derin bir nefes aldı ve kardeşi Adam'dan Luke'la biraz zaman geçirmesini istemeyi aklına not etti. Bir ressam olan Adam, galeriye teslim edeceği yeni bir tablo için heyecanlıydı. Birlikte geçirecekleri zaman ikisine de fayda sağlayacaktı.

Kayla, "Luke tam bir pislik gibi davranıyor," dedi.

Bree sırtmasını bastırmak için dudaklarını düzleştirdi. "Sen kendi işine bak. Luke iyi olacak." Yansıttığı özgüveni gerçekten hissetmeyi diledi. "Bir gün senin için hoşuna gitmeyecek bir karar verebilirim."

"Yine de sana karşı bir pislik olmayacağım," dedi Kayla bir ağız dolusu yemek yerken.

Ama Bree ergen Kayla'nın ilkokul Kayla'sı kadar uysal olmayacağından korkuyordu. "Umarım bu doğrudur."

Dana süslü kahve makinesini çalıştırdı.

Kayla boş tabağını lavaboya taşıdı. "Beni okula bırakabilir misin, Bree Teyze?"

Bree saatini kontrol etti. Ofise erken gitmek istiyordu ama yeğeni arada sırada Bree'nin tüm ilgisinin kendisinde olmasını seviyordu. Kayla için Bree bekleyecekti. "Evet."

"Yaşasın!" Kayla masadan hızla kalktı. Ayakları merdivenleri gümbür gümbür çıktı.

Dana masaya iki fincan cappuccino koydu. "Zor bir gece miydi?"

"Evet."

"Bir vurulma olayıyla ilgili bir haber gördüm ve üzerinde çalıştığınız şeyin bu olduğunu düşündüm. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bree boş kâseyi itti ve iki eliyle fincana uzandı. Mutfak soğuk değildi ama o sahneyi hatırlayınca seramiğin içinden parmaklarına sızan sıcaklığı takdir etti. "Çifte cinayet, infaz tarzı. Kurbanlardan biri Eugene Oscar."

Dana'nın ağzı birkaç saniye açık kaldı. "Eski yardımcınız Oscar gibi mi?"

"Evet."

"Fuuuuuuck."

"Aynen öyle." Bree cappuccino'sunu yudumladı. "Yakın akrabalarına haber verdik, bu yüzden kimliği haberlerde yer alacak. Bugün için bir basın toplantısı ayarlamam gerekiyor."

"Muhabir iki kurban olduğunu söyledi."

"Oscar'ın annesi." Bree içini çekti, sonra da cinayetlerin kısa bir tanımını yaptı.

"Onu açığa aldığınızda, bazı karanlık işlere karıştığınızdan şüphelenmiştiniz. Sebebi olan birkaç kişi bulacağınızdan şüpheleniyorum."

"Savcı onu suçlamamaya karar verdi. Fiziksel kanıtlar ortada yoktu. Eğer sahtekarlığı kanıtlayamazsam şüphelerimin bir önemi kalmayacaktı."

Dana ona bir bakış attı. Cinayet masası dedektifi olarak uzun ve seçkin kariyeri vardı. Kanıtları inceleyerek meselenin özüne inebilme yeteneği onu harika bir danışma kurulu haline getirmişti.

"Biliyorum," diye onayladı Bree. "Ölümü zorunlu emekliliğini yakından takip ediyor. Bu iki olay birbiriyle bağlantılı olabilir. Öte yandan, şerif departmanı ile ilgisi olmayan karanlık işlere de karışmış olabilir."

Dana'nın alnı kırıştı. "Soruşturmanın bu kadar erken safhasında çok fazla olasılık var."

"Elektronik cihazları elimizde." Bree'nin aklı karıştı. "Umarım teknisyenler bilgisayarda ya da telefonunda bir şeyler bulurlar."

Dana destek olmak için parmaklarını çaprazladı. "Git giyin. Ben biraz daha cappuccino yapacağım."

"Bir galona ihtiyacım var." Bree ayağa kalktı ve kâsesini lavaboya koydu. "Tamamdır."

Üst katta duş aldı, temiz bir üniforma giydi ve dağınık saçlarını ensesinde bir düğüm haline getirdi. Sonra mutfakta durup ikinci bir cappuccino aldı ve Kayla'yı beklerken iş e-postalarını kontrol etmek için ofisine geçti.

Adli tabipten ya da adli tıptan herhangi bir bilgi almak için henüz çok erkendi. E-postaların çoğu rutin evrak işleriydi. İlçe müfettişlerinden birinden gelen ve şerif karakolunun tadilatı için verilen son fiyat teklifinden yakınan bir mesajı açtı. E-postanın geri kalanını tararken, yalnız olmasına rağmen gözlerini devirdi.

Amir gerçekten iki nezarethaneye ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu. Cidden. Bree cevap vermekte direndi. O anki ruh hali gerekli diplomasiye izin vermiyordu. Bir sonraki mesaja geçti ve ereksiyon halindeki bir penisin yakın çekim görüntüsü karşısında dondu kaldı. Görüntünün üzerindeki metni taradı.
You're going to choke on my cock . . .

Mesaj mide bulandırıcı bir tecavüz fantezisine dönüştü.

Yine mi?

Durduramadan, zihninde şiddetli bir saldırı görüntüsü belirdi. Bree'nin on yılı aşkın süredir profesyonel olarak ceza soruşturmaları yürütüyordu. Tüm çirkin detayları doldurabilecek kadar şiddet görmüştü. Kollarının altında ter birikti ve boğazında safra birikti. Utanç ve öfke . Savunmasızlık ve aşağılanma duyguları

tam olarak istediği şeydi. Ona yaklaşmadan bile zihnine, güvenlik duygusuna ve kişisel mahremiyetine saldırıyordu.

Ve bunu durduramıyordu, bu da onu da kızdırıyordu.

Lanet olsun ona.

"Biraz daha cappuccino?" Dana kapı aralığından sordu. Bir an onu inceledi, sonra kaşları endişeyle düştü. "Ne oldu?"

Bree bilgisayarına bir el salladı. "Sik resmi diye bir şey mi var?"

Dana masanın etrafında döndü ve Bree'nin omzunun üzerinden baktı. "Bu seni taciz etmenin başka bir yolu." Kaşlarını çatı. "Profesyonel hesabınıza mı yoksa kişisel hesabınıza mı geldi?"

"İş e-postası."

"Şimdi kaç tane aldın?"

"Bilmiyorum. İşe başladığımdan beri ara sıra tehdit veya hakaret içeren mesajlar alıyorum, ancak aynı sese sahip yarım düzine kadar mesaj var. Farklı e-posta hesaplarından gelseler de aynı kişi tarafından yazıldıklarından şüpheleniyoruz. Bunlar farklı, sıradan nefret mesajlarının ötesinde ve nedenini anlayamıyorum."

Dana ekrana doğru işaret etti. "Bunlar kişisel saldırılara benziyor ve tehditlerdeki şiddet giderek artıyor."

"Aynen öyle." Bree bunu kısa bir mesajla birlikte ilçenin adli bilgisayar uzmanı Rory MacInniss'e iletti: **Here's another one.**

"Teknisyenin göndericinin yerini bulma şansı var mı?"

Bree başını salladı. "Henüz değil. Rory gönderenin ne yaptığını bildiğini söylüyor. E-postaların başka hesaplardan geliyormuş gibi görünmesi için IP adreslerini taklit ediyor ve her mesajda farklı bir tek kullanımlık e-posta hesabı kullanıyor, böylece onları engelleyemiyorum." Bree e-postasını kapattı ve bilgisayarı kapattı. "Ama konuda yapabileceğim bir şey yok. Sadece e-postalar olduğu sürece, gereken daha önemli sorunlarım var."

Dana kapalı bilgisayara endişeli olduğunu belli eden bir bakış attı. "Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum ama bu tehditler benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla şiddet içeriyor."

"Aynı değilim."

"Arkanı kollamalısın."

"Yapacağım." Bree kendini hedef gibi hissetmekten hiç hoşlanmıyordu. İçgüdüleri ona bu nefret dolu kişinin sadece tehditlerle yetinmeyeceğini söylüyordu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Yatak kaydı ve soğuk, ıslak bir burun Matt'in yüzüne çarptı. Yarı uykulu haliyle bile ne olduğunu biliyordu. Gözlerini açtı. Greta yaklaşık on santim öteden ona bakıyordu. Pencere panjurlarının arkasında ışıktan eser yoktu ama Matt'in saatin beş buçuk olduğundan hiç şüphesi yoktu. Köpeğın etkileyici bir iç saati vardı. Bree otuz dakika önce ayrıldığında yerinden kımıldamamıştı. Ama Ğimdi kalkma vakti gelmişti.

Adamın gözleri onunkilerle buluştuğunda ve hemen ayağā kalkmadığında, Greta pozisyonunu değıştirerek iki pençesini de adamın göğsünün ortasına yerleştirdi. Küçük değıldi ve ağırlığı adamın ciğerlerindeki havayı bastırıyordu.

Matt uzanıp onun başını okşadı, sonra da onu ciğerlerinden itti. "Günaydın, Greta."

Kuyruğı yavaşça sallanmaya başladı ve adamın yüzünü yaladı.

Yatağın ayak ucundan sinirli bir köpek iniltisi duyuldu. Matt genç siyah köpeğın ötesine baktı. Brody tek gözünü açtı. Yağlı çoban onu yuvarlayabilseydi, yuvarlardı.

Matt doğruldu ve komodinin üzerinden telefonunu aldı. Beş otuz iki.

"İyisin," dedi Greta'ya.

Başını eğdi ve yüzündeki kibir onu güldürdü. Köpeğın kocaman bir egosu vardı.

Brody başını yorganın altına sokmak ister gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, dostum." Matt arka ayaklarından birini okşadı. "Sadece birkaç hafta daha. Her şey planlandığı gibi giderse, ay sonuna kadar akademiye gitmiş olacak."

Matt gibi yaşlı köpek de Greta gittikten sonra muhtemelen karışık duygular yaşayacaktı. Matt kız kardeşinin köpek kurtarma merkezi için ona bakıyordu.

Greta evlat edinilmiş ve geri verilmişti. Matt onun potansiyelini hemen fark etmişti. İyi bir ev hayvanı olamayacak kadar zeki ve azimliydi. Ama aynı baş belası mizacı onu harika bir polis K-9'u yapacaktı. Korkusuzdu ve Matt'in onu eğittiği aylar boyunca, Greta hiçbir zaman çalıştığı zamanki kadar mutlu olmamıştı.

Yataktan atladı ve heyecanla zıplayarak ona havladı. Brody'nin sabrına sahip değildi. Bir durumu enine boyuna düşünme yeteneği ve istekliliği inanılmazdı. Matt ona denk bir köpekle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Brody kadar zeki ya da güvenilir pek fazla insan da tanımıyordu.

"TAMAM, TAMAM." Matt teslim oldu. "Bu arada kulübeden nasıl çıktın?"

Klip yerde duruyordu ve Greta halinden memnun görünüyordu. Köpek Houdini'ydi.

Şortunu ve tişörtünü giyip mutfağa gitti, Greta hemen arkasındaydı ve burnundan çıkardığı şişliklerle onu teşvik ediyordu.

"Brody!" diye seslendi arka kapıyı açarken. Greta çitlerle çevrili avluya koştu ve çişini yapmak için durmadan önce avlunun çevresinde üç kez tur attı. Çitin diğer tarafındaki kulübeden havlama sesleri geliyordu. Greta koşarak mutfağa döndü. Matt koşu ayakkabılarını . Brody'nin onu görmezden geldiği yatak odasına geri döndü.

"Tamam o zaman. Yakında döneceğiz."

Brody gözlerini sıkıca kapattı, yorganın içine iyice yerleşti ve horladı. Emekli olduğundan beri, artık karanlıkta koşmayı onaylamıyordu. Ayrıca, Matt'in kariyerini bitiren aynı olayda vurulmuştu ve köpeğin omzunda kalıcı sorunlar vardı. Veteriner fiziksel aktiviteyi abartmaması gerektiğini söylemişti. Brody veterinerin talimatlarını ciddiye almıştı.

Matt tasmayı Greta'nın tasmaına taktı ve tempolu bir koşuyla yola koyuldular, sonraki birkaç mil boyunca hızlarını artırdılar. İyi bir tempoyla beş mil gittiler ve şafak gökyüzünü aydınlatırken eve döndüler. Eve döndüklerinde Matt duş aldı. Brody sonunda yataktan kalktı. Uzun bir süre tüm vücuduyla gerindikten sonra kahvaltı için mutfağa girdi. Matt köpeklerin mamasını hazırladı, sonra da Brody'yi dışarı çıkarıp işlerini yapması için

Greta'yla karşılaştı. Matt kendisi için yumurta ırpı, sonra çobanları sabah uykusuna yatmaları için bıraktı. Greta'yı kafese koymaya zahmet etmedi. Ne anlamı vardı ki?

Kız kardeşinin minibüsü garaj yoluna girip köpek kulübesinin önüne park ettiğinde, dışarıda güneş ufku ancak yarmıştı. şerif departmanından ayrıldıktan sonra Matt, K-9'ları eğitmeye niyetlenmişti ama kız kardeşi, o daha işe başlayamadan kulübeleri kurtarılanlarla doldurmuştu. Atılan köpekler arasında Greta'yı keşfettiğinden beri Matt iş planını değiştirmişti. şimdi, hayvan barınaklarında uygun K-9 olabilecek köpekleri aktif olarak aramak niyetindeydi.

Bazen hayattaki yolunuzu siz seçersiniz. Diğer zamanlarda, o seçer

Sen.

Ya da kız kardeşin senin için seçiyor, Matt kendini düzeltti.

Kıkırdama.

Cady aracından indi ve arka kargo kapağını açtı. Minibüsünün arkasında bir köpek sandığı vardı.

"Yeni kurtarma mı?" diye sordu.

"Onu barınaktan aldım." Başını salladı. "Sahibi teslim etti." Sandığı açtı, çömeldi ve köpeğin başına bir kayma ipi bıraktı.

Matt hayvana yer açmak için geri çekildi. Kurtarılanların çoğu ürkekti.

"Gerek yok." Cady güldü. "Bu adam utangaç değil."

Zayıf, siyah bir köpek sandıktan dışarı fırladı ve Cady'nin bacaklarına atladı, sallanıyor ve . Patilerini nazikçe kalçalarından itti. "Ayakların yere bassın, sevgilim."

Matt'i gören köpek heyecanla ona doğru sıçradı. Cady onu yönlendirdi. "Teslim formlarına göre, çocuklar için yavru köpek olarak almışlar, eğitmeye ya da egzersiz yaptırmaya zahmet etmemişler, sonra da neden yıkıcı ve kontrol edilmesi zor olduğunu merak etmişler."

"Hep aynı, hep aynı. En azından sağlığı yerinde gibi görünüyor." Matt köpeğe baktı ve Cinsini Tahmin Et oyunu oynadı. "Lab ve pit mi?"

"Muhtemelen." Cady onu kulübeye doğru götürdü. "Yerleşmesine izin vereceğim. Belki onunla alışabilirsin?"

"Elbette."

İçeri girdiler ve köpek kulübesi havlamaya başladı. O ve Cady yeni gelen köpeği koştururken konuşmaya zahmet etmediler. Birkaç köpek dikkat çekmek için kulübenin kapısına atladı. Diğerleri de kulübelerinin arkasına sinmişlerdi. Matt kız kardeşinin köpekleri beslemesine yardım etti. Sonunda havlamalar, beton bölmelerin etrafında itilen paslanmaz çelik kapların çıkardığı seslere karıştı.

"Bugün için bir planın var mı?" Cady son kulübenin kapı mandalını sıkarken sordu. "Seninle ve Bree'yle bağış kampanyası hakkında konuşmam gerekiyor ve bir istifleme durumundan iki köpek alacağım."

"Kusura bakmayın. Bir dava üzerinde çalışıyorum." Matt kız kardeşine hayır demekten nefret ediyordu. "Lütfen yalnız gitme."

"Endişelenme. Yapmayacağım." Cady ne çaresiz ne de aptaldı. Kendini kasıtlı olarak tehlikeli durumlara sokmazdı. Ama ihtiyacı olan bir hayvana yardım etmek için hesaplanmış bir risk alabilirdi. "Benimle gelmesi için başka bir gönüllü bulacağım. Öldürülen keçi çiftçisinin davasıyla mı ilgileniyorsun?"

"Şimdiden haberlere çıktı mı?"

Cady su kaplarını doldurmaya başladı. "Buraya gelirken hikâyeyi duydum. Kulağa korkunç geliyordu."

"Öyleydi." Matt o sahneyi hayal etti ve çırpılmış yumurtaları yuvarlandı.

bitti.

Cady kaşlarını çatı. "Dikkatli ol."

"Sen de." Matt eve doğru geri döndü.

"Hâlâ bağış kampanyası hakkında konuşmamız gerekiyor!" Cady ona bağırdı

Geri. "Toplamlar ve son dakika yiyecek içecek kararlarım var."

Cady, Greta'nın şerifin departmanına K-9 olarak katılması için gerekli eğitim ve ekipmana fon sağlamak amacıyla siyah kravatlı bir etkinlik düzenliyordu.

Matt omzunun üzerinden, "Sana mesaj atarım," diye seslendi. Anahtarlarını aldı ve şerifin ofisine doğru yola koyuldu.

O geldiğinde Bree'nin aracı çoktan otoparka girmişti. İstasyonun içi alışılmadık derecede sessizdi.

Matt resepsiyon bankosunun önünden geçerken, Bree'nin yöneticisi bilgisayarından başını kaldırdı. Marge altmış yaşılarındaydı, boyalı kahverengi saçları, bir büyükannenin mantıklı ayakkabıları ama bir pitbullun azmi vardı.

"Günaydın Marge," dedi.

Yarım bardaklarının üzerinden gülümsedi. "Kahve dinlenme odasında taze. Şerif, baş yardımcısıyla birlikte ofisinde."

Matt çoğunlukla boş olan ekip odasından geçip Bree'nin ofisine yaklaştı. Kapısı açıktı. Bree kocaman masasının arkasında, son derece profesyonel görünüyordu. Üniforması gıcır gıcır görünüyordu ve siyah saçları ensesinde düzgün bir şekilde toplanmıştı, ama uzun gecenin gölgeleri ela gözlerinin altını çiziyordu.

Matt onun kapısını çaldı. "Herkes nerede?"

Todd, Bree'nin masasına bakan bir misafir koltuğuna oturdu. "Marketin otoparkında birden fazla aracın karıştığı bir kazanın üstesinden gelmek ve 9. Otoyolda başıboş alpakaları toplamak."

Bree Matt'e el salladı. "Ben de Todd'a Bernard Crighton'la yaptığımız görüşmenin bir özetini veriyordum."

Todd cep boy bir not defterini üniformalı bir dizinin üzerinde dengeledi. "Telefon ve mali kayıtlar için emirleri hâkimin onayını bekliyor. Bu sabah ilk iş olarak hazır olacaklarını umuyorum."

"Cinayet defterini başlat." Bree masanın üzerinden bir çıktı kaydıldı. "Bu da görüşmeyle ilgili yazılı raporum."

Bunları ne zaman yazdı?

Todd sayfaları topladı.

"Oscar'ın silahı olup olmadığını biliyor muyuz?" Bree sordu.

"O yaptı." Todd parmağını bir kâğıtta gezdirdi. "Adına kayıtlı bir Glock 19 vardı."

Matt, "Evde bir tabanca bulamadık." dedi. *Oscar kendi silahıyla mı öldürüldü?*

Bree başıyla onayladı. "Matt ve ben bu sabah Oscar'ın eski karısıyla görüşeceğiz."

Todd not aldı. "Kişisel bilgileri geldikçe gözden geçireceğim içeri."

"Adli tabip otopsileri öğleden önce bitirmiş olmalı," dedi Bree. ekledi. "Bu sabah için programında vardı."

Her bir otopsi yaklaşık dört saat sürüyordu, ancak adli tabip güne erken başlamayı seviyordu.

Matt, "Ve umarım teknisyenler bugün Oscar'ın telefonu ve dizüstü bilgisayarında da biraz ilerleme kaydederler" dedi.

"Bugün daha sonra burada buluşup davayı gözden geçireceğiz. Marge'a o gün için bir basın toplantısı ayarlamasını söyleyeceğim." Bree masaüstü bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve Matt'e döndü. "Gidip Oscar'ın eski sevgilisiyle konuşalım."

Karakoldan ayrıldılar. Matt Suburban' durdu, çelik yeleğini aldı ve Bree'nin aracının arka koltuğuna attı. Matt'in her zaman şiddete hazırlıklı olması gerektiğini zor yoldan öğrenmişlerdi. Sonra şehrin diğer ucuna gittiler. Bree sessizdi -çok sessizdi- yola odaklanmıştı.

"Aklında bir şey mi var?"

"Başka bir e-posta aldım." Dur işaretinde Bree bir e-postayı açtı ve kavşağı geçmeden önce telefonunu ona uzattı.

Matt mesajı okudu.

Öfke göğsünde bir petrol ateşi gibi yanıyordu. "Bu tehditleri ciddiye almalısın."

"Öyleyim." Bree direksiyonu çok sıkı tutuyormuş gibi parmaklarını esnetti ve yüzü nötr maskesine bürünmüşken yanağındaki bir kas seğirdi. Tehdit e-postası onu kabul ettiğinden daha fazla rahatsız etmişti.

"Şaka yapmıyorum." Öfkeleni. "Şimdi kaç tane tehdit aldın?"

"Çoğu tehdit değil, sadece nefret kusan insanlar." Onun sorusundan kaçmaya çalıştı.

"Kaç kişi?"

Bree omuz silkti. "Sayamayacağım kadar çok. Bazı haftalar diğerlerinden daha fazla. Eğer haberlerde yer alırsam, nefret mektupları yağıyor. Temmuz'daki olaydan bu yana biraz daha arttı."

"Oscar'la olan mı?"

"Evet. Herkes benim tarafımda değildi. Savcı delil yetersizliği nedeniyle ona karşı dava açmayı reddettiği için, onu siyasi nedenlerle departmandan uzaklaştırdığıma inanan insanlar ."

Matt, "O özensiz, sahtekâr bir polisti," dedi.

Oscar birkaç kez prosedürlere uymamıştı. Bree onu defalarca uyarmıştı. Son olarak, önemli bir davada delilleri yanlış etiketleyerek kabul edilemez hale getirmiştir. Şüpheli

Bir arkadaşını korumak için kasıtlı olarak kanıtları kirlettiği için Bree onu izne çıkarmıştı ama savcı resmi suçlamalarda bulunmak istememişti. Karşılıklı anlaşmayla Oscar emekli oldu.

Bree omuz silkti. "Sahtekârlık kısmını kanıtlayamayız. Bazıları için prosedüre uymayı reddetmek 'lanet olası teknik saçmalık'." Parmakları hava tırnakları şeklinde kıvrıldı. "Beni eleştirenlerin birçoğu 'siyasi doğruculuğa boyun eğmeyi' reddettiği için ona tuzak kurulduğunu ve kovulduğunu söylüyor. Kadın yardımcıları işe aldığım ve ayrı bir soyunma odasının faturasını vergi mükelleflerinin ödemesini beklediğim için eleştirildim." Bree başını salladı. "Ben göreve gelene kadar departmanın tek bir kadın yardımcı bile istihdam etmediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

Ama Matt buna inandı. Kolayca. "Adli tıp gönderenlerin izini sürebiliyor mu?"

"Hayır. Rory'ye sadece en gönderdim, ki bunların da tek bir kişiden geldiğini düşünüyoruz. Anonim bir e-posta hesabına sahip hoşnutsuz bir pislikten gelen her hakaretin izini sürecektir kaynaklara sahip değilim."

"Sanırım hayır." Ama Matt istedi.

"Ve eğer yapsaydım, eleştirmenlerimi susturmaya çalışmakla suçlanırdım." Dudakları düzleşti. "Şeriflik seçimle gelinen bir makam. Ben kamuoyu mahkemesinde yargılanıyorum."

Seçilmiş bir memurdan kurtulmak çok zordu, bu yüzden eski şerif on yıllar boyunca bu kadar çok yolsuzluktan paçayı kurtarabilmişti. Her aşırı güç kullanımı suçlamasında popülaritesi artmıştı. Suçları kamuoyuna açıklandıktan sonra bile herkes onun suçlu olduğuna inanmadı. Ona tuzak kurulduğunda ısrar ettiler.

"Bu benim de hoşuma gitmiyor ama onu bulacak beceriye sahip değilim. İşini yapması için Rory'ye güvenmek zorundayım." Bree Matt'e baktı. "Bak, meslek hayatım boyunca cinsiyet ayrımcılarıyla uğraştım ve bu, kolluk kuvvetleri kariyerimde ilk kez tehdit edilişim değil. Umarım bu pislik sadece içini dökmek istiyordur."

Matt telefonunu işaret etti. "*Bunun* havalandırma olduğunu sanmıyorum." İçinde çok kötü bir his vardı. "*Bu* kasıtlı, özel bir tehdit."

Ve cehennem gibi rahatsız ediciydi.

"Katılıyorum, ama çözmemiz gereken bir cinayet var. Penis resimleri ve kötü mesajlar konusunda daha sonra endişelenmemiz gerekecek."

"Peki ya size yönelik doğrudan şiddet tehdidi?"

Ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşti. "Cinayet hâlâ ikinci planda. Adli tıp ilgileniyor. Daha fazlasını yapacak insan gücüm yok. Evim ve ailem iyi kendime daha fazla özen göstereceğim. Benden nefret edenlerin hiçbiri bunu başaramadı."

Henüz.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt başıyla onayladı ama şiddet tehditlerinin Bree'nin işinin bir parçası olduğunu asla kabul etmeyecekti.

Alnındaki bir saç telini üfledi. "Şimdi, Oscar'ın eski karısı hakkında ne biliyoruz?"

Matt gösterge panelindeki bilgisayarı kullandı. Motorlu araç kayıtlarıyla başladı ve oradan genişletti. "Heather Oscar kırk yedi yaşında. 2012 model bir Honda Accord kullanıyor. Üstünkörü bir aramadan ankadarıyla tertemiz. Tek bir trafik cezası bile görmüyorum."

"Çalışıyor mu?"

"O bir kütüphaneci ve yirmi yıldır ilçe tarafından istihdam ediliyor."

Matt, Oscar'ın eski karısının adresini GPS'e taktı. Gösterge panelindeki saate baktı. Saat dokuzdu. "Umarım çoktan işe gitmemiştir."

"Ve bu sabah haberleri izlemedim," diye ekledi Bree.

Teknik olarak, eski karısı resmi olarak en yakın akrabası değildi, bu yüzden gecenin bir yarısı onu uyandırmaya gerek yoktu. Ama Matt Oscar'ın ölümünü öğrendiğinde onu gözlemlemek istemişti. Sonuçlarını düşünmeye vakit bulamadan önce onun bu habere nasıl tepki verdiğini görmek istiyordu. Zihinsel olarak ziyaretlerine hazırlanacak ya da tepkisini prova edecek zamanı olmadan önce.

On dakika sonra araçtan indiler ve küçük bir apartman kompleksinin çatlak beton kaldırımına doğru yürüdüler. Matt etrafı taradı. Araçların çoğu ucuz ya da eski modeldi. Dört sade tuğla bina, dikdörtgen biçiminde, otlarla kaplı bir alanın etrafına dizilmişti.

"Crichton, Oscar'ın aşırı nafakadan şikâyet ettiğini söyledi." Bree kaşlarını çatı. "Heather o kadar parayla her ne yapıyorsa, kiraya harcamıyordu."

Matt, "Bunlar lüks birimler değil," diyerek aynı fikirdeydi.

Patikadan yukarı yürüdüler. Heather zemin katta oturuyordu ve dairesi doğrudan yürüyüş yoluna açılıyordu. Bree ve Matt çelik güvenlik kapısını kuşattılar ve Bree kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra hafif ayak sesleri hızla kapıya yaklaştı. Bree ve Matt gözetleme deliğinden tam olarak görülebilmek için geri çekildiler. Kapı, yoga pantolonu ve spor ayakkabı giymiş bir kadın tarafından hızla açıldı. Kısa sarı saçları, pürüzsüz teni ve Marilyn Monroe'ya benzeyen fiziğiyle Matt'in beklediğinden çok daha çekiciydi.

Bree'nin üniformasına baktı. "Sorun nedir?"

"Sen Heather Oscar mısın?" Bree sordu.

Heather başını salladı. "Evet. Ne oldu?"

Bree etrafına bakındı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki." Heather çizgili turuncu bir kediye nazikçe kapıdan uzaklaştırdı. "Geri çekil, Kaplan."

Matt ve Bree eşikten içeri adım attılar. Matt kapıyı arkalarından kapattı. Antrede oturma odasına bitişik bir kare fayans vardı. Daire bakımlıydı; krem rengi halı yeni süpürülmüştü, alçak gri bir kanepe ve ona uygun bir sandalye vardı.

"Ne oldu?" Heather tekrarladı.

"Eugene Oscar senin eski kocan mı?" Bree doğruladı. Heather başıyla onayladı.

Bree devam etti. "Eugene'in cesedi dün gece bulundu. Kaybınız için üzgünüz."

Heather birkaç kalp atışı boyunca tepki vermedi, sonra da "Öldü mü?" diye sordu.

"Evet ," diye onayladı Bree kısa bir baş sallamasıyla.

Heather ağzını kapatmak için bir elini kaldırdı. Diğerini beline doladı. Bir dakika sonra, beline sarılmak için ağzındaki elini indirdi. "Kulağa soğuk gelecek ama neden buradasın? Eugene ve ben artık evli değiliz."

Bree hiç vakit kaybetmeden yalan söyledi. "Hâlâ onun personel dosyasında adınız var."

Teknik olarak, Matt bunun *yalan* olmadığını düşünüyordu. Heather'ın adı muhtemelen Oscar'ın dosyasında bir yerlerde gömülüydü. Ama ziyaretlerinin nedeni bu değildi.

Heather ifadeyi kabul etmiş görünüyordu. "Nasıl oldu bu?" "Vuruldu," dedi Bree.

Heather şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Başı geriye doğru kaydı. "Görev sırasında mı oldu?"

"Hayır." Bree'nin başı öne eğildi. "Eugene kısa süre önce şerif departmanından emekli oldu."

Heather'ın kaşları havaya kalktı. "Emekli mi oldun?" "Bilmiyor muydun?" Matt sordu.

Heather başını salladı. "Hayır. Eugene'i uzun zamandır görmedim."

"Yaz boyunca büyük bir davadan sonra emekli oldu." Bree ayrıntı vermedi.

Matt ekledi, "Haberlerde vardı."

Heather iç çekti. "Son zamanlarda çok fazla haber izleyemeyecek kadar işle meşguldüm. İlçe kütüphanesinin Cross Street Şubesi'nde çalışıyorum. Haziran ayında büyük bir su sızıntısı yaşadık. Bütçe, izinler ve onaylar derken, ilçe bürokrasisi onarımları hiç bitmeyen bir kâbusa dönüştürdü." At kuyruğunu düzeltti. "Bugün izinli olmam gerekiyor ama göreceğiz."

"Oscar'ı en son ne zaman gördüğünüz ya da onunla ne zaman konuştuğunuz konusunda daha açık olabilir misiniz?" Bree not defterini çıkardı.

Heather, "Aklıma gelen bir şey yok," dedi.

Kaplan Matt'in ayak bileklerine sürtündü. Matt eğilip kulaklarının arkasını kaşdı ve kedi yüksek sesle mırıldandı. "Güzel kedi."

Heather hüzünle gülümsedi. "Boşandıktan sonra onu evlat edindim. İyi bir arkadaş." Tekir, onu kucağına alan sahibinin yanına döndü. Heather onu boynuna yasladığında mırıltısı daha da arttı. "Eğer Eugene işte ölmediyse, o zaman nasıl oldu?"

"Bilmiyoruz." Matt doğruldu. "Annesinin çiftliğinde öldürüldü. O da kurbanlardan biriydi."

Heather'ın nefesi kesildi. "Camilla mı? Aman Tanrım. Neden biri ona zarar versin ki? Biraz tuhaf biriydi ama Eugene dışında kimseyle çok az etkileşimi vardı."

"Eugene'in onun yanına taşındığını biliyor muydun?" Matt sordu.

Heather kedinin başını kaşıdı. "Hayır. Onunla en son konuştuğumda demiryolunun yakınında bir yer kiraliyordu. Ama daha önce de söylediğim gibi, bu uzun zaman önceydi."

Bree not aldı. "Nafaka işini avukatın mı halletti?"

"Nafaka mı?" Heather'ın kaşları çatıldı. "Eugene'den nafaka almadım. mı söyledi?"

"Bana değil," diye açıkladı Bree. "Ama başkaları onun nafaka ödemekten şikâyet ettiğini söyledi."

"Buna şaşırmamalıyım. Çok iyi bir yalancıydı." Heather başını salladı. "Ondan beş kuruş bile istemedim. Sadece gitmesini istedim."

Bree kalemını kaldırdı. "O zaman boşanma neden bu kadar uzun sürdü?"

"Çünkü bana vermek istemedi." Heather'ın ağzı gerildi.

"Neden boşanmak istedin?" Matt kimsenin Oscar'la bir ilişki yaşamak isteyeceğini düşünemiyordu ama Heather onunla bir kez evlenmişti.

"Yalan söyledi." Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında buğuluydu ve acı, ihanet ve incinmişlikle doluydu. "Tek istediğim bir çocuktı. Evlendiğimiz günden itibaren hamile kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama olmadı. Birkaç yıl sonra endişelenmeye başladım. Bir uzmana gittim ama bende bir sorun bulamadılar. Oscar herhangi bir doğurganlık testine ya da tedavisine katılmayı reddetti." Uzaklara baktı, gözleri öfkeli, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Başını öne eğdi. "İlk başta bunun sadece gurur olduğunu düşündüm. Ama sonunda gerçek nedeni öğrendim. Bir dosya dolabını temizliyordum ve bazı eski tıbbi kayıtlar buldum. Oscar düğünümüzden birkaç ay önce vazektomi yaptırmıştı. Büyük bir tartışma yaşadık ve asla çocuk istemediğini itiraf etti ve tüm evliliğimiz boyunca bu konuda yalan söyledi."

"Bu inanılmaz korkunç bir şey." Bree'nin ses tonu *Oscar için bile*.

Heather başını kaldırdı. "Bunu kanıtlayabilirim." Koşarak odadan çıktı. Matt bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu. Bir makine uğuldadı ve sanki bir şey basıyormuş gibi ses çıkardı. Heather

birkaç dakika sonra döndü ve Bree'ye bir kâğıt uzattı. "İşte vazektomi makbuzunun bir kopyası."

Bree kağıdı aldı ve taradı. "Teşekkür . Kızgın ."

"Kızgın olduğum konusunda çok haklısın." Heather'ın gözleri parladı. "Aynı gün onu kapı dışarı ettim. Bütün o yıllar boyunca, her şeyin anlamsız olduğunu bildiği halde umut etmeme, plan yapmama, denememe izin verdi. Anlamsız olduğundan emin olduğu halde. Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? Nasıl bu kadar zalim ? Neden benimle evlendi ki?"

Matt neredeyse Oscar'ın onu sevdiğini ve aralarındaki farklılıklara rağmen onu istediğini söyleyecekti ama insan sevdiği kişiye yalan söylemezdi. Oscar'ın davranışları onun duygularını tamamen hiçe saydığını gösteriyordu.

"Özür dilerim." Bree'nin sesi empatiyle çınlıyordu. "Bunu neden yaptığını söyledi mi?"

"Çocuklardan nefret ettiğini itiraf etti ama yine de beni istedi." Heather acı sözleri ısırarak söyledi. "Evlenmeden çok önce nasıl hissettiğimi biliyordu. Gebe kalamadığımda üzölmüş gibi bile yaptı."

Matt dertleşmek istedi ama sessiz kaldı. Heather bu konuda bir erkeğin fikrini almak istemeyebilirdi.

"Bunu kopyalayabilir miyim?" Bree makbuzu

havaya kaldırdı. "Sende kalabilir," dedi

Heather.

"Teşekkür ." Bree kâğıdı dikkat çekmeden katladı.

Heather burnunu çekti ve gözlerini kırpıştırdı. Yüzünden aşağı tek bir damla gözyaşı süzöldü. Öfkeli bir hareketle onu fırçaladı. "Bunu geride bırakacağıma, bir daha asla ağlamayacağıma dair kendime söz verdim ama bazı günler Bazı günler hala benden çaldıklarının acısını hissediyorum. Yeniden başlamak için çok yaşıyım. Başka bir koca bulup çocuk sahibi olmaya çalışmak için çok yaşıyım. Bir aileye sahip olma fırsatımı elimden aldı. Bunu geri alamam."

"Boşanmayla nasıl başa çıktı?" Matt sordu.

"Delirmişti." Heather yanağından bir damla gözyaşı daha sildi. "Aylarca, haftada en az bir kez diğer polis memurları tarafından kenara çekildim."

"Nasıl bir bahane ?" Bree'nin çenesi gerildi.

"Dur işaretiinden geçmek. Hız yapmak. Direksiyonu kırmak. Düzensiz sürüş." Omuz silkti. "Hiçbiri doğru değildi. İşe gidip geldiğim mesafe sadece birkaç mil ve ilk iki seferden sonra çok dikkatli davrandım.

herhangi bir kuralı çiğnemek için. Sadece beni taciz etmek istediler." Gözleri kısıldı. "Hepsinin yüzünde o kendini beğenmiş sırıtış vardı."

Matt bunu hayal edebiliyordu. Eski Ğerif zorbalığı yürekten onaylıyordu. "Oscar'a kızmak için bir nedeni olan başka birini tanıyor musun?"

"Hayır." Heather sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı. Gözlerini kuruladı. "Ama onu gerçekten hiç tanıımıyordum, değil mi?"

Kimse var mıydı?

Bree, "Pazar akşam sekiz ile Pazartesi sabah sekiz arasında nerede olduğunuzu sormam gerekiyor," dedi.

"İşte." Heather oturma odasında etrafına bakındı. "Kütüphane Pazar günleri kapalı ve ben de pek sosyalleşemiyorum. Birkaç kez birileriyle çıkmaya çalıştım ama kimseye ilk tanışmanın ötesine geçecek kadar güvenmiyorum." İç çekti. "Hiç güvenecek miyim bilmiyorum."

Bree Heather'ın cep telefonu numarasını almadan önce birkaç saniye sessizlik oldu. "Yardımanız için teşekkür ederim." O ve Matt kendilerini dışarı attılar.

Cipine döndüğünde emniyet kemerini bağıladı. Akıllı hâlâ Heather'ın ifşaatıyla meşguldü. "Karısından büyük bir sır saklamış. Oscar'la on yıl birlikte çalıştım ama anlaşılan ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum."

"Yaptığı şey sır saklamanın ötesine geçti. Kalpsiz, zalim ve bencilceydi."

"Hayatını araştırdıkça başka hangi yalanları ortaya çıkaracağımızı merak ediyorum." Bree motoru çalıştırdı. "İçimde daha fazlası olacağına dair bir his var.

Ama araştırmak istediğim tek hayat onunki değil. Heather hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenelim. Onun aldatmacasını bir kenara bıraktığını iddia ediyor ama hala çok kızgın olduğu açık. Öfkesini bastırmak için yıllarını harcadı."

"Belki de onu öldürecek kadar kızgındı."

Bree de aynı fikirdeydi. "İki potansiyel şüphelimiz var ve ikisinin de başka yerde olduğunu kanıtlayacak bir mazereti yok."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree otoparktan çıkarken röportajı düşündü. Oscar'ın eski sevgilisi Heather kontrollü görünüyordu ama Bree, Oscar'ın ihanetinin derinlere işlediğini hissediyordu. Yalanları tüm hayatını etkilemiş, onu istediği tek şeyden mahrum bırakmıştı.

Ve bunu bilerek yapmıştı.

Neden? Neden Heather'la evlendi? Tüm ilişkileri bir yalan üzerine kurulmuştu.

Heather iyileşebilecek miydi? Yoksa öfkesi zamanla kendini besleyen türden bir öfke mi olacaktı?

"Nereye?" Matt sordu.

"Adli tabibin ofisi. Oscar'ın otopsisinin bir kısmını yakalamak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Matt'in ses tonundan aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu.

"Evet." Bree otopsilere katılmanın cinayeti daha iyi anlamasını sağladığını düşünüyordu. Tüm dedektifler aynı fikirde değildi.

"Oscar'ı tanıdığımız için onun mahremiyetini ihlal ediyormuşuz gibi yanlış geliyor."

"Ne yazık ki cinayeti çözmek için bunu yapmamız gerekiyor." Dava çözülmenden önce, Eugene Oscar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceklerdi. Ama kurbanı çok mu yakınlardı?

"Peki." Matt içini çekti. "Ama bu davada bir telefon görüşmesinden öğrenemeyeceğimiz neyi öğreneceğimizden emin değilim. Ölüm nedeni oldukça açık görünüyordu ve zamanımız kısıtlıydı."

Bree belediye binasına doğru yöneldi. O haklıydı. Zamanları değerliydi. Herhangi bir soruşturmanın ilk kırk sekiz saati genellikle en verimli olanıydı.

Kuşkusuz, otopsilere katılma tercihi kısmen duygusaldı. Ölüler için ayakta durmak adına, otopsileri izlemek zorunda hissediyordu.

Katillerinin neden olduğu hasarı, klinik bir raporda yazılı tıbbi terimlerle aktarılamayacak kişisel bir şekilde ne çektiklerini anlamak için. Onların yaşadıklarını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Matt, Oscar'ın otopsisini izlemenin izinsiz giriş olduğunu düşünürken, Bree bunu atlamanın saygısızlık olacağını, sanki onun davasına yüzde 100 önem vermiyormuş gibi davranacağını düşünüyordu.

Her gerçek bakanın gözünde idi.

Park edip içeri girdiler. Resepsiyon görevlisine kayıt yaptırdılar ve görevli onları arka odalara yönlendirdi. Otopsi odasına girmeden önce önlüklerini, eldivenlerini, maskelerini, patiklerini ve yüz siperliklerini giydiler.

Oscar paslanmaz çelik bir masanın üzerinde, göğsü açık bir şekilde yatıyordu. Cesedin yanındaki tartı, marketin ürün reyonundan alınmış gibi görünüyordu. Şu anda Oscar'ın kalbini tartıyordu.

Keskin formalin kokusu çürüme kokusuna eşlik ediyordu.

Dr. Jones başını kaldırdı, iki eli hâlâ Oscar'ın göğüs boşluğuna gömülüydü. "İşte buradasın."

Bree masaya yaklaştı. Oscar dört kez dövülmüş ve vurulmuştu. Acı çekmişti. Buna hiç şüphe yoktu. Kendine bir dakika acıma izni verdi, sonra dedektif moduna geçti. Oscar'la olan kişisel çatışmaları ne olursa olsun, Oscar bunu hak etmemişti. Ona adaleti getirecekti. "Kayda değer bir şey var mı?"

"Kurbanın kimliği dış kayıtlarıyla doğrulandı, ancak hepimiz bunun eski Şerif Yardımcısı Oscar olduğunu biliyorduk." Adli tabip nefes almak için durakladı. "Sağlıklı, orta yaşlı, normal kiloda ve iyi kas yapısına sahip bir erkekti. Kendine iyi bakıyordu. Hiçbir hastalık belirtisine rastlamadım." Dr. Jones ellerini kaldırdı ve kanlı bir eldiveni vücudun alt yarısındaki renk değişikliklerine doğru tuttu. "Livor mortis sabit ve oturmuş bir kurbanda beklendiği gibi vücudun alt kısmında yoğunlaşmış görünüyor. Dolayısıyla kurban muhtemelen öldürüldüğünde de aynı pozisyondaydı."

Kalp atışı durduğunda, yerçekimi kanın en alt bölgelerde toplanmasına neden oluyordu. Bunun sonucunda deride mor renk oluşuyordu.

"Yani öldükten sonra taşınmadı," diye onayladı Bree.

"Doğru." Adli tabip Oscar'ın bacaklarına doğru başını salladı. "Gördüğünüz gibi diz kapaklarının ikisi de kurşunlarla parçalanmış ve omzundan vurulmuş."

Bree, Y kesisinin hemen üstündeki omuz yarasını görebiliyordu.

Adli tabip devam etti. "Bu yaraların hiçbirisi hemen ölümcül olmazdı. Çok kanamışlar ama hayatta kalabilirlerdi. Yine de tedavi edilmezse zamanla kan kaybından ölecekti."

"Ama hiç şansı olmadı," dedi Matt.

Adli tabip "Hayır," dedi. "Henüz kafatasına ulaşamadım ama alınına isabet eden kurşunun ölümcül atış olduğuna dair çok az şüphe . Vücuttaki yaralar hafif aşağı doğru bir yörüngeye sahip, yani katil tetiği çektiğinde kurbanın önünde duruyordu. Kurşunu omuzdaki yaradan çıkarabildim." Sığ, paslanmaz çelik bir tabağı işaret etti. Tabaktaki kanlı mermi iyi durumdaydı, Oscar'ın omzundan geçerken sadece biraz şekil değiştirmişti. Cinayet silahını bulurlarsa, balistik eşleştirme yapabilmeleri gerekirdi. "Bu bir 9 mm."

Bree, Oscar'ın kişisel tabancasının 9 mm olduğunu hatırlıyordu. Dr. Jones devam etti. "Vücut atışlarının orta mesafeden yapıldığını tahmin ediyorum,

Birkaç metre ateş edilmiş ama kafadan vurulma temas yarası."

Bree, Oscar'ın alnındaki deliğe odaklandı. deri kararmış, kömürleşmişti.

"Yaranın etrafındaki yanmış deriyi ve isi görebilirsiniz." Dr. Jones tereddüt etti. "Bir silah ateşlendiğinde deriye sertçe bastırıldığında, silahtan çıkan tüm maddeler -gazlar, is, vb- deriye gömülür."

"Yani katil silahı kafasına dayamakla yetinmemiş," dedi Matt. "Üzerine sertçe bastırmışlar."

"Evet," diye onayladı Dr. Jones. "İkinci kurbanın başındaki yaraya üstünkörü bir bakışla, o da bir temas yarası gibi görünüyor. Annesinin otopsisinde başka bir kanıt bulunursa size haber veririm." İşine geri döndü.

"Peki ya kurbanları bağlamak için kullanılan ipler?" Matt sordu.

"Sağlam olarak çıkarıldı ve adli tıp tarafından toplandı." Adli tabip Oscar'ın kafatasını kesecek olan elektrikli testereye uzandı. "Kontrol edin

Rory adli tıpta. O bir bilgisayar teknisyeninden daha fazlası. Düğümler hakkında da her şeyi biliyor."

Kırsal bir ilçede, çift görev yapabilen herkes özellikle yararlıydı.

"Teşekkür ederim." Testerenin kemiği keserken çıkardığı ses değişince Bree odadan çıkmak için döndü.

Sallanan kapıdan geçtiler. Ön odaya girer girmez KKD'lerini çıkardılar ve uygun kutulara attılar. Hiçbir neden yokken -eldiven giymişti- Bree ellerini yıkadı.

Matt, "Oscar adına kayıtlı Glock 9 mm'lik ve evde bulamadık," dedi. "Kendi silahıyla öldürülmüş olması mümkün."

"Kılıf takmıyordu. Ya elindeydi ya da onu vuran kişi silahı nerede sakladığını biliyordu."

"Evde bir silah kasası da bulamadık."

Bree, "9 mm çok yaygın bir kalibredir," dedi. "Tasadüf olabilir."

"O zaman Oscar'ın silahı nerede?" Matt sordu.

Bree'nin bir cevabı yoktu.

"Ayrıca, silahı Oscar'ın kafasına sertçe bastırıp tetiği çekmesi bana katilin kızgın olduğunu düşündürüyor. Bu da cinayet sebebini kişiselleştirebilir."

"Bu mümkün," dedi Bree. "Ama adli tabip Camilla'ya yapılan öldürücü atışın da aynı olduğunu söyledi. Belki de katil genel olarak öfkeliydi."

Matt, "geçmiyorlardı," dedi.

Bree, yüzü olmayan bir katilin bağlı iki kurbanda yaklaştığını hayal etti. Katilin yaklaştığını, namluyu Oscar'ın alnına dayadığını ve tetiği çektiğini gördü. "Müzakere için ikinci bir seçenek görüyorum: soğukkanlılık."

Matt, "İronik bir şekilde, bu duygusal spektrumun diğer ucunda," dedi. "Katilin bunu daha önce yapmış olma ihtimaline benzer suçlar için ViCAP ve NCIC'i kontrol edelim." Şiddet Suçlularını Yakalama Programı ve Ulusal Suç Bilgi Merkezi, kolluk kuvvetlerinin kullanabildiği suç veri tabanlarıydı.

"Evet," dedi Bree. "Ayrıca Oscar'a işkence yapılmış, bu da birilerinin bilgi almaya çalıştığı anlamına gelebilir."

"Ya da gerçekten çok kızmışlardı," diye bitirdi Matt. "Ve onu cezalandırıyorlardı."

Bree, "Bütün olasılıklar var," dedi. "Gidip Rory'yi görelim."

İlçe adli tıp laboratuvarı, adli tabiplikle aynı binadaydı. Labirent gibi koridorlardan geçerek neredeyse otopsi odası kadar soğuk olan laboratuvara ulaştılar. Teknisyeni paslanmaz çelik masalarla kaplı geniş bir odada buldular. Oscar'ın odasından alınmış gibi görünen bir dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmişti. Onlar içeri girince başını kaldırdı.

Rory uzun boylu ve zayıftı. Bree onun otuz yakın olduğunu tahmin ediyordu ama ilk bakışta çok daha genç olduğu anlaşıyordu. Tıraş olması gerekiyordu ama çenesindeki kirli sakallar bir ergeninki kadar seyrekti.

Bree Matt'i işaret etti. "Bu benim ceza müfettişim, Matt Flynn. Dr. Jones, Oscar davasında kullanılan düğümler hakkında bazı bilgilere sahip olduğunuzu söyledi." Bree, beyaz çarşafı üzerine serilmiş iplerin bulunduğu masayı işaret etti.

Rory gerginmiş yutkundu. "Seni bugün arayacaktım."

"Binanın içindeydik," diye açıkladı Bree. "Şu düğümler hakkında . . ."

"Evet." Rory boğazını temizledi ve masadan uzaklaştı.

Bilgisayar. "Bağlar yer hattı bağlantısı denilen bir düğümlerle bağlandı. Yaygın bir düğüm değil ama özel bilgi gerektiriyor. Kullanılan düğümlerin hepsi neredeyse birbirinin aynısı, bu da bana düğümleri atan kişinin pratik yaptığını gösteriyor."

"Bu düğümü kim kullanır ki?" Bree sordu.

"Kayıkçılar, dağcılar, kampçılar, izciler," dedi Rory.

Matt sakalını sıvazladı. "Yani katilin açık hava etkinliklerine katılan biri olması muhtemel."

"Muhtemelen, evet." Rory ellerini birbirine sürttü. "Ayrıca iplerin birbirinin üzerinden geçiş şeklinden onları bağlayan kişinin sağ elini kullandığını söyleyebilirim. Ayrıca DNA için halatları ve bağlantıları da test ediyoruz. İpin kendisi sekizde bir inçlik siyah naylon."

Paracord. Neredeyse her yerden satın alabilirsiniz: Amazon, Walmart, Home Depot, denizcilik mağazaları . . . Bu ip yeni görünüyor."

"Belki de katılımı onu bu amaçla satın almıştır," dedi Bree. "Ama belki de öyle değildir."

Satışı yerel perakendeciler aracılığıyla takip etmek çok fazla ayak işi gerektirirdi, ancak şüphelilerin kredi kartı kayıtlarını son alışverişler için kontrol edebilirlerdi. Hangi kanıtın katile götüreceğini asla bilemezsiniz ve mahkemeye çıkma zamanı geldiğinde tüm kanıtlar toplanırdı.

"Ayrıca Oscar'ın bağlı olduğu sandalyenin ayağının altına sıkışmış üç tane kurutulmuş çiçek yaprağı bulduk." Rory, kahverengi bir kâğıt parçasının üzerine dizilmiş üç küçük çiçek yaprağının bulunduğu başka bir masayı gösterdi. Yaprakların kenarları kurumuş kanla lekelenmişti. "Bu çiçeklerin hangi bitkiden geldiğini bulmak için bir botanikçiye danışıyoruz ama arazinin hiçbir yerinde eşleşen bir çiçek bulamadık."

"Camilla'nın ya da Oscar'ın cep telefonlarında ilginç bir şey buldun mu?" Bree sordu.

"Camilla telefonunu pek kullanmazdı. Son zamanlarda yaptığı aramalar ve gönderdiği mesajlar çoğunlukla oğluyla, kiliseyle ve bazı yerel işletmelerle ilgiliydi." Rory durakladı. "Ama Oscar'ın sadece kısa bir süreliğine aktif olan numaralara yaptığı birkaç arama vardı."

Matt kaşlarını çatı. "Brülörler."

"Evet," diye onayladı Rory. "Tüm aramalar. Mesaj yok." "Yani içerik bilinmiyor," dedi Bree.

"Um." Rory kıpkırmızı kızardı. "Şerif, size göstermem gereken başka bir şey var." Odaya girdiklerinde incelemekte olduğu dizüstü bilgisayara geri döndü. "Oscar'ın bazı resimler bulduk."

Meraklanan Bree daha da yaklaştı. "Ne tür resimler? Dün gece aldığım gibi bir şey mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Rory. "Bunlar farklı."

Oscar bunu zaten gönderemezdi, diye düşündü Bree. O çoktan öldürülmüştü.

Matt onun arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu.

Rory klavyeye dokunarak dizüstü bilgisayarı uyandırdı. Ekran aydınlanarak bir dizi fotoğraf gösterdi. Hepsisi de bir adamın resimleriydi.

Çıplak kadın. Üzerinde Bree'nin yüzü var.

Şok, Bree'nin tüm dikkatini toplamasına neden oldu. "Bunlar da ne?"

"Bu sen değilsin," diye ağzından Rory. "Görüntülerin düzenlendiğini hemen anladım. Birisi pornografi ile senin halka açık fotoğraflarını birleştirmiş."

"Ben olmadığımı biliyorum." Bree sanki bilgisayar ekranındaki görüntülerle arasına mesafe koymaya çalışıyormuş gibi bir adım geri çekildi. "Ama bunun bir önemi yok, değil mi? İnsanlar öyle olduğuna inanacak." Durakladı. "Çok fazla kötü mesaj alıyorum. Hepsini gördüğümü sanıyordum." Ama hiçbir şey Bree'yi yüzünü başka bir kadının çıplak vücudunda görmeye hazırlayamazdı.

"Daha önce böyle bir şey aldınız mı?" Matt sordu. "Sik fotoğrafı yeterince kötüydü, ama bu ..."

"Tam olarak değil." Bree ekrana doğru bir el salladı. "Yüzümün X işaretli olduğu fotoğraflar aldım. Diğerlerinde resimlerin üzerine hakaretler yazılmış. Bazıları sadece kelimelerden oluşuyor. Ruh *halleri Tanrı seni çarpar*'dan, *sen bir fahişesin*'e kadar *değişiyor*. Oscar'ın bilgisayarında önceki resimlerden herhangi birini buldunuz mu?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Rory. "Kontrol ettim. Sahte resimleri gördüğümde, sizi taciz edenin Oscar olup olmadığını merak ettim."

Bree, "Oscar dün geceki birini göndermiş olamaz," dedi. "O zaten ölmüştü."

Matt kaşlarını çatı, Rory'ye dönerken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Fotoğraflarla başka neler yaptığını görebiliyor musun? Sırf Şerif Taggart'ı utandırmak için çok uğraşmış gibi görünüyor."

"Hâlâ e-postalarını araştırıyoruz ama fotoğrafları doğrudan bazı sosyal medya sitelerine yüklediğini biliyoruz." Rory parmağını bilgisayara doğru uzattı. "Üzülerek söylüyorum ki durum daha da kötüleşiyor. Bir porno yıldızının yüzünü seninkiyle değiştiren bir deepfake video paylaşmış."

Bree'nin kalbi bir buzdağına çarpmış gibi battı ve soğudu.

Rory, "Deepfake videoların çoğu pornografik" dedi. "Aslında, büyük çoğunluğu porno yıldızlarının üzerine yerleştirilmiş ünlü yüzler. Hanımefendi" -sesi özür diler gibiydi- "birkaç gün önce bu videoyu internetin her yerindeki porno sitelerine gönderdi."

Rory ne demek istediğini anlatmak istercesine bir düğmeye tıkladı. Bir video oynatıldı. Utanç Bree'nin yüzünü ısıttı. Utanması için hiçbir neden yoktu. Video ona ait değildi, bunu ona yakın olan herkes bilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Yine de kendini teşhir edilmiş hissetti. Gerçek gibiydi.

"O videoyu Oscar mı çekti?" Bree sordu.

"Bu makinede olmaz." Rory ekrana dokundu. "Yazılımdan ya da çalışma dosyalarından hiçbir iz yok. Ama bunun manipüle edilmiş bir video olduğunu söyleyebiliriz. Birincisi, gözlerini kırpmıyor ve bunun nedeni çoğu fotoğrafın insanların gözleri açıkken çekilmesi. Kullanılan yazılım göz kırpmayı simüle edecek kadar iyi değil. Ayrıca, cilt tonları yamalı. Dudaklar seslerle senkronize değil ve yüzünüzün kenarlarında bazı titremeler görebilirsiniz. Ancak bunu kim yaptıysa, tüm sahte fotoğraflarda ve videoda aynı porno aktrisini kullanacak kadar zekiymiş. Yaklaşık senin boyutlarında ve yüzeysel olarak inandırıcı."

Oscar, H beden göğüsleri olan ya da Bree olmadığını açıkça gösterecek başka bir fiziksel özelliği olan bir oyuncu seçmemişti.

Rory "Durdur "a tıkladı ve video dondu. Dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Oscar'ın videoyu gönderdiği tüm web sitelerinin bir listesine ihtiyacımız olacak." Matt Bree'ye döndü. "Her bir siteye kapatma emri göndermeniz gerekecek."

Oscar'ın yaptıklarının sonuçları Bree'yi bir ok gibi saplandı. "Elinde başka birinin sahte video ve görüntüleri var mıydı?"

Rory dizüstü bilgisayara dokundu. "Bu bilgisayarda değil." Yani sadece Bree'ye yönelik bir intikamdı.

"Sana sitelerin listesini göndereceğim." Rory yapışkanlı bir nota yazdı. "Ama"- omuz silkmesi anlamsızlığı yansıtıyordu-"dosyalar defalarca paylaşıyor. Kopyalar virüs gibi çoğalıyor. Hepsinden kurtulma şansımız ..."

Bree onun düşüncesini tamamladı. "Bir şey bir kez internete düştü mü, onu tamamen temizlemek neredeyse imkansızdır."

Rory başıyla onayladı. "Bir avukat tutmalı ve bunu bilerek paylaşan herkesi dava etmelisiniz. Derin sahtekârlıklar ve intikam

porno artıyor. Bunların ezici çoğunluğu kadınlara yönelik. Hayatlarını mahvetme konusunda korkunç derecede etkili."

Matt Rory'den bazı bilgiler toplarken, Bree durmuş videoyu inceliyordu. Uyuşmuştu. Rory'ye teşekkür edip laboratuvardan ayrıldılar. Bree koridorlarda şaşkın şaşkın yürüyordu. Video, vurulduğu zamankinden daha büyük bir ihlal gibi gelmişti.

Kurşun yarası iyileşmişti. Asla iyileşemeyebilirdi.

Bu.

Cipinin direksiyonunda Matt'e döndü. "Oscar ve ben çatıştık. Başından beri benden hoşlanmıyordu. Ama beni cezalandırmak için bunca zahmete katlanmak ... bu nefretin yepyeni bir seviyesi."

"Yaptığı şey korkunçtu. Onu hiç sevmezdim ama zalimliğinin boyutlarını bilmiyordum."

Morarana kadar insanlara fotoğrafların ve videonun sahte olduğunu söyleyebilirdi. Ona kim inanır ki? Oscar'ın aldatmacası Bree'nin kariyerinin sonu olabilir.

ONUNCU BÖLÜM

Matt öfkelendi. Bree'ye yaptıkları yüzünden Oscar'ın suratını yumruklamak istiyordu. Çoktan ölmüş olması çok kötüydü.

Bree motoru çalıştırdı, yüzü solgundu. "Sahte fotoğraflar Oscar'ın intikam pornosu versiyonuydu, değil mi? Beni küçük düşürmek ve belki de yeniden seçilmeyeceğimden emin olmak istedi."

Matt, Oscar'ın nedeni konusunda onun haklı olduğunu düşündü. "Sen gelmeden önce, eski sevgilisini taciz etmek için polis arkadaşlarını kullanmak da dahil, canı ne isterse yapıyordu. Sen onu alaşağı ettin."

"Konuyu dağıtmayalım. Sahte porno kötü ama sadece bana yönelik gibi görünüyor. Yani cinayetle ilgili olduğuna dair bir kanıt yok." Bree durakladı. "Yardımcılardan herhangi biri hâlâ Oscar'a yakın mı?"

Matt başını salladı. "Hayır. Eski muhafızların bir parçası olan yardımcılar ayrıldı."

"Şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. devam etmediler. Ben hiçbir zaman erkekler kulübünde *olmadım*." Matt uzun zamandır eski şerifin tam da bu nedenle kendisini kasten dost ateşine maruz bıraktığından şüpheleniyordu.

"Peki ya Jim Rogers?" Bree sordu. "O *da çocuklardan* biri miydi?"

"Öyleydi."

"Malulen emekli oldu ama uzun süre Oscar'la çalıştı. Onun hayatıyla ilgili bir şeyler biliyor olabilir."

Rogers ilkbaharda görev başında vurulan eski bir milletvekiliydi. Yaraları iyileşmişti ama travma sonrası stresle ilgili devam eden sorunları işe dönmesini engelliyordu. Rogers aynı zamanda dost ateşi olayında Matt'i yanlışlıkla vuran adamlardan biriydi ve bu olay

ikisini de yaralamıştı. Rogers Matt'ten özür dilemişti ama aralarında hâlâ bir gariplik vardı.

"Onu son zamanlarda gördün mü?" Kadın ona baktı.

"Yaklaşık bir ay önce kasabada karşılaştık. Selamdan başka bir şey konuşmadık. Peki ya sen?"

Bree başını salladı. "Engellilik durumuyla ilgili resmi bildirimler alıyorum. Hepsi bu, ama onu çok iyi tanımıyorum. Vurulmadan önce benim için uzun süre çalışmadı."

"Onu karakola mı çağırmak istersin yoksa evinde mi konuşmak istersin?" Matt sordu.

Bree'nin kaşları çatıldı. "Sanırım evinde. Rahat ettiği yerde daha çok konuşacaktır."

"Kentin kuzeyinde." Matt adresi aradı ve GPS'e girdi.

On beş dakika sonra, araziye yaklaştıklarında Matt, ahır Çeklinde kırmızı bir posta kutusunun iğaret ettiği araba yolunu gördü. "Ğöte burası."

"Rogers'ı çok zorlamak istemiyorum ama cevaplara ihtiyacımız var. Onu daha uzun süredir tanıyorsun. Bu konuda seni takip edeceğim."

Bree yavaşıladı ve ağaçların arasından geçen dar, çakıllı bir yoldan döndü. Arazinin ıssızlığı Matt'i şaşırtmamıştı. Rogers hevesli bir avcıydı ve bölümdeki en iyi iz sürücüydü. Boşluğu severdi. Yol geniş, düzgün bir açıklığa açılıyordu. Öndeki çimenlik sık, yeşil ve dökülmüş yapraklardan arınmıştı. Tek katlı ev, evden çok kulübeye benziyordu. Doğal ahşaptan yapılmıştı ve sanki orada yetişmiş gibi görünüyordu.

Park ettiklerinde ön kapı açıldı ve Jim Rogers küçük ön verandaya çıktı. Matt ve Bree araçtan inerken sarı bir laboratuvar köpeği bacaklarının arasından geçerek çimlere doğru koştı. Yavru köpek koordinasyonsuz uzuvlarının yayılmasıyla durdu, sonra Matt'in ayağına saldırdı.

"Kaç yaşında?" Matt çömeldi ve yavrunun dişlerini botunun bağından çözdü.

"Dört ay. O kutsal bir terör." Ama Rogers'ın gülümsemesi şefkat doluydu.

Vücutuna göre çok büyük olan patilerini sallayan yavru köpek, karnını ovma için yuvarlandı.

Bree Matt'in yanında durdu. Köpeği okşamak için eğildi. "Hırçın olduğunu görebiliyorum."

Rogers omuz silkti ve onlara doğru yürüdü. "O bir laboratuvar. İnsanlar onları mahvetmezse genellikle dost canlısıdırlar."

Matt doğruldu ve Rogers'ı inceledi. Eski şerif yardımcısı sert görünüyordu. Bir açık hava adamı olan Rogers normalde fit ve zayıftı. Ama artık zayıflayamayacak bir bünyeye sahip olduğu için kilo vermişti. Yanakları zayıflamış, gözleri çukurlaşmıştı. Matt geçmişte Rogers'ın bir Güpheliyi bütün gün ormanda yorulmadan takip ettiğini görmüştü. Şimdi ise adımları yorgunluktan sürükleniyordu.

Bir ay önce Matt onunla karşılaşmıştı Rogers bu kadar kötü görünmüyordu. Bir şeyler değişmişti.

Yavru köpek çimlere işedi.

Rogers onu övdü. "Aferin kızıma." Matt'e elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim."

Matt sonra Bree, salladı.

Yavru köpek bir kelebeğin peşinden koştu. Rogers kulübeye doğru döndü ve çimlerin üzerinden geçmeye başladı. Verandanın basamaklarını çıkarken ısıklık çaldı. Köpek ona doğru fırladı. Basamakları tökezleyerek çıktı, kayarak durdu ve neredeyse duvara çarpıyordu.

"Sanırım iş için buradasınız." Rogers ön kapıyı açtı ve Bree ile Matt'e kendisini takip etmelerini işaret etti.

"Evet." Bree eşikten içeri adımını attı. "Ne yazık ki bu sosyal bir çağrı değil."

Matt eve girdi. Sade ön cepheye bakarak, açık kat planı ya da modern bir mutfak beklemiyordu. İki çift fransız kapı büyük bir güverteye açılıyordu. Bunun ötesinde, güneş ışığı küçük bir gölde parılıyordu. Köpek yavrusu mutfığa koştu ve kafasını bir kâseye soktu. Köpeğin içine girenden daha fazla su yere döküldü.

"Güzel bir yer," dedi Matt.

Yavru güneşli bir yere uzandı ve gözlerini kapattı.

"Teşekkürler." Rogers suyu mikrofiber bir havluyla sildi. Krom ve deriden yapılmış taburenin arkasına attı.

Sanki yakında havluya tekrar ihtiyaç duyacağını biliyormuş gibi adanın çıkıntısının altında. "Yaz boyunca bir projeye ihtiyacım vardı, bu yüzden mutfağı kendim yeniledim." Bir kapı aralığını işaret etti. "Banyolar hâlâ 1970'lerden kalma. Hoş değil ama elimde çiğneme meraklısı bir çocuk varken odaları yenilemek istemiyorum." Uyuyan yavru köpeği işaret etti. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca Goldie'nin eğitimine odaklanmam gerekiyor."

"O zaman avlanmaya dönelim mi?" Matt sordu.

"Belki." Rogers mutfağa gitti ve süslü bir kahve makinesiyle meşgul oldu. "Cappuccino?" Adanın diğer tarafındaki tabureleri işaret etti.

Matt adanın gerçekte ne olduğunu anladı: Rogers'ın aralarına koyduğu bir engel. "Elbette," dedi.

"Kafeine asla hayır demem. Teşekkür ." Bree bir tabureye kaydı. Rogers'ın sırtı onlara dönükken Matt ve Bree endişeli bir bakış attılar.

"Goldie'yle ne yapmayı planlıyorsun?" Matt sordu.

Rogers omuz silkti ama onlarla yüzleşmedi. "Belki onu arama ve kurtarma için eğitirim. Henüz karar vermedim. Temel itaat eğitimiyle başlayacağım, sonra da burun eğitimi vereceğim."

Matt Rogers'ın kendisi için planlarını sormadı. Bree de sormadı.

"Labradorlar iyi koku köpekleridir." Matt, Bree'nin yanındaki tabureye oturdu. Rogers'ın söyleyecek bir şeyi olduğunu hissediyordu ama cesaretini topluyor ya da düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

"Evet, öyle." Rogers dolaptan fincan ve fincan tabağı aldı. Kahve makinesi tısladı ve gürledi. Rogers makineyi bir profesyonel gibi çalıştırırken birkaç dakikalık garip bir sessizlik oldu. Köpüklü ve tarçınlı beyaz kapuçino fincanlarını servis etti.

Bree kendininkini yudumladı. "Etkilendim."

Rogers adanın diğer tarafında kaldı. Fincanını tabağın üzerinde birkaç saniye döndürdükten sonra başını kaldırdı ve Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Departmana geri dönmeyeceğim."

"TAMAM." Bree'nin sesi şaşırılmış gibi çıkmadı.

"Ben de sakat kalmayacağım." Rogers bacağını işaret etti. "Bacağım iyi iyileşti ama ..." Durakladı, utançtan yanakları kızarmıştı. "Silahla ateş edemem. Kahretsin, bir silahı bile duyamıyorum."

soğuk terler dökmeden silah sesi duydum. Bir daha avlanacağımdan şüpheliyim."

"Çoğu polis görev sırasında asla silahını çekmez. Siz *iki* çatışmaya girdiniz. TSSB geçerli bir hastalıktır." Bree fincanı yere bıraktı. "İhtiyacın olduğu sürece maluliyet almaya hakkın var. Şu anda karar vermek zorunda değilsin."

"Kendimi sese alıştırmaya çalışıyorum, ama sonunda yapsam bile ..." Rogers ürperdi. "Asla eskisi gibi olamayacağım. Başka bir kariyer bulmalıyım."

"Tamam o zaman." Bree başını salladı. "Kararınıza saygı duyuyorum. Malulen emeklilik hakkınız var. Bu sana bundan sonra ne yapacağını düşünmek için zaman kazandıracak."

Rogers'ın bakışları düştü. Elleri titriyor, fincanı tabağında tıkırdıyordu. Parmaklarını fincanın kulpundan kaldırdı ve tezgâhın kenarını kavradı. "Bilmediğin şeyler var."

"Bize anlatmak ister misin?" Matt kollarını adaya yasladı.

Rogers hiçbir şey söylemedi ama gözleri periliydi.

Neye göre?

Bree sorgulayan gözlerle Matt'e baktı.

"benim vurulmamla ilgili değil, değil mi?" Matt sordu. "Çünkü bunu hallettik. Bu senin hatan değildi."

Rogers başını salladı. "Mesele o değil." Bree

bastırdı. "Bunun hakkında konuşmak istiyor

musun?" Rogers başını tekrar, daha sert salladı.

"TAMAM." Bree'nin sesi yumuşadı. "Zaten buraya işe dönüşün hakkında konuşmaya gelmedik."

"Buraya Oscar'ı sormaya geldiniz." Rogers'ın sesinde soru yoktu.

Matt, "Haberleri gördün," dedi.

Rogers birkaç saniye boyunca hareket etmedi ya da yanıt vermedi. "Birkaç hafta önce beni görmeye geldi." Sanki hatırlıyormuş gibi durakladı. Kocaman bir iç geçirdi. "Ölünün arkasından kötü konuşmanın hoş olmadığını biliyorum ama Oscar piçin tekiydi." Rogers bir şeyi açığa çıkarma yolunda ilerliyordu ve bu büyük bir şeydi. Gözlerini fincanına dikti. "Ben de yaptığım şeylerden gurur duymuyorum."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Matt nazik bir sesle ona sordu. "Seni neden ziyaret etti?"

Rogers burun kemiğini ovuşturdu. "Bu uzun bir hikâye. En başından başlamalıyım." Mutfak adasının diğer tarafındaki dar fayans şeridini adımlamaya başladı. "Yaklaşık iki buçuk yıl önce devriyedeydim. Oscar da o gece dışarıdaydı. Onu ve başka bir şerif yardımcısı olan Brian Dylan'ı bir trafik çevirmesinde destekledim. Nasıl olduğunu bilirsiniz, gecenin bir yarısı birini kenara çekersiniz, arkanızda birinin olmasını istersiniz. Kasabanın biraz dışında, 57. karayolunda, traktör malzemeleri satan dükkânın oradaydı." Döndü. "Oraya vardığımda Oscar sürücü tarafındaki kapıda sürücü belgelerine bakıyordu. Yolcu yoktu, sadece yalnız bir sürücü vardı. Oscar şoföre içki içip içmediğini sordu. Adam hayır dedi. Sonra Oscar ondan araçtan inmesini istedi." Rogers nefes almak için durdu.

Matt, Rogers'ın akışını bozmaktan korktuğu için hareket etmedi.

"Şoförün adı Kenny McPherson'dı. İri bir adamdı. Depoda forklift şoförü olarak çalıştığını ve eve döndüğünü söyledi. Normal görünüyordu, belki biraz gergindi ama sıra dışı bir şey yoktu. Çoğu insan kenara çekilince biraz ürker. Oscar onu ayıklık testinden geçirdi ve sallantılı olduğunu söyledi. Ben görmedim. Adam bana sağlam göründü. İşte o zaman biraz rahatsız olmaya başladım." Rogers elini ağzına götürdü.

Matt başını kıpırdatmadan yan gözle Bree'ye baktı. Kıpırdamadan duruyordu, sanki nefesini tutuyormuş gibiydi.

Rogers çenesini ovuşturdu ve devam etti. "Dylan McPherson'a arabasına bakıp bakamayacağını sordu ve adam da evet dedi."

Çoğu insan bunu yaptı çünkü yapmamak için bir neden görmüyorlardı. Polislerin yasaları çiğnemesini beklemiyorlardı. Çoğunlukla suçlular hayır demeyi biliyorlardı.

Rogers devam etti. "Oscar, o ve Dylan aracı hızlıca ararken benden adama göz kulak olmamı istedi. Dylan ışığını sürücü koltuğunun altına tuttu ve bir poşet dolusu hapla çıktı. McPherson çılgına dönerek "Onlar benim değil" diye bağırdı ama Dylan ona o pis sırıtışıyla karşılık verdi. O ve Oscar bu noktada neredeyse gülüyorlardı."

Matt bunu çok iyi hayal edebiliyordu.

Rogers'ın bakışları sanki sahneyi görüyormuş gibi donuklaştı. "Dylan hapları adama getirdi, çantayı yüzüne doğru salladı ve karşı karşıya olduğu tüm suçlamaları sıralamaya başladı. McPherson, Oscar ve Dylan'ın kendisine tuzak kurduğunu söyleyerek bağırdı. Sonra Oscar bir adım geriye doğru tökezledi ve adamı kendisini itmekle suçladı. Dylan, McPherson'ın bir memura saldırdığını bağırmaya başladı. Adamı arabasının kaputunun üzerine attılar ve kelepçelediler. Onu devriye arabasının arkasına koyduklarında adam öfkeliydi. Onunla dalga geçtiklerini biliyordu." Rogers volta atmayı bırakıp Matt'le yüz yüze geldi. "Dylan'ı kenara çektim ve ona adamın bir şey yaptığını görmediğimi söyledim. Uyuşturucuyu onun yerleştirip yerleştirmediğini sordum. Hayır dedi ama yalan söylediği belliydi. Oscar ve Dylan bana karşı karşıya geldi. Benim sözüme karşılık onlarınki." Bakışlarını Bree'ye çevirdi. "Oscar o gece eski bir araba kullanıyordu. Gösterge paneli kamerası yoktu." Rogers mutfağın ortasında durmuş, kaybolmuş gibi görünüyordu.

"McPherson'a ne oldu?" diye sordu.

"Suçlamaları artırdılar ve birkaç yıl hapis yattı. Oscar, McPherson'ın çıktığını haber vermek için beni görmeye geldi. Oscar onu başka bir suçla suçlamak istiyordu. Departmanda hala *bu işi halledebilecek* bir arkadaşım olup olmadığını sordu."

Bree'nin sırtı dikleştirdi ama ses tonunu eşit tuttu. "Öyle mi?"

Rogers homurdandı. "Hayır. O çetenin tamamı gitti ve ben buna memnunum." "Oscar ve Dylan'ın McPherson'ı neden hedef aldığını biliyor musunuz?" "Oscar ve Dylan'ın Matt, çok çaba sarf etmişsin gibi geldi."

Rogers başını salladı. "Hayır. İnsanlarla uğraşmayı sevdiklerini söyleyebilirim ama bu kişisel görünüyordu."

"McPherson için endişeleniyor musun?" Bree sordu.

Rogers bir omzunu kaldırdı. "Ne olursa olsun, bunu hak ediyorum."

"Uyuşturucuyu Dylan'ın yerleştirdiğini ya da Oscar'ın itilmiş numarası yaptığını kanıtlayabilir miydiniz?" Bree sordu.

"Hayır." Rogers başını salladı. "Ama hem Dylan'ı hem de Oscar'ı tanıyorum ve McPherson arabasının koltuğunun altında uyuşturucu taşıyor neden aracın aranmasını kabul etsin ki?"

O .

Mutfağa sessizlik çöktü.

Rogers iç çekti. "Oscar'ın veya Dylan'ın ifadeleriyle herhangi bir şekilde çelişseydim, savunma avukatı saldırırdı ve savcı muhtemelen suçlamaları düşürürdü."

Yerel savcı onun galibiyet sicilini beğendi ve şüpheli kanıtların olduğu davalara bakmadı.

"Ama kariyerim sona ermiş olurdu." Rogers Matt'e baktı. "Senin aksine, ben oyuna katılmayı seçtim. Kendime öncelik verdim ve masum bir adamı hapse göndermelerine izin verdim. Ama geçen hafta Kenny McPherson'ı temsil eden bir avukattan telefon aldım."

"Ne istiyormuş?" Bree sordu.

Rogers'ın yanakları kızardı. "Bilmiyorum. Onu geri aramadım."

Avukatlar genellikle ısrarcıdır. Geri gelecektir. O zaman Rogers'ın geçmişini itiraf edip etmeyeceğine karar vermesi gerekecekti. Ve eğer itiraf etmezse, Matt'in Çu anda hissettiğinden emin olduğu utançla yaşıyabileceği miydi?

"Oscar'ın Dylan'la hâlâ görüşüp görüşmediğini biliyor musun?" Matt sordu.

Rogers başıyla onayladı. "Sıkı durdular."

Bree, "Dylan'ı nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" diye sordu.

Rogers bir an için gözlerini kaçırdı, sonra bakışlarını Bree'ye çevirdi. "Şerif departmanından ayrıldıktan sonra Scarlet Falls PD'ye geçti."

"Son zamanlarda Dylan'ı gördün mü ya da onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır." Rogers kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanki bir şey düşünüyormuş ama paylaşmak istemiyormuş gibi dudakları birbirine yapışmıştı.

Teknik olarak Randolph İlçesinde ve Bree'nin yetki alanının bir parçası olan Scarlet Falls'un kendi polis departmanı vardı. Şerif çoğunlukla kendi memurlarına destek sağlıyordu.

Rogers sanki itirafı tüm enerjisini tüketmiş ve desteğe ihtiyacı varmış gibi kalçasını tezgâha yasladı. "İşin kötüsü, Oscar beni arayana kadar o davayla ilgili her şeyi unutmuştum." Gözleri karardı. "Bir adamın hayatını mahvettiğimi nasıl unutabilirdim?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonra, Bree şerif karakolunun tuvaletinde küçük bir aynanın karşısına geçti. Üniformasının gömleğindeki birkaç kırıksıklığı düzeltti ve bir saçını topuz yaptı. Midesi homurdanarak ona öğle yemeğini atladığını hatırlattı. Ama ne zamanı ne de iştahı vardı. Basın toplantısı on dakika içinde başlayacaktı.

Kapı açıldı ve Marge içeri girdi, tsking.

"Umarım kameraya bu şekilde çıkmazsın." Elinde Bree'nin masasından aldığı kozmetik çantasını tutuyordu.

Bree iç çekti. "Öyleydim. Beni için mi buradasın?"

Marge başını salladı ve çantayı açtı. "En azından biraz kapatıcı ve pudra sür."

"Gerçek bir cinayeti araştırıyorum, *CS*'ın bir bölümünü çekmiyorum."

"Stiletto giymeni önermiyorum," diye Marge, Kollarını kavuşturarak. "Ama sen parlaksın ve bir şekilde solgunsun. Havalı ve derli toplu görünmek istiyorsun."

Bree aynaya geri döndü. Parlak ve solgundu. "Davaya odaklanmam gerekirken dış görünüşüm hakkında endişelenmekten nefret ediyorum."

"Sen bir halk figürsün. İkisini de yapmalısın." Marge ona bir tüp sıvı kapatıcı ve bir pudra uzattı. "Görünüş önemlidir."

Marge'ın haklı olduğunu bilen Bree gözlerinin altına kapatıcı sürdü ve hafif bir pudra tabakası uyguladı. "TAMAM MI?"

Marge'ın incelemesi bir spot ışığı gibi hissettirdi. "Neredeyse." Bir ruj tüpü uzattı.

"Gerçekten mi?" Bree içini çekti. "Ruju sevmiyorum. Sakız gibi ve yapış yapış. Sürdüğümde aynada tek görebildiğim *dudaklar* oluyor."

"Bu renk çok ince." Marge kapatıcıyı ve pudrayı geri aldı. "Güven bana."

Bree yaptı ama ruju idareli sürdü. Çok az bir renkti ama kozmetik kombinasyonu onu daha az solgun gösteriyordu.

Marge onun yüzüne baktı. "değilsin." "Vay be, teşekkürler." Bree ruju kapattı.

Marge onu elinden aldı ve çantasına geri koydu. "Git."

Bree tuvaletten çıktı, sonra Matt ve Todd'a kendisini dışarıda takip etmeleri için el salladı. Onların varlığının, departmanın cinayetlere kaynak ayırdığını göstermesini istiyordu. Adamlar iki yanında arkasındayken, karakolun önündeki kaldırıma kurulmuş mikrofona doğru ilerledi. , haber ekiplerinin ve muhabirlerin yer kapmak için yarıştığı otoparka dönüktü. Şerif olarak geçirdiği yedi ayın ardından birçok muhabiri yakından tanıyordu.

"Dün bir sağlık kontrolü çağrısına yanıt verdik," diye söze başladı Bree. "İki ceset bulduk, ikisi de kurşun yarasından ölmüştü. Kurbanların kimlikleri resmi olarak Eugene Oscar ve annesi Camilla Brown olarak belirlendi. Ölümleri şu anda çifte cinayet olarak soruşturuluyor." Arkasını işaret etti. "Müfettiş Matt Flynn ve Baş Yardımcısı Todd Harvey, tüm şerif departmanının desteğiyle soruşturmaya yardımcı oluyorlar."

Bir muhabir Bree'ye mikrofon uzattı. "Öldürüldüler mi?" Bree başını salladı. "Evet."

"Bu iki ay önce kovduğunuz Eugene Oscar mı?" diye bağırdı bir muhabir. Bree sesi tanıdı ve WSNY News'ten Nick West'e odaklandı.

Bree kelimelerini dikkatle seçti. "Eugene Oscar kısa süre önce şerif departmanından emekli oldu."

"Ama aslında bir sebepten ötürü kovulmamış mıydı?" Nick West sordu.

Bugün, öldürücü gülümsemesi biraz fazla ukala görünüyordu.

"Hayır. İdari izindeydi ve sonra emekli oldu," diye tekrarladı Bree ama rahatsızlığı artmıştı. Nick konunun tamamen kapanmasına izin vermiyordu. Gençti -yirmili yaşlarının sonundaydı- ama iyi bir gazetecinin içgüdülerine sahipti. Onunla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı. Uzun boylu kızıl saçlıya konuşması için işaret etti.

"Ne zaman öldürüldüler?" diye sordu kızıl saçlı.

Bree mikrofona doğru eğildi. " tabibe göre, Pazar günü akşam sekiz ile Pazartesi sabah sekiz arasında ölmüşler."

Sarışın bir kadın elini kaldırdı. Kocaman takma kirpikleri ve kalın göz kalemi vardı. "*Daily Grind*'den Paris Vickers. Cesetleri kim buldu?"

"Yaptım," diye cevapladı Bree. "Endişeli bir komşu için sağlık kontrolü yaparken."

Kır saçlı bir adam, "Rutin aramalar için dışarı çıkmanız normal mi?" diye seslendi.

"Meşgul olduğumuzda, evet." Bree bir sonraki soruyu aradı.

Paris Vickers mikrofonunu kaldırdı. "Şüphelendiğiniz kimse var mı?"

Bree, "Devam eden bir soruşturmanın detayları hakkında yorum yapamam," diye cevap verdi ve başka bir muhabire döndü.

O konuşmadan Paris ısrar etti. "Grey's Hollow sakinleri serbest dolaşan bir katil olduğu için endişelenmeli mi?"

Bree başını salladı. "Şu anda katilin toplumun geneli için bir tehlike oluşturduğunu düşünmek için bir nedenimiz yok." Bree yine Paris'ten uzaklaşmaya çalıştı ama o konuşmaya devam etti.

"Ama cinayetin arkasındaki motivasyonu bilmiyorsun?" Paris'in ses tonu sorudan çok bir açıklama gibiydi.

Bree her zamanki cevabına geri döndü. "Devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapamam."

Paris sırtıttı. "Dava hakkında yorum yapamıyorsanız, belki de internette dolaşan çıplak fotoğraflarınız hakkında yorum yapmak istersiniz?"

Bree dondu kaldı. Boğazı o kadar daraldı ki, bir cevap verebileceğinden bile şüphelendi. Kendini tekmelemek istedi. Bunu beklemesi gerekirdi. Ama Rory video ve resimlerin porno sitelerine yüklendiğini söylemişti. Gerçekten de bu kadar çabuk mu yayılmışlardı? Yoksa e-posta tacizcisi muhabire haber mi vermişti? Yayından kaldırma emri verme şansı bile olmamıştı.

Henüz bir avukatla bile görüşmemişti.

Heyecan uğulduyor ve muhabirler birbirlerine mırıldanıyordu. Bree bakmadı ama Todd'un ayakkabılarının sahada sürtündüğünü duydu.

Beton. Matt'i görmeden, onun taş suratlı biliyordu.

Paris'in ağzı memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bree yutkundu ve soğukkanlı görünmeye çalıştı ama yanakları yanıyordu. Cevap vermesi gerektiğini bildiğinden, *konuya kapalı* bir tonda, "O resimler bariz bir şekilde sahte," dedi.

Ama Paris sözünü bitirmemişti. "Hiç çıplak modellik yaptınız mı, Şerif?"

"Hayır," diye tersledi Bree, sonra nefes aldı ve sakin bir sesle cevap verdi, "Ben hiç modellik yapmadım, nokta. Daha önce de belirttiğim gibi, o görüntüler gerçek değil."

"Onları gördüm. Bana gerçek gibi göründüler." Paris ona inanmayan bir bakış attı. "Hiç pornografik bir videoda rol aldın mı? Çünkü sizin görüntünüzün de olduğu bir video dolaşıyor." Diğer muhabirler sorularını bağırarak sormaya başlayınca ortalık karıştı. Bazıları telefonlarını açtı, belli ki görüntüleri arıyorlardı. Paris'in gülümsemesi sanki kendinden çok memnunmuş gibi derinleşti.

Bree hayır diye cevap vermeye çalıştı ama bağırış çağırıştan kimse onu duymadı. "Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Ter Bree'nin alnını ıslattı ve kollarının altında toplandı. Vücut zırhının altından damlıyor ve omurgasının dibindeki gömleğini ıslatıyordu. Kontrolü tekrar ele alması gerekiyordu. Sonunda mikrofona "Sessiz ol!" diye emredici bir şekilde bağırdı.

Kalabalığın üzerine yavaşça bir sessizlik çöktü.

Bree utancını bir kenara itti. Bu hikâyeyi döndürmesi gerekiyordu. *Döndürmek değil*, diye düzeltti kendini. Sadece doğruyu söylüyordu ama duygusal tepkisini değiştirmesi gerekiyordu. Korku ve aşağılanma onu zayıf gösteriyordu. Onların yerine öfke ve kızgınlığı çağırdı. Sesinin güçlü ama savunmacı olmayacak kadar yükselmesine izin verdi. "İnternette dolaşan görüntüler kurgulanmış. Beni utandırmak için üretilmiş derin sahteler. Gerçek değil."

Biri kıs kıs güldü, "Kanıtla."

"Memeleri gerçek görünüyor!" diye bağırdı biri.

Bree konuşmacıyı aradı ama kimse bakışlarına karşılık vermedi. Haber ekiplerini taradı, kalabalığı tararken muhabirlerle ve kameralarla göz teması kurdu. İzleyicilerle konuşması gerekiyordu.

en az karşısındaki gazeteciler kadar. "Bir kişinin yüzünü başka bir kişinin vücudunun üzerine yerleştirmek için basit bir yazılım yeterlidir. Bu herkesin başına gelebilir. Bunu çok rahatsız edici buluyorum." Bree gözlerini Paris'e dikti. "Görüntüleri dikkatle incelerseniz, düzenleme çok açık." Bree, sözlerinden ziyade ses tonunun "*utanmalısın*" anlamına gelmesine izin verdi.

Paris kıpırdandı ama dudakları sıkıntıyla büzüldü. Utanmamıştı.

"Şimdi"-Bree *gerçek iş* tonuyla konuştu-"Cinayet soruşturamama *geri* dönmem gerekiyor. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Mikrofondan uzaklaştı ve istasyona doğru geri döndü. Adımlarını düzgün ve sakın atıyordu. Kaçıyormuş gibi görünmemeliydi, yapmak istediği tam olarak bu olsa bile.

İçeri girip ofisine doğru ilerledi. Marge, Todd ve Matt de onu takip ederek masasının etrafında toplandılar.

Bree'nin poposu sandalyesine sertçe çarptı. Dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı. "Bu düşündüğüm kadar büyük bir felaket miydi?"

Beklendiği gibi Matt kızgın görünüyordu. Todd sanki son derece rahatsızmış gibi yakasını çekti.

Marge, "Evet." dedi.

Bree dürüstlük konusunda ona her zaman güvenebilirdi. "Paris Vickers hakkında ne biliyoruz?"

Marge'ın dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "O bir sürtük mü?" Bree hızlı bir homurtuyu bastıramadı.

"Bunun dışında."

"The *Daily Grind* bir magazin blogu," dedi Marge. "Kimse onu ciddiye almıyor."

"Fark etmez." Felaketin boyutları Bree'nin karnında paniğe kapılmış karıncalar gibi dolanmaya başlamıştı. "Paris derin sahtekârları gün ışığına çıkardığına göre, herkes onları aramaya başlayacak."

"Basının dışarı çıktığından emin olacağım." Marge kapıya doğru yöneldi.

Todd telefonuna baktı. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor." "Bana ihtiyacın var mı?" Bree sordu.

"Hayır. Devriye araçlarından biri Wendy's otoparkında vuruldu. Şerif yardımcısı içeride değildi. Önemli bir şey değil. Ben hallederim."

Bree başıyla onayladı. "İşin bittiğinde komşumuz Homer ile konuşmanı istiyorum. Yıllardır Camilla'nın komşusu. Aile geçmiş hakkında bir şeyler biliyor olmalı."

Todd parladı. "Bilmek istediğin özel bir şey var mı?"

"Mülk değerleriyle ilgileniyorum. Çiftliğin değerinin ne olabileceği hakkında bir fikri var mı? Ayrıca aile içi anlaşmazlıkların ne kadar eskiye dayandığı konusunda da bir fikri var mı?" dedi Bree. "Umarım resmi belgelerde yer almayan bazı kirli detayları biliyordur."

"Umalım da öyle olsun." Todd çıkarken kapıyı arkasından kapattı, sanki Bree'nin Matt'le yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi.

O gittikten sonra Matt onun masasının köşesine tünedi. "İnternette atletli ya da Çortlu bir fotoğrafın var mı?"

"Sanmıyorum." Bree'nin kişisel sosyal medya hesapları yoktu. Philadelphia'da bir dedektif olarak birkaç kez haberlere çıkmıştı ama her zaman iş kıyafetleri giymişti. Dedektif önce üniforma giyiyordu. Şimdi şerif olarak, görevdeyken genellikle üniforma, görev dışındayken kot pantolon ve tişört giyiyordu. "Neden?" "Çünkü bu görüntülerin sahte olduğunu kanıtlamanın en kolay yolu dövmelerinizi göstermektir," dedi

Matt. "Dövmelerin sahte olduğunu kanıtlamanın görüntüler gerçekte siz değilsiniz."

"Dövmelerimi herkesin içinde göstermem." Bree elini alnındaki bir ağrıya bastırdı. "Basının üniforma gömleğimi çıkaramam."

Matt kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Çıplak resimlerin sahte olduğunu kanıtlamak için tek savunmanızın giysilerinizi çıkarmak olması ne kadar ironik."

"Onlar özel," diye itiraz etti, her ne kadar bu itiraz çocukça ve iffetsizce gelse de. Vücudunun gerçekten mahrem olan kısımlarını gösterecek değildi ya. Bree beş yaşındayken babasının köpeği tarafından parçalanmıştı. Hayatının büyük bölümünde omzundaki ve ayak bileğindeki korkunç yara izlerini gizlemişti. Bir yetişkin olarak, bu yara izlerini dövmelerle kapattı, ancak onları sergilemek konusunda isteksiz kaldı. Ona göre dövmeler *kendisi* içindi, başkası için değil.

"Biliyorum." Matt'in gözleri yumuşadı. "Oscar ölmemiş olsaydı, senin için onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

"Teşekkürler ama o öldü, bu da onu mahkemeye çıkarıp dava edemeyeceğim anlamına geliyor."

Yeni York Eyalet vardı yeni yasalar karşı intikam porno ve deepfake pornografi.

"Bir avukata ihtiyacınız var. *Daily Grind* bu görüntüleri paylaşır ya da yeniden yayınlarsa, onların peşine düşebilirsiniz."

"Kimi tutmalıyım?" Bree'nin avukatlarla görüşecek vakti yoktu.

"Morgan Dane."

"O bir savunma avukatı."

Matt başını salladı. "Ama yine de senin davanı alacağına eminim. Yüksek profilli davalar iş için iyidir. Basını yönetme konusunda gerçekten iyi birine ihtiyacınız var ve bu kesinlikle onun güçlü yanlarından biri."

Bree medyayla uğraşmaktansa bar kavgasını ayırmayı tercih ederdi. Tanıtım ve diplomasi, seçilmiş bir memur olmanın en zor iki yönüydü. Şerif olmak sadece iyi bir polis olmakla ilgili değildi. Bree bir politikacı gibi düşünmek zorundaydı.

"Onunla bir randevu ayarlayacağım," dedi. "Ama şimdilik soruşturmaya geri dönmemiz gerekiyor." Bree derin sahtekârları unutmak ve davasına odaklanmak istiyordu. Ona her gün peşine düşeceği bir katil verebilirdi. "Gidip Kenny McPherson'la konuşalım. Eğer Jim Rogers haklıysa, Kenny'nin Oscar'ı öldürmek için bir sürü nedeni var demektir."

"Ayrıca Oscar'ın neden uyuşturucu yerleştirdiğini ve kendisine yönelik suçlamaları tahrif ettiğini de bilmek istiyorum."

"Kenny hakkında bilgi alalım. Sonra da onu görmeye gideriz." Bree'nin telefonu ilçe müfettişlerinden birinden gelen bir aramayla titredi. "Bu çağrıya cevap vermem gerekiyor. Muhtemelen tadilatla ilgilidir. Ekip odasındaki bilgisayar kullanabilirsin."

Matt onun ofisinden çıktı.

Bree cevap verdi. "Şerif Taggart."

"Şerif, bu Madeline Jager." Madeline Jager yakın zamanda yöneticiliğe terfi etmiş bir ilçe amiriydi. Bree bu terfinin onun aklını başından aldığını hissetmişti.

Bree bekledi. hiç havadan sudan konuşma yoktu.

"Basın toplantısını gördüm."

Bree'nin karnına kramp girdi. "Ve?"

"Ve kurul fotoğrafları ve videoyu tartışmak için toplanmak istiyor." "Ne fotoğrafı ve videosu?"

"Sizinkiler," diye kekeledi Jager. "Onlar sahte."

"Öyle diyorsun," diye tersledi Jager.

Öfke Bree'nin kanını ısıttı. "Bir soruşturmanın ortasındayım Bayan Jager. Bunun için zamanım yok."

"Zaman ayırsanız iyi olur, Şerif. Bu hikaye çığ gibi büyüyor."

Hat kesildi. Bree telefonunu yere bıraktı. Onu pencereden aşağı atmak istedi. Başka birinin onun sahte videosunu çekmesinden nasıl sorumlu olabilirdi? Kendini çaresiz ya da savunmasız hissetmekten nefret ederdi ve Oscar da ona tam olarak böyle hissettirmişti. Mezarından hâlâ ona zarar verdiğini bilmek onu çok heyecanlandıracaktı.

Morgan Dane'i aramış. Avukatın telesekreteri cevap verdi. Bree tereddüt etti. Kayıтта herhangi bir özel bilgi bırakmak istemiyordu. Belirsiz bir şekilde, "Ben Şerif Taggert. Sizinle en kısa zamanda görüşmek istiyorum." Bree numarasını bıraktı ve telefonu kapattı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bir o yana bir bu yana dönüyor, düşünüyor ve öfkeleniyordu.

İçten içe, cinayetleri çözerse -işini son derece iyi yaparsa- kimsenin kurgulanmış çıplak resimleri ya da sahte pornografiyi umursamamasını diliyordu ama bunun olmayacağını biliyordu. İnsanlar -ve basın- gerçek bir cinayetten çok sahte bir skandalla ilgileniyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Todd ezik devriye aracıyla ilgilendikten sonra arabasını kırsal alana doğru sürdü. Matt'in evi yolunun sadece birkaç mil dışındaydı. Cady orada olabilirdi. Bağış kampanyası hakkında onunla konuşması gerekiyordu. Etkinliğin biletleri erkenden tükenmişti ama birkaç koltuk daha eklemeyi başarmıştı. Todd ona verdiği tüm biletleri satmıştı.

Ona bir telefon görüşmesinde söyleyebilirdi.

Ama onu gerçekten görmek istiyordu. Ayrıca, şimdi durmak sadece birkaç dakika sürerdi. Eğer köpek kulübesinde çalışmıyorsa, onu arayacaktı.

Matt'in yoluna saptı. Garaj yolunda Cady'nin minibüsünü görünce karnında gülünç bir heyecan titremesi hissetti. Park etti ve aracından indi. Kulübeye doğru yürürken bir düzine köpek havladı. Onun elli kiloluk köpek maması çuvalını bir omzunun üzerinden un torbası gibi taşımasını izledi.

Flynn'ler küçük insanlar değildi. Tüm aile *Vikinger*'in bir bölümünden fırlamış gibiydi. Çilek sarısı Lagertha gibi, Cady de neredeyse iki metre boyundaydı. Eski bir üniversite kürekçisi ve şu anda kickboks eğitmeni olan Cady'nin geniş omuzlarında bol miktarda kas vardı. Pazuları yırtık pırtık gri tişörtünün kısa kolunun altından fırlıyordu. Yıpranmış kot pantolonu uzun ve güçlü bacaklarını sergiliyordu.

"Dur sana getireyim." Çantayı ondan alırken kendimi biraz aptal gibi hissettim.

Ağırlığı ya da boyutuyla ilgili hiçbir zorluk yaşamamasına rağmen, yine de almasına izin verdi. "Teşekkürler."

Plastik bir kutuya götürdü ve içindekileri boşalttı. "O fazla biletleri sattım." Geri çekildi, boş poşeti yuvarladı ve bir çöp kutusuna doldurdu.

"Bu harika!" Çöp kutusunun kapağını kapatırken omzunun üzerinden baktı. "Greta için K-9 zırhı sipariş etmeyi çok isterim."

"Harika bir etkinlik planlamışsınız. Kolay bir satış oldu." Todd onun kendisiyle göz göze gelmesine bayılmıştı. Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Görünüşünün ötesinde nazik, sadık, cömert ve sertti. Eski bir MMA dövüşçüsü olan ağabeyi Nolan ile antrenman yapıyordu. Nolan'ın onun kışını tekmeleyebileceğinden hiç şüphesi yoktu ama o gerilimi azaltmayı tercih ediyordu. İnsanları ihmal edilmiş hayvanları bırakmaya ikna etme konusunda çok başarılıydı.

"Köpekler kolay satılır." Yanakları kızardı. "Herkes şerif departmanı için bir K-9'u destekliyor."

Todd not defterini almak için cebini karıştırdı. Listeyi yırtıp çıkardı. "İşte isimler."

"Bunları şahsen getirmene gerek yoktu. Bana e-posta atabilirdin." Cady kâğıdı kabul etti. Parmakları birbirine değdi.

Aniden ateşlenen Todd boğazını temizledi. "Arabayla geçiyordum."

"Peki, teşekkürler." At kuyruğunu düzeltti. "IRONMAN antrenmanların nasıl gidiyor?"

"TAMAM." Todd kekeleyerek yutkundu ve ağzından tutarlı kelimeler çıkmaya zorladı. "Daha kısa triatlonlar yaptım. Koşu ve yol bisikleti benim için sorun değil ama yüzme ..." Nefes verdi. "Yüzmekten nefret ediyorum. Çok fazla tur var." Ayrıca Todd zayıftı ve kaldırma kuvveti yoktu. Kulaç atmayı bıraktığında taş gibi batıyordu.

"Havuzda mı antrenman yapıyorsun?"

"Eğer bir antrenman partneri bulabilirsem ara sıra nehirde yüzmeye çalışıyorum."

"Yardım

edebilir

miyim?"

"Nasıl?"

"Eğitim partnerinin suyun içinde olması gerekiyor mu?" Çilli burnundaki kir lekesi bile çok sevimliydi. "Senin yanında kürek çekebilirim. Daha az sıkıcı olur. Boğulmayacağından emin olurum."

"Her zaman iyidir." Todd neşelendi. Cady ile vakit geçirmek antrenmanlarının yüzme kısmını kesinlikle daha az eğlenceli hale getirecekti.

Acı verici.

"Teklife açığım. Kürek çekmeyi seviyorum."

"Bu harika olur," diyebildi sadece. Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

Cady gülümsedi. "Eğitim hakkında bana mesaj at. Ben ciddiylim."

"Teşekkürler. Söyleyeceğim. Bağış kampanyası için başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"TAMAM." Tüm yüzüyle gülümsedi. Yanakları buruştu ve gözlerinin kenarları kırıştı.

Gerçekten öylece miydi? *Ona kahve içmeye çıkmayı teklif et, seni aptal.*

Ama bu gülümseme damağına yapışmasına neden oldu.

Yutkundu. "Güle güle."

Sen lanet bir korkaksın.

Tekrar aracına bindi ve ön camdan köpek kulübesine baktı.

Kendi boşanması gösterişsiz olmuştu, ama geriye dönüp baktığında bunun bir iz bıraktığını fark etti. Sonrasında yıllarca depresyonda kalmıştı. Kendini işe vermiş ama özel hayatını iyileştirmek için motivasyon bulamamıştı. Ta ki geçen kış Cady ile tanışana kadar.

İlkbaharda ona çıkma teklif etmek ama kız bir katilin elinde neredeyse ölüyordu. İyileşene kadar beklemeye karar vermişti. Ama beklemek geri tepmiş ve arkadaşının onu terk etmesinden korkmuştu. Şimdi nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu ve onu her gördüğünde dili tutuluyordu.

Motoru çalıştırdı ve uzaklaştı. Daha çok yüzeceği kesindi. Gelecek yaz IRONMAN koşusu başladığında Aquaman olacaktı.

O zamana kadar, işinize dönün.

Camilla'nın evinin önünden geçti ve üzerinde JOHNSON yazan posta kutusuna doğru döndü. Homer'ın çiftliği Camilla'nınkinden daha iyi durumdaydı. Ev büyük, beyaz ve yeni boyanmıştı. Yarım düzine müştemilat, devasa kahverengi bir ahırın arkasında kümelenmişti. Atlar birçok merada otluyordu.

Ahırın önünde duran hırpalanmış kamyonet ona Homer'ın evde olduğunu söyledi. Todd park etti. Kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi.

Bu yüzden evin etrafında dolaştı.

Ahırın kapıları ardına kadar açıldı. Serin içeriye adımını attı ve Homer'ı arka kapıdan büyük bir doru atın bacağını yıkarken gördü. Todd yaklaşırken at ürktü. Büyük hayvan geriye doğru uçtu. Homer ipi tutmaya çalıştıysa da on iki yüz kiloluk vahşi gözlü atı kontrol edemedi. Doru at dönerek koridordan aşağıya, doğrudan Todd'a doğru gürledi.

Kalbi tekledi.

"Çekilin yoldan!" Homer bağırdı.

Ama at ahırın ön kapısından çıkmayı başarırca, yola giden düz ve açık bir şerit vardı. Todd atın yaralanmasını istemiyordu. Onu korkutan . Ayaklarının ucunda dengede durdu, her ihtimale karşı son anda yoldan çekilmeye hazırlandı.

Sonra at ona doğru dörtnala koşarken kollarını kaldırdı. "Dur bakalım. Dur bakalım." Yana doğru sıçramaya hazırlandı ama at bir düzine adım kala kayarak durdu, homurdanarak toprak koridoru eşeledi.

"İşte iyi bir çocuk," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. At boynunu dikleştirdi ve bir ejderha gibi homurdandı.

"Çok güzelsin." Ona doğru yürüdü ve ipi eline aldı.

Homer aceleyle koridora çıktı ve ipi ondan aldı. "Teşekkürler." Hiç de üzgün görünmeyen ata döndü. "Sen büyük bir aptalsın," dedi Homer, ama sesi şefkat doluydu. "Dikişlerini patlatmamış olsan iyi edersin."

"Onu korkuttuğum için özür dilerim." Todd yoldan çekildi. "Atları tanıyormuş gibi davranıyorsun."

"Ben burada, kırsalda büyüdüm. En iyi arkadaşımın ailesinin atları vardı. Her zaman ata binerdik. Üstünde kaldığımız kadar düşerdik de. Cesur muyduk yoksa aptal mı karar veremiyorum."

"Muhtemelen ikisinden de biraz." Homer atın ön bacağını incelemek için çömeldi. Bir sıra dikiş dizin hemen üstündeki kas kesiğini kapatıyordu. "Durumu iyi. Ürkek değil. Sadece son birkaç gündür ahırda kapalı kaldığı için sinirli. Normalde oğlum onu her gün çalıştırır. Akıldan çok enerjisi olan bir at için ahır istirahati çok zordur."

"O muhteşem." Todd hayvanın boynunu okşadı ve iltifatlar karşısında tüylerinin diken diken olduğuna yemin etti. Kendini tanıttı.

Yaşlı adam ona başıyla selam verdi ve atı işaret etti. "Bu Speed, yani Bay Işık Hızı Pilotu'nun kısaltması."

"Baba! İyi misin?" diye seslendi girişten bir ses.

"Ben iyiyim." Homer atın alnını ovuşturdu. "Bu koca salak sadece kendine zarar vermek için başka bir yol arıyordu." Koridorda onlara doğru koşan genç adamı işaret etti. "Ve bu da benim oğlum, Evan."

Evan yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. "Sana bir aygırla başa çıkamayacağımı söylemiştim."

Homer oğluna bir bakış attı. "Ben at yetiştirir ve eğitirim. Benim işim bu. Her zaman yaptığım şey. Eğer bunu yapmazsam, ben bir hiçim. Bu durumda, arka tarafa götürüp vurabilirsiniz."

"Buraya geldiğimde bacağıyla ilgileneceğimi söylemiştim." Evan'ın sesi yorgun geliyordu.

"Benim atım. Benim sorumluluğum." Homer ofladı pufladı.

Evan ensesine masaj yaptı. "İşi halletmem için bana ne zaman güveneceksin?"

"Ben öldüğümde." Homer toprağa tükürdü. "Burayı terk etmemin tek yolu bir çam kutusunun içinde olmak."

Evan iç çekti. Kırk yaşlarında, bronz tenli ve günlerini dışarıda geçiren bir adamın derin kaz ayaklarına sahipti. "İnatçı ihtiyar."

"Bunu biliyorsun." Homer başını salladı.

Kelimeler hararetiydi ama Todd onların arkasında öfke değil, endişe ve şefkat sezdi. Homer'a döndü. "Komşunuz Camilla hakkında size birkaç soru sormam gerekiyor."

Homer yüzünü buruşturdu, sonra derin bir iç çekerek ipi oğluna uzattı. "Yeniden bandajlanmadan önce bacağının on dakika daha hortumla yıkanması gerekiyor."

"Baba, ben hallederim." Evan ipi aldı. "Bunca yıl birlikte çalıştıktan sonra bana güveneceğini sanırsın."

Matt, Homer'ın oğlunun operasyonları idare edemeyeceğinden değil, kendisine ihtiyaç duyulmayacağından korktuğundan şüpheleniyordu.

Evan atı ahırın arka tarafına doğru götürdü.

Onları izleyen Homer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Topallamıyor." Ellerini indirdi. "Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Speed emekli oldu. Artık tek yapması gereken kadınlara kur yapmak."

"Ne zamandır sende?" Todd sordu.

"Annesini on beş yıl önce bir açık artırmada yakaladım. Onun soyundan gelen bir atın kesime gönderilmeye bu kadar yakın neredeyse inanılmaz." Homer parmaklarını havada sıktı. "Bir ay daha yavrulayacağını bilmiyordum. Speed'in bu dünyaya gelişini izledim. Bu adam zamanında epey yarış kazandı," dedi Homer gururla. "Şimdi, buraya bana ne sormaya geldin?"

"Camilla'nın çiftliğinin değerini merak ediyordum ve bu konuda bazı bilgilere sahip olabileceğinizi düşündüm."

Homer çenesini kaşıdı. "Birkaç ay önce, bir müteahhit buralarda dolanıyordu, süslü küçük sitelerden oluşan bir geliştirme için araziyi satın almaya çalışıyordu." Sanki bu kelime hoşuna gitmiyormuş gibi "site" dedi. "Benim yerim için gelen teklif iyiydi ama ben hâlâ para kazanıyorum. Camilla'nın satmayı düşünmemesine şaşırdım. Faturaları zar zor ödüyordu. Ama sonra, başka bir yerde hiç yaşamadı. Nereye gideceğini bilmiyorum."

"Vergi kayıtları Camillanın yirmi yıldır çiftliğin sahibi olduğunu gösteriyor."

Homer başını salladı. "İşte o zaman babası vefat etti ve evi ona bıraktı." Islık çaldı. "Ağabeyi o kadar kızmıştı ki, vasiyete itiraz etmek için mahkemeye başvurdu." Hoşnutsuzluk ağzının kenarlarını aşağıya çekti. "Yaşlı adam çiftliğini istediği kişiye bırakma hakkına sahipti, özellikle de Camilla ona bakan kişi olduğu için. Bernard Scarlet Falls'a taşındı ve ailesini orada büyüttü. Camilla ailesiyle birlikte çiftlikte kaldı ama Bernard yine de kendi payını almaya hakkı olduğunu düşünüyordu."

"Sanırım mahkeme savaşını kaybetti?" Todd sordu.

"Evet." Homer ona başını sallayarak cevap verdi. "Mahkemenin onun saçmalıklarına ayıracak vakti yoktu. Camilla o çiftliği zor yoldan kazandı."

"Yani Camilla ve Bernard arasında bir gerginlik mi vardı?"

"Vardı," diye yanıtladı Homer. "Son zamanlarda Bernard arayışa düzeltmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Geçen ay Camilla'nın doğum günü için geldi. Kızlarını ve torunlarını da getirdi. Camilla bu konuda çok heyecanlıydı. O çocukları çok severdi." Homer yine kaşlarını çatı.

Todd yaklaşmakta olan on sekiz tekerlekli bir aracın büyüklüğünü hissetti. "Ama meğer hepsi ondan para istemek için gelmişler." Homer başını salladı. "Camilla bana anlatırken güldü çünkü hiç parası yoktu. Sahip olduğu tek şey çiftliğiydi. Onu satmasını önerdiler. Küçölürse hayatının daha kolay olacağını söylediler. Ama o evinden vazgeçmeyi reddetti. Bu onun tüm hayatıydı. Onsuz ne yapardı?" Birkaç saniye boyunca kendi sorusunu düşündü, Camilla'nın durumunu açıkça kendi durumuyla kıyaslıyordu.

Todd, "Camilla kızgın mıydı?" diye sordu.

Homer soruyu düşündü. "Hayır. Kızgın değilim." Kaşları binlerce kırışıklığa dönüştü. "Hayal kırıklığına uğramıştı ve belki biraz da kırgındı."

"Kardeşi hayır demesine kızdı mı?"

Homer başını salladı. "O her zaman bencil bir hıyar olmuştur. Yaşlı adam hastalandığında ve Camilla ona baktığında, kardeşi neredeyse hiç yardıma gelmedi. Ülkenin öbür ucunda yaşamıyor ki. Bir sonraki kasabada."

"Neden para istediklerini söyledi mi?"

Homer başını salladı. "Hayır. Sadece bir şey istediklerinde onunla uğraşıyorlardı. Bernard'ın bir pislik gibi davranmasına şaşırdığını sanmıyorum. O her zaman bencil, kendini beğenmiş bir züppe olmuştur. Ama Camilla kızların bundan daha iyi olduğunu düşünüyordu."

"Aile hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" Homer başını salladı. "Sanmıyorum."

"O zaman zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Todd ahırdan ayrıldı ve aracına döndü.

İlginç.

Todd, Camilla'nın ailesi hakkında daha fazla araştırma yapmak için merkeze geri döndü. Geçmişlerinin Bernard'ın iddia ettiğinden daha karmaşık olduğu açıktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cipin yolcu oturan Matt, GPS'e Kenny'nin adresini girdi. Kenny Grey's Hollow'da oturuyordu, yani yol kısaydı.

Direksiyonun arkasında, Bree sola döndü. "Kenny hakkında ne biliyoruz?"

Matt daha önce Kenny hakkında bulduğu bilgileri aktardı. "Oscar'ın suçlamaları dışında Kenny'nin sicili temiz. O olaydan önce sabıkası yokmuş ve düzenli bir iş geçmişi varmış."

"Ceza ilk suç için ağır görünüyordu."

"Evet. Pazarlık yapmayı reddetti ve mahkemeye kadar masumiyetini korudu. Yargıç muhtemelen ceza olarak ona en yüksek cezayı verdi."

Davaların yüzde 90'ından fazlası, mahkemeye zaman ve para kazandırmak için anlaşmayla sonuçlandı. Tutuklular anlaşmaları kabul etmeye teşvik edildi. Bazı yargıçlar, suçluların küçük suçlar için yargılanmakta ısrar etmesine içerliyor ve suçluya bir ders ve diğerlerine de bir işaret olarak sert cezalar veriyordu: *yasal haklarınızı kullanın, biz de size kitabı fırlatalım.*

Bree, "Akranlarınız tarafından yargılanma hakkı buraya kadarmış," dedi.

"Sistemin kendine göre sorunları var," diye kabul etti Matt. "Kenny elli bir yaşında, bekâr ve şu anda depoda gece vardiyasında forklift operatörü olarak çalışıyor. Şartlı tahliyesinin bitmesine altı ay var. Onun hakkında söylenecek başka bir şey yok. Hapishane kayıtlarında başka bir mahkumla kavga ettiği görülmüş. Bu olay ilk duruşmasında şartlı tahliyesini reddetmek için kullanılmış, ancak birkaç ay sonra şartlı tahliyesi onaylanmış. Şartlı tahliye memuruna göre, tahliyesinin tüm gerekliliklerini yerine getirmiş. Hiçbir sosyal medya hesabı yok ve internette gerçek bir varlığı yok."

On dakikadan az bir süre sonra, Bree arabayı Grey's Hollow'un küçük iş bölgesinden birkaç blok ötedeki küçük bir evin önündeki kaldırıma çekti ve ön kapıya doğru yürüdüler.

Kapılarını açan yaşlı kadın on yaşında bir çocuk kadardı. Başının tepesi Matt'in kaburgalarına ancak ulaşıyordu. En az yetmiş beş yaşında olan kadın, lacivert bir eşofman ve parlak beyaz spor ayakkabılar içinde şık bir şekilde giyinmişti. Yaşına göre son derece formda görünüyor, adımlarında genç bir zıplamayla hareket ediyordu. Sarı çizgiler kısa gri saçlarını ustaca vurguluyordu. Dinçliğine rağmen yaşı inkâr edilemezdi. Kalın çift odaklı gözlüklerinin ardından gözlerini kısmıştı ve Matt bir kulağındaki ten rengi işitme cihazını görebiliyordu.

Saatini kontrol etti ve Bree'nin üniformasına şüpheyle baktı. "Antrenmanımı yeni bitirdim ve briç oyunumdan önce duş almam gerekiyor. Eğer oyumu ya da bağışımı almak için yalvarmaya geldiyse, hemen gidebilirsin. İlgilenmiyorum."

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Kenny McPherson'ı arıyoruz."

"Neden?" Kadının sesi sanki Kenny'yi koruyormuş gibi şüpheli bir hal almıştı.

"Bir cinayeti araştırıyoruz," dedi Bree, belli ki cevabının yaşlı kadının Kenny'den vazgeçmesine yetecek kadar şok edici olmasını umuyordu.

Ama kadının gözleri kısıldı. "O zaman yanlış yere bakıyorsunuz. Kenny iyi bir çocuktur. Onu şu kadarcık olduğundan beri tanırım." Elini yerden bir metre kadar yukarı uzattı.

Bree yorum yapmadı. "İsminizi öğrenebilir miyim hanımefendi?"

"Phyllis Weir," diye tersledi. "Kenny asla bir uyuşturucu bağımlısı olmadı. O suçlamalar saçmalıktı."

Matt ona güven verici bir gülümseme verdi. "Buraya eski suçlamalar için gelmedik."

Tam olarak değil.

"Kan testinde Kenny'nin vücudunda uyuşturucu bulunmadığını biliyorsunuz." Bayan Weir onun cazibesine kapılmamıştı. Başını eğdi, kollarını kavuşturdu ve duruşunu düpedüz meydan okumaya çevirdi. "Çimlerimi biçiyor. Evi tamir ediyor. Beni her yere götürüyor. Size söylüyorum, o iyi bir adam."

Matt farklı bir yaklaşım denedi. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Annesi -Tanrı ruhunu şad etsin"- Bayan Weir istavroz çıkardı.

-En iyi arkadaşımdı. Kenny hapisteyken öldü. Kalbi kırılmıştı." Bree'ye ters ters baktı. "Arama izniniz var mı? Arama izniniz yoksa size bir şey söylemek zorunda değilim."

Matt rahat ama kararlı görünmeye çalıştı. "Hanımefendi, biz sadece onunla konuşmak ."

Bayan Weir burnundan sinirli bir nefes çıkardı, sonra başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Evin arkasındaki garajın üstündeki daireyi kir alıyor." Bree *teşekkür* edemeden kadın kapıyı yüzlerine kapattı.

Matt, "Kolluk kuvvetlerinin hayranı değilim," dedi.

"Belli ki değil." Bree kapıya doğru döndü. "Eminim şu anda Kenny'yi arayıp onu uyarıyordur."

Adımlarını hızlandırdılar.

Matt evin yanından geçen araba yolunu işaret etti. "Sen araba yolundan yukarı çık. Kaçmaya karar verirse diye ben bu tarafı koruyacağım."

Ayrıldılar. Bree soldaki araba yoluna yönelirken, Matt çimlerin üzerinden geçip evin sağ tarafına doğru koşturdu. Arka bahçede müstakil, tek arabalık bir garaj vardı. Matt yüksek pencerelerden bakınca, içeride yirmi yaşında bir Buick Century'nin park edilmiş olduğunu gördü. Bir dizi tahta basamak, garajın üstündeki daireye çıkıyordu. Matt bahçenin arka köşesinde hızlı bir hareketlilik yakaladı. Kısa kollu gri bir tişört ve kot pantolon giymiş kel bir adam binanın arkasında kayboldu.

"Durun. Şerifin ofisi!" Matt bağırdı, sonra dönüp Bree'ye seslendi. "Bu taraftan. Kaçıyor." Onun bakış açısından, kaçan adamı göremiyordu.

Matt peşinden koştu. Adam önündeki üç metrelik tel örgünün üzerinden atlayarak arka komşusunun bahçesine girdi. Yirmi beş metre gerisinde Matt daha hızlı koşuyordu. Matt çitin üstünden tutup atladı ve adımlarını neredeyse hiç kesmedi. Çimlerin üzerinde hızla koşmaya başladı ve hızla ilerledi.

Adam komşusunun müstakil garajının önünden koşarak geçerken omzunun üzerinden geriye baktı. O zamandan beri kafasını kazıtmış olmasına rağmen

Matt, Kenny'yi sabıka fotoğrafından tanıdı. Bir elinde cep telefonu tutuyordu. Bayan Weir onu kesinlikle uyarmıştı. Matt onun sadakatini takdir etmek zorundaydı.

Garajın ön köşesinde Kenny durakladı ve dönerek bir geri dönüşüm kutusunun sapından tutup Matt'in yoluna fırlattı. Şişeler kırıldı ve teneke kutular betonun üzerine saçıldı. Matt yavaşladı ama kırık cam parçasından kaçamadı. Ayağı kaydı ve bir dizinin ve bir elinin üzerine düştü.

Küfrederek kendini ayağa kaldırdı ve takibe devam etti. Kenny caddeye vardı ve sağa döndü. Matt'i yavaşlatmak için daha fazla nesne kullanabileceği avluya yönelmeliydi. Açık alanda, o piçin kaçmasına imkân yoktu. Matt hızını artırdı. Kenny'den en az on beş santim daha uzundu. Ve diğer adam hapishanede ağırlık kaldırarak vakit geçirmiş olsa da -zayıf vücudu sağlam görünüyordu- Matt her gün koşuyor ve bir IRONMAN için antrenman yapmayı düşünüyordu.

Kenny'nin geriye doğru bir sonraki bakışı panikle doluydu. Matt bir düzine adımda ona yetişti. Kenny'nin omzuna uzandı ve itti. Kaçan adam yüzüstü kaldırıma yuvarlandı. Elindeki cep telefonu yola savruldu. Kenny kaymayı bırakır bırakmaz Matt onun üzerine atıldı. Kenny'yi karnının üzerine yatırdı ve bir dizini sertçe sırtının alt kısmına gömdü.

"Bırakın beni!" Kenny çığlık attı. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Matt kovalamacaya o kadar odaklanmıştı ki, Bree'nin hemen arkalarında olduğunu fark etmemişti. Bree koçarak Matt'in yanında durdu. Nefes nefese Matt'e bir dizi kelepçe uzattı. Matt Kenny'nin ellerini arkadan bağladı. Matt kelepçeleri takarken Kenny direnerek çırpındı. Kelepçeler takıldıktan sonra adam dövüşmeyi bıraktı. Nefes nefese kalan Kenny hırıldadı ve göğsü kabardı.

Bree ellerini kalçalarına yaslayarak, "Kenny McPherson?" diye sordu.

Kenny çırpındı. "Siktir git."

Matt onu sırt üstü yatırdı. "Ne oluyor be? Sadece konuşmak istiyoruz. Kavgaya etmeyi bırakın. Kenny sen misin?"

"Evet." Kenny kaşlarını çatarak onlara baktı. Kel kafasında ter parlıyor ve tişörtünü ıslatıyordu. Güvensizlik yüzünü gerginleştirdi. "Eğer benim

, yanılıyorsun. Geçen sefer dersimi almıştım. Beni yapmadığım başka bir şey için tutuklayabilmeniz için işbirliği yapmayacağım. Tutuklama emri çıkartın."

"Ben Şerif Taggert." Bree Matt'i işaret etti. "Bu da Kriminal Müfettiş Matt Flynn. Şartlı tahliyedesiniz. Arama iznine ihtiyacımız olmadığını biliyorsun. Tek yapmam gereken şartlı tahliye memurunu aramak." Şartlı tahliye edilenler teknik olarak hâlâ hapis cezalarını çekiyorlardı.

"Sik beni," dedi Kenny.

Bree eliyle işaret etti. "Hadi sokaktan çıkalım." Uzanıp Kenny'nin telefonunu aldı ve cebine soktu.

Matt Kenny'nin dirseğinden tutup onu ayağa kaldırdı. Sonra da onu Bayan Weir'in bahçesine geri götürdü.

"Senin evinde mi konuşmak istersin" -Bree daireyi işaret etti- "yoksa istasyonda mı?"

Kenny kaşlarını çatı, kararsızlık yüzünden okunuyordu. "Eğer içeri girmene izin verirsem, kanıt yerleştirme olasılığın var."

Matt, "Seni karakola götürüp evini arayabiliriz," dedi. Kenny'ye tuzak kurulduysa, Matt onunla empati kurdu. Ama sahte suçlamalar aynı zamanda onu potansiyel bir cinayet zanlısı yapan motivasyondur.

Bree, Kenny'nin dairesine çıkan merdivenin dibinde durdu. "Sana bir seçim hakkı vereceğim. Nerede konuşmak istersin?"

"İyi. İşte o zaman." Kenny merdivenleri çıkmaya başladı. "Siktiğimin polisleri." Merdivenlerin başında, hâlâ kelepçeli olan Kenny kenara çekildi ve başıyla onayladı. "Kapıya bakman gerekecek."

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Matt, Bree ve Kenny'yi, ortalama bir otel odasından daha küçük bir stüdyo daireye kadar izledi. Ana bölümde, bir şiltenin kolunda düzgünce katlanmış çamaşırlar duruyordu. Yerde, şiltenin karşısında küçük bir televizyon duruyordu. Masa ya da sandalye yoktu. Küçük mutfak bir lavabo, mini bir buzdolabı ve iki metrelik bir tezgâh boşluğuyla ayrılmış dar bir elektrikli ocaktan oluşuyordu. Matt odanın diğer tarafında açık bir kapı gördü. Bir ayaklı lavabo, bir tuvalet ve telefon kulübesi büyüklüğünde bir duş kabini görebiliyordu.

Kenny oturma alanının ortasında durdu. "Röportajı kaydetmezsen konuşmayacağım. Kelimelerin içine

ağzım."

Bu bir ilkti. Matt daha önce hiçbir şüphelinin sorguyu kaydetmesini istememişti.

Bree telefonunu çıkarıp ekrana dokunduktan sonra şiltenin ahşap kolunun üzerine koydu. "Tamam. Kaydediyorum."

Kenny rahatladı.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" Matt sordu.

Kenny doğru başını salladı. "Ciddi misin sen? Sence buraya bir oda arkadaşı sığdırabilir miyim? Ben bile zor sığıyorum. Bayan Weir'dan şikâyetçi olduğumdan değil. Benim için yaptığı her şeyi takdir ediyorum."

Matt çok daha kötülerini görmüştü. "Pansiyonlara tıklmış bir sürü suçlu gördüm, yani bu fena değil."

"Fena değil mi?" Kenny dudaklarını büzdü. Sanki tansiyonu yükseliyormuş gibi yüzü kızardı. "Düzmece suçlamalarla hapse girdim. Hiç uyuşturucu kullanmadım. Kimseye vurmadım. O polisler her şeyi uydurdu. Bu bir tuzaktı. Ben masumdum." Kocaman bir iç geçirdi. "Şu kelepçeleri çıkarabilir misin?"

"Kaçmaya çalışmayacak mısınız?" Bree sordu.

Kenny gözlerini devirerek Matt'e baktı. "Ne anlamı var ki? Burada Herkül'ü asla geçemem."

Matt bir elini havada daire içine aldı. "Kolluk kuvvetleriyle daha önceki deneyimlerinizin olumlu olmayabileceğini anlıyorum, ama Şerif Taggart adil davranacaktır."

Kenny arkasını döndü ve Matt kelepçeleri çıkardı.

"Neden kaçtın?" Bree başladı.

Kenny bileklerini ovuşturdu. "Şerif departmanından kaçmadığım son seferde, işlemediğim bir suçtan dolayı bana tuzak kurdular ve beni hapse gönderdiler."

Bree ona saygılı bir şekilde başını salladı. "Tutuklanmaya direndiniz mi?"

"Hayır." Kenny kızardı. "Yani, sinirlendim ve bağırdım. Kim bağırmasın ki? Arabama bir torba uyuşturucu yerleştirmişlerdi. Ama vurmadım ya da itip kakmadım."

"Eğer bu doğruysa, o zaman anlayışsız değiliz," dedi Bree. "Ama hâlâ yapmamız gereken bir iş var. İşbirliği yaparsanız hepimiz için daha kolay olacak."

"Her neyse." Kenny homurdandı, boyun eğmiş bir sesle. "Polisler seni bir kez ele geçirdi mi, çaresiz kalırsın. Ben bunu zor yoldan öğrendim." Bir elini kafatasında gezdirdi. "Ama bazı açılardan şanslıydım. İnsanlar benim yanımda durdu. İşverenim en başından beri bana inandı. Çıktığımda bana eski işimi hemen geri verdi." Stüdyonun ön tarafındaki pencereyi işaret etti. "Ev sahibim annemin eski bir arkadaşı. O da benim hiçbir şey yapmadığımı biliyor. Burası pek bir şey değil ama eski mahkûmlarla dolu bir çok daha iyi. Ayrıca benden sadece elektrik faturasını karşılayacak kadar para alıyor. Sabit geliri olmasaydı, benden hiçbir şey istemezdi. Kendime ait bir ev tutabilmem için biraz para biriktirmem gerekiyor." Acı gözlerini kısmıştı. "Eskiden küçük, güzel bir evim vardı. Süslü değildi ama benimdi."

"Şartlı tahliye kurulu sana suçunu itiraf ettirmedi mi?" Bree sordu.

"Tüm sistem bir aldatmaca." Kenny kollarını kavuşturdu. "Hapisten çıkmak için her şeyi söyledim. İnan bana, sen de yapardın."

Matt bundan şüphe etmedi. Hayatta kalmak gururun yanında ikinci planda kalıyordu. "Neden şerif yardımcıları sana karşı sahte suçlamalarda bulunsunlar ki?"

"Bilmiyorum." Kenny kafa derisini ovuşturdu. "Bunu asla anlayamadım dışarı."

"Eğer size tuzak kurdularsa, bunu yapmak için çok çaba harcamışlardır." Matt işaret .

"Doğru mu?" Kenny de aynı fikirdeydi. "Bunu neden yapsınlar ki? Hiçbirini tanıımıyordum."

"Hayatını mahvettiler," dedi Bree. "Onlara kızgın olmak için her türlü nedenin var."

Belli ki Kenny, ışık dizisindeki en parlak ampul değildi ama sonunda "Neden buradasın?" diye sordu.

"Çünkü bir . şunlar yardımcıları"-Bree duraklatılmış için etki

-"Emekli Şerif Yardımcısı Oscar öldürüldü."

"Kahretsin." Kenny'nin beti benzi attı.

"Bilmiyor muydun?" Matt sordu.

"Ben nereden bileyim?" Kenny'nin sesi itiraz edercesine yükseldi. Matt, "Haberlerde gördüm," diye açıkladı.

"Haberleri izleyecek zamanım yok." Kenny'nin gözleri sanki beyni bir şeyleri yakalamaya çalışıyormuş gibi yer değiştiriyordu. "Ne zaman öldü?"

Bree, "Pazar akşamı sekiz ile sabah sekiz arasında. Pazartesi sabahı."

"Anlaşıldı." Kenny'nin başı inançsızlıkla sallandı. "İşte olmadığım tek lanet gece."

"Neredeydin?" Bree cebinden bir not defteri çıkardı. "Burada." Kenny'nin kollarının altında ter halkaları oluştu. "İzliyordum TELEVIZYON. Bir mazerete ihtiyacım olacağını bilseydim, plan yapardım." Sesi alaycılıkla kalınlaştı.

Matt'in aklına dairenin altındaki garajda duran eski Buick geldi. "Senin bir araban var mı?"

"Hayır." Kenny iki yumruğunu da iki yanına kapattı. "Ğe nasıl gidiyorsun?" Matt bastırdı.

"Bayan Weir arabasını kullanmama izin veriyor. Artık araba kullanmayı sevmiyor. Gözleri görmüyor. Bu yüzden onun için alışveriş yapıyor ve gitmesi gereken yerlere götürüyorum."

"Çok ," dedi Bree.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Kenny. "Buna inanmak neden bu kadar zor?" "Hapishanede kavgalara karıştın." Bree başını öne eğdi.

"Bir dövüş." Kenny'nin öfkesi patladı. "Ve gerçekten başka seçeneğim yoktu. Diğer adam peşimden geldi. Ya kendimi savunacaktım ya da hayatımın geri kalanında hedef olacaktım."

Haklıydı, diye düşündü Matt. "Bütün gece burada olduğuna dair bir kanıtın var mı?"

"Bunu nasıl kanıtlayabilirim ki?" Kenny'nin alını çatıldı, sonra kaşları bir fikirle havaya kalktı. "Telefonumdaki GPS mi?"

Matt, "Bu sadece telefonunuzun burada olduğunu gösterir," dedi.

"Lanet olsun." Kenny kapıya doğru baktı. "Garaj yolu tam Bayan Weir'in yatak odasının yanından geçiyor. Arabayı çıkarsaydım beni görürdün."

"Ama gözleri çok görüyor," diye Kenny'nin sözlerini tekrarladı Bree. "Ve bir işitme cihazı kullanıyor. Sanırım uyurken çıkarıyor."

Kenny ellerini havaya kaldırdı. Öfke boynunun kenarındaki damarı kabarttı. "O zaman ben de bilmiyorum." Ellerini indirdi. "Bekle. Burada *olmadığımı* kanıtlamak zorundasın. Kanıtları tahrif etmek istiyorsan, bunu yapabileceğini hepimiz biliyoruz, ama bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

Bree öneriyi görmezden geldi ve konuyu değiştirdi. "Şerif Yardımcısı Oscar ile en son ne zaman konuştunuz?"

"Duruşmada ve şartlı tahliye duruşmamda tanıklık etti. İlk seferinde erken tahliye talebimin reddedilmesi onun hatasıydı. İkincisinde gelmedi. Sanırım yapacak başka bir işi vardı." Kenny bir elini diğeriyle sertçe yumrukladı, hayal kırıklığı açıkça artıyordu. "Nasıl öldü?"

Matt, Kenny'nin "*onlar*" değil "*ben*" dediğini fark etti. Yalan söylüyorsa bile tutarlıydı.

Bree, "Hem Oscar hem de annesi vuruldu," dedi.

"Annesi mi?" Kenny bir adım geriye düştü. "Annesi de mi vuruldu?"

"Evet." Matt alnına vurdu. "Başından vurulmuş."

Kenny iki elini de kaldırdı. Şaşkın görünüyordu. "Ne oluyor lan? Yaşlı olmalıydı. Kim yaşlı bir kadını öldürür ki? Ben bunu asla yapmazdım. Bu gerçekten boktan bir şey."

Matt kabul etti ama Kenny çok mu fazla itiraz ediyordu? "Oscar'ın nerede yaşadığını biliyor musun?"

Kenny başını salladı.

"Hapisten çıktıktan sonra onu bulmaya hiç heveslenmedin mi?" Matt sorusunun kuşkulu görünmesine izin verdi. "Hiç ödeşmek istemedin mi?"

"Neden bela aramaya gideyim ki?" Kenny sordu.

"Eğer gerçekten masumsanız," dedi Bree, "o zaman hayatınızdan yıllar çaldı. Sana maddi olarak zarar verdi. Evini kaybettin, değil mi? Arabanı. İtibarını. Geleceğini senden aldı. Hayatını asla eskisi gibi geri alamayacaksın."

Kenny'nin çenesi yukarı kalktı. "Ona her şeyi mahvetme şansı vermek istemiyorum. Yeni bir avukatım var ve o iki adamla ilgili bir davranış kalıbı bulduğunu söylüyor. İlçenin canı cehenneme dava açacağız. Planım biraz para bulup

Buradan uzakta. Sonra başka bir yerde yeniden başlayabilirim. Onu ya da Grey's Hollow'u bir daha asla görmek istemiyorum."

Matt ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Artık Şerif Yardımcısı Oscar'ın tanıklığı konusunda endişelenmene gerek yok. Bu çok uygun."

Kenny . "Bu . Benden bu kadar. Sizinle işbirliği yapmaya çalıştım ama belli ki beni yine kazıklamaya çalışacaksınız. Bana daha fazla soru sormak istiyorsanız, avukatımın olmasını istiyorum."

Bree cebinden bir kartvizit çıkardı ve Kenny'ye uzattı. "Herhangi bir nedenle bana ulaşmanız gerekirse, işte numaralarım."

Kenny kartı aldı ve şiltenin üzerine fırlattı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Beni tutuklayacak mısınız?"

Bree, "Hayır, ama dairenizi arayacağız," dedi. Matt etrafına bakındı. Fazla uzun sürmezdi.

"Peki." Kenny ofladı pufladı. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok." Matt, "Hayır," dedi.

Bree başıyla Matt'i işaret etti. "Sen ona göz kulak ol. Ben ararım." Kaydı durdurdu ve cebinden Kenny'nin cep telefonunu çıkardı. "Şifren?"

Kaşlarını çatarak ona verdi. Bree kaydıldı. "Quentin kim?"

"Patronum," dedi düz bir sesle.

Başını salladı, sonra telefonunu ona uzattı ve odayı incelemek için döndü.

Telefonu alan Kenny çelik gibi kaskatı kesildi ve nefesini tutuyor gibiydi.

Küçük bir çekmeceyle başladı, tek mutfak dolabını kontrol etti, sonra da banyoyu. Dizlerinin üzerine çökerek bir el feneriyle şiltenin altına baktı. Doğruldu, her bir minderi kaldırdı ve dikiş yerlerini inceledi. Zemin sağlam bir vinil tabakaydı. Süpürgeliklerin hiçbirisi gevşek görünmüyordu. Tüm arama on dakika sürdü.

Bree ellerini kargo pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Tamam, Kenny. Sana şüpheyi yaklaşıcağım ve kaçıp gerçeğini görmezden geleceğim."

Kenny nefes verdi ve rahatladı.

Bir adım daha yaklaştı. "Ama sana soru sormak için geri gelirsek kaçma."

Kenny başıyla onayladı ama onlar geri hiçbir şey söylemedi.

Matt ve Bree arabaya döndüler. Bree sürücü koltuğuna oturmuş, ön camdan dışarı bakıyordu. "Dairesi temizdi. Silahı yoktu. Telefonunda son iki hafta içinde çok az hareketlilik var, sadece Bayan Weir ve patronuyla birkaç mesaj ve arama. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Matt Kenny'nin tepkilerini düşündü. "Oscar'ın ölümü onu şaşırtmış gibiydi."

Bree aracı vitese taktı. "Ve Camilla'nın onu çok etkiledi."

"Çifte cinayeti başarıyla gerçekleştirecek kadar zeki mi?" "Belki de iyi bir oyuncudur ve aptalı oynuyordur." Bree baktı dikiz aynasından eve baktı. "Mazereti yok, büyük bir nedeni var ve çabuk sinirleniyor. Bayan Weir onu burada olduğumuz konusunda uyardığı anda kaçtı. Bize karşı sakinliğini zar zor korudu ve biz onu o kadar zorlamadık bile."

"Bir an için Oscar'ın bu suçlamaları uydurduğunu varsayalım. Bunu neden yaptı? Bunu başarmak için çalışmak gerekiyordu. Oscar tembeldi. Tüm bu çabayı göstermesi için bir nedeni olmalı."

"Güzel soru. Belki Brian Dylan bize bir cevap verebilir," dedi Bree. "Kenny'nin suçlu olduğu için kaçmış olması da mümkün."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree, cipinin direksiyonunda Matt'in hâlâ Scarlet Falls Polis Departmanı'nda çalışan bir arkadaşını aramasını dinledi.

Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapattı. "Brian Dylan birkaç hafta öncesine kadar SFPD için çalışıyordu, genç bir kızı tutukladıktan sonra kovuldu. Kız, Dylan'ın kendisine tokat attığını iddia etmiş. Dylan, kızın tutuklanmaya direndiğini söyledi, ancak vücut kamerasını kapattığı için onun sözüne karşı kızın sözü oldu."

"Vücut kameraları SFPD tarafından zorunlu kılınmıştır." Bree bütçe teklifine tüm yardımcıları için kameralar eklemişti. Neyse ki kimse itiraz etmiyordu çünkü kameralar Bree'nin müzakere edilemez kalemlerinden biriydi.

"Bu doğru ve Dylan onunkini kapattı. Scarlet Falls'taki polis şefi bu tür davranışları hoş karşılamaz. Kıza karşı yapılan suçlamalar düşürüldü ve Dylan kovuldu."

"Dylan'ın şerif departmanından ayrıldığına sevinmeliymişim gibi geliyor."

"Kesinlikle."

"Adresini biliyor musun?" Bree sordu.

Matt başıyla onayladı. "İlçenin sınırında, ulusal ormanın yakınında." Adresi GPS'e taktı. Otomatik ses onlara otoyoldan batıya doğru gitmelerini söyledi. "Arkadaşım Dylan'ın işten çıkarıldığı için çok kızgın olduğunu söyledi."

"Şerif departmanını devralmadan hemen önce bıraktı, bu yüzden onunla hiç tanışmadım." Bree bir dur işaretiyle yanaştı, sonra sola döndü. "Onunla birlikte mi çalıştın?"

"Ben yaptım. Onu hiçbir şey yaparken *görmedim* ama her zaman uygunsuz davranışlarda bulunduğu dair söylentiler vardı. Onu çok iyi hatırlıyorum."

eski şerifle sıkı fıkı. Dylan'ın babası bir şerif yardımcısıymış ve Dylan çocukken görev başında öldürülmüş. Koridorda bir plaket var."

Bree adamın adını hatırlamadığı için kendini kötü hissetti. "Bu berbat bir şey."

"Evet, ama bu onu departmanda bir tür miras haline getirdi. İstifa ettiğinde şaşırımtım. Todd daha fazlasını bilecektir."

"Onu arayalım. Ona daha önce sorma fırsatım olmadı." Bree eller serbest bağlantısıyla baş yardımcısını aradı. Cevap verdikten sonra, "Bana Brian Dylan'dan bahset." diye sordu.

Todd'un iç çekişi Bluetooth hoparlörlerden duyulabiliyordu. "İşi bıraktığında onu tekrar gördüğüme sevindim."

"Personel dosyasında şikâyetleri var mıydı?" Bree sordu.

"Hayır, ama olmalıydı," dedi Todd. "Eski şerifin gözdelelerinden biriydi."

Bree, "Babası yüzünden mi?" diye sordu.

"Evet, ama insanlar o tutuklandı sona erdi yukarı ile açıklanamayan çürükler."

"Dur tahmin edeyim," dedi Bree. "Dylan onları gözaltına aldığı anda pek çok kişi tutuklanmaya direndi."

"Bunu biliyorsun," dedi Todd tiksintiyle. "Eski şerif eli ağır taktikleri onaylardı."

"Şerif departmanından neden ayrıldığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Todd, "Bir kadın için çalışmak istemedi," dedi.

Sadece o değildi. Yerine birini işe almak için çabalamak zorunda kalsa da, Bree bu nedenle istifa eden hiç kimseden kurtulduğu için üzgün değildi.

Bree, "Devriye aracıyla ilgili her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Todd. "Sadece çamurlukta bir ezik var. Kaportacı bu hafta tamir edecek."

"Harika. Sonra konuşuruz." Bree aramayı sonlandırdı. GPS onu otoyoldan dar bir köy yoluna sapmaya yönlendirdi. Çayırlar yerini ormanlık yamaçlara bıraktı.

Matt telefonunu karıştırdı. "Sosyal medya hesaplarına göre komplo teorileriyle ilgileniyormuş."

"Ne tür gönderiler?" Bree sordu.

Matt akıllı telefonunda gezindi. "Hükümetin ve büyük şirketlerin her hareketinizi izlemesini nasıl engellersiniz? En iyi gözetleme karşıtı teknoloji. Faraday kafesi nasıl inşa edilir ve neden bir tane istersiniz."

"Neredeyse bunu okumak istiyorum." Bree bir sol yaptı. "Bu çok alışılmadık bir şey değil. Elektrik şebekesine yönelik potansiyel elektromanyetik darbe saldırıları hakkında bir şeyler okumuştum. Bir Faraday kafesi bu EMP'leri engeller, değil mi?"

"Doğru, ama dahası da var." Matt ısıklık çaldı. "Hükümet TV reklamlarına bilinçaltı zihin kontrolü ekliyor. Gizli yüksek irtifa hükümet uçakları doğurganlığı azaltmak için atmosfere kimyasallar püskürtüyor. İngiltere kraliçesi ya bir vampir ya da bir yamyam. Görünüşe göre hangisini seçeceğine karar veremiyor. Finlandiya sahte bir ülke."

"Tamam. Şimdi de alüminyum folyo şapka bölgesine giriyor."

"Ayrıca Hudson Footmen adında bir hayatta kalma grubunun üyesi. Dijital bir kıyamete hazırlanıyorlar. Sayfalarında açık bir anarşi yok, ama şiddete çok az yer veriyorlar." Matt cipin arkasına uzandı ve çelik yeleğini çıkardı. Onu giydi ve cırt cırtlı kayışını sert bir çekişle sıktı. Bree de üniforma gömleğinin altına bir yelek giymişti.

Adirondacks eteklerine girdiklerinde cip tırmanmaya başladı. Yükseltinin artmasıyla birlikte yolun kenarlarında kayalar ve kayalık çıkıntılar belirdi. Sol taraftamanzara yukarı doğru eğimliydi. Yolun sağ tarafında ise eğim dik bir şekilde azalıyordu.

Birkaç mil sonra GPS hedeflerine ulaştıklarını duyurdu. Bree aracı yavaşlattı ama yabani otlar ve ağaçlardan başka bir şey göremedi. "Bir posta kutusu ya da araba yolu görüyor musun?"

Matt yolun kenarını tarıyordu. "Hayır. Dylan'ın evine hiç gitmedim, ama çalışmadığı zamanlarda gözden uzak olmayı sevdiğini söylediğini duydum." Birkaç dakika sonra işaret etti. "İşte. Ağaç gövdesindeki reflektörü görüyor musun?"

Bree güneş ışığının kırmızı plastik üzerindeki parıltısını zar zor gördü. Frene bastı ve toprak ve çakıllı bir yola dönüş yaptı. Araç birkaç derin çukurdan sekerek geçtikten sonra Bree tekerlekleri

mevcut araç izlerini takip etti. Şerit kıvrılıp geniş bir açıklığa doğru genişlemeden önce tam bir mil sürdü.

Merkezde, çok katlı bir ev çirkin bir asker yeşiline boyanmış ve manzaraya karışmıştı. Her taraftaki güverteler çevreye hâkim bir manzara sağlıyordu. Çatıya birden fazla uydu anteni monte edilmişti ve Bree saçakların altına yerleştirilmiş yüksek teknoloji ürünü kameralar gördü. Evin arkasında başka bir uydu anteni ve daha fazla kamerayla süslenmiş büyük bir kulübe duruyordu.

İzleniyorlardı ve muhtemelen kaydediliyorlardı.

Bree arabayı müstakil bir garajın yanına park etti. Üst kapılar açılmıştı. İçeride bir traktör, çift tekerlekli bir kamyonet, bir arazi bisikleti ve aletlerle dolu birkaç uzun tezgahla aynı alanı paylaşıyordu.

"Kesinlikle alışılmışın dışındayız." Telsiz mikrofona uzandı ve konumlarını merkeze bildirdi. "Ama burada önemli miktarda teknoloji var."

Matt mülkü taradı. "Bu elektronik aletler yeni ve pahalı görünüyor."

"İşsizken bunların parasını nasıl ödediğini merak ediyor insan." Bree evin hafif bir yükselti üzerinde durduğunu ve ev savunması için iyi bir manzaraya sahip olduğunu fark etti.

"Tasarruf mu?"

Araçtan dışarı çıktılar. Arka planda su akıyordu. Scarlet Deresi evin arkasından akıyordu. Daha güneyde, dere Scarlet Nehri'ne karışıyordu. Evin arka tarafındaki güverte su manzaralıydı.

Bree gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Matt'e baktı. "Sen de bunu hissediyor musun?"

"Bizi izleyen biri mi var? Evet."

Bree etrafı tararken huzursuzluk hissi daha da arttı. Birinin saklanabileceği çok fazla yer vardı. Ve tüm o kameralarla, şu anda herhangi biri onları gözetliyor olabilirdi.

Aracın ön tarafına yaklaştılar ve birisi "Orada durun!" diye bağırdı.

Bree sesi açık garaj kapısına kadar takip edince sinirlendi. İçerideki gölgede bir adamın dış hatlarını zar zor görebiliyordu. "Brian Dylan mı?"

Bir adım daha yaklaştı ve ona dudak büktü. "Sen şu yeni kaltak şerifsin." Bu bir soru değildi.

"Ben Şerif Taggert." Bree *kaltak* etiketini görmezden geldi. "Sen Brian Dylan mısın?"

"Burası özel mülk. Benim kim olduğum sizi ilgilendirmez." Matt alçak sesle, "Bu ," dedi.

"Bay Dylan." Bree onu daha net görememekten hoşlanmadı ama silahını çekme dürtüsüne direndi. "Sizinle konuşmak istiyoruz."

Dylan bağırdı, "Ne hakkında?"

"Eugene Oscar," dedi Bree. "Sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Haklarımı biliyorum. Seninle konuşmak zorunda değilim." Dylan öne doğru eğildi. "Bu fahişe için çalışmana şaşırdım, Flynn. Hâlâ tabanca taşımaktan korkan koca bir ödlele olduğunu duydum." Dylan'ın ses tonu alaycı bir hal aldı. "Sonunda adam oldun mu?"

"Ben değişmedim." Matt bu hakaretten rahatsız olmamış görünüyordu. Dylan homurdandı.

Ne göt ama.

Yine de bir konuda haklıydı. Bree onu konuşturamazdı. Onu bir şey yapmaya zorlayacak yetkisi yoktu. Ama cevaplar istiyordu. Mülkün etrafına bir göz attı. Burası yüksek teknoloji bir askeri kamp gibi donatılmıştı. Gözlerini kısarak garajın loşluğuna baktığında, garajın zemininde pikabın yanına yığılmış bir soğutucu ve diğer kamp malzemelerini görebiliyordu. Uzakta mıydı, yoksa şehri terk etmeye mi hazırlanıyordu? Duvarda asılı duran farklı boyut ve renklerdeki birkaç naylon paracord çilesini fark etti.

Bree onun dikkatini çekmek için şoka girdi. "Oscar'ın öldüğünü biliyor muydun?"

Dylan bir şey söylemedi ama duruşu sertleşti.

"Cesedini dün bulduk," dedi Matt. "Öldürülmüştü."

Dylan ortaya çıktı. Tam kamuflaj giymişti ve belinde hem bıçak hem de silah vardı. "Onu ben öldürmedim. Bunun benimle ne ilgisi var?"

Bree, "Oscar'ın annesi de öldürüldü. Haberleri gördün mü?"

"Medyaya inanamıyorum." Dylan onun sorusuna doğrudan cevap vermedi.

Bree, "Hikâyeyi kolayca doğrulayabilirsiniz," dedi.

Dylan başını eğdi. "Peki sen neden buradasın?"

Oscar'ın ölümünü biliyor muydu? Bree bunu söyleyemezdi. "Oscar'ın cinayetini çözmeye çalışıyoruz. Biraz bilgi istiyoruz."

"Üç dakikanız var." Dylan başparmağını kemerine soktu. "Oscar'ı en son ne zaman gördün?" Bree sordu.

"Tam tarihi hatırlamıyorum," dedi küstah bir ses tonuyla.

Bree hayal kırıklığını yuttu. "Bir yaklaşıma ne dersin? Bir ay önce mi? Bir hafta mı? Geçen yıl mı?"

"Birkaç hafta, ama bu konuda tanıklık etmem. Söylediğim her şey mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabilir, değil mi?" Dylan sordu.

Polisleri sorgulamak en kötüsüydü. Her sorgu tuzağını ve bunlardan nasıl kaçınılacağını bilirlerdi. Dylan iyi bir yalancı değildi ama hangi konulardan kaçması gerektiğini biliyordu.

"Seni tutuklamıyoruz," dedi Bree.

"Şüpheli olmasaydım burada olmazdın." Dylan bir elini kaldırdı. "Sana şimdi söyleyeceğim. Onu ben öldürmedim."

Bree derin bir nefes aldı. "Kenny McPherson'ı hatırlıyor musun?"

Dylan'ın ağzı gerildi, küçük tepki onu ele verdi. Kenny'yi gayet iyi hatırlıyordu. Sonra Dylan'ın gözleri bir an için başka yöne kaydı, bu yalan söyleyeceğinin açık bir göstergesiydi, sonra tekrar Bree'nin bakışlarında sabitlendi. "İsim biraz tanıdık gelebilir."

"Sen ve Oscar onu uyuşturucu bulundurmaktan tutukladınız." Bree ona ilgili temel gerçekleri hatırlattı. "Kenny hapse girdi."

Omuz silkti. "Polisler insanları hapse gönderir. Onların işi bu."

Bree rotasını değiştirdi. "Oscar sana Kenny'nin hapisten çıktığını söylemedi mi?" Bekledi. Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadı ama Dylan cevap vermedi.

Bir sonraki sorusunu dikkatle ifade etti. "Kenny'nin Oscar'a karşı kin beslemek için herhangi bir nedeni var mıydı?"

"Az önce bana Oscar'ın onu hapse attığını söyledin, o yüzden öyle düşünebilirim." Dylan rahat görünmeye çalıştı ama bunu pek . "Ama ona sormalısın. Senin bir tür büyük şehir dedektifi olduğunu sanıyordum. O işi de kadın olduğun için mi aldın? Seni vali atadı. Gerçekten aday olana kadar bekle. Kimse sana oy vermeyecek."

Bree onun konuyu değiştirmesine izin vermedi. Sadede geldi. "Kenny'nin arabasına o uyuşturucuları sen mi yerleştirdin?"

Dylan'ın duruşu dikleşti. "Siktir git."

İnkâr yok. Bir sürü öfke. *Yani bu doğrudan evet demek.*

Matt de yalanlara ve kaçamaklara sabrını yitirmiş gibi ağırlığını kaydırıldı. "Kenny gerçekten Oscar'ı itti mi? Yoksa bunu Oscar mı uydurdu?"

Dylan hiçbir şey söylemedi. Gözlerinde kaynayan nefretle onlara ters ters baktı.

"Oscar öldü, Dylan," dedi Matt. "Başı belaya giremez."

Ama Dylan yapabilir, diye düşündü Bree. Dylan Kenny'nin duruşmasında tanıklık etmişti. Bir adamı sahte suçlamalarla bilerek hapse göndermişti. Yalancı şahitlik ve delilleri tahrif etmekten yargılanabilirdi. Kenny avukatının Dylan ve Oscar'la ilgili bir düzen kurmaya çalıştığını söyledi. Kenny sivil mahkemede dava açabilirdi. Dylan ve Oscar onun hayatını mahvetmişti.

"Ne onun ne de benim itibarımı mahvetmene izin vermeyeceğim." Dylan öne doğru eğildi, çenesi dışarı çıktı, göğsü şişti. Kibirli ve kendini beğenmiş görünmeye çalışıyordu ama bu tamamen çıplak bir palavraydı.

Bree son sorusunu ortaya attı. "Hudson Uşakları hakkında ne biliyorsun?"

Dylan, "Eğer arama emriniz yoksa, ikiniz de mülkümden defolun gidin," diye tersledi.

"Başka sorularım olursa diye iletişim bilgilerinizi almak istiyorum. Cep numaranızı alabilir miyim?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bende yok. Neden hükümetin her hareketimi izlemesine izin veren bir cihazım olsun ki? Şimdi git buradan ve bir daha da gelme yoksa seni tacizden dava ederim."

Gerçek bir seçeneği kalmayan Bree ve Matt cipe doğru yürüdüler. Geri dönerken, evin penceresinde bir anlık bir hareket yakaladı. Siluet kadındı. Gün ışığının yansımasıyla

Bree onun yüz hatlarını seçemiyordu. Figür pencereden geri çekildi.

Bree direksiyonun arkasına kaydı. "Biri izliyor." Matt yolcu kapısını kapattı. "Onu gördüm."

"Bir tarif alabilir misiniz?" Motoru çalıştırdı. "Hayır. Çok karanlık."

Bree geri vitese taktı. "Yine de kesinlikle bir kadın mı?" "Evet."

Arabayı geri döndürmeye başladığında ön camdan baktı. Dylan hareket etmemişti. Bree'nin bakışları pencereye gitti. Kadından hiçbir iz yoktu. "Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Matt alay etti. "Pek çok şey hakkında."

"Kenny'nin kim olduğunu biliyordu."

"Kesinlikle," diye kabul etti Matt. "Oscar'ın son zamanlarda kendisiyle temas kurmadığını söylerken de yalan söylüyordu."

"Evet, bir de cep telefonu olduğunu inkar ettiğinde."

"Muhtemelen brülör kullanıyordur," dedi Matt. "Kesinlikle Hudson Uşakları'nın bir parçası ama onlar hakkında konuşmak istemiyor."

"İlginç bir şekilde bu onun için bardağı taşıran son damla oldu. Belki de biraz korku vardır."

"Olabilir. Dylan'ın söylediği hiçbir şeye güvenmezdim. Söylediği her şey yalan gibi geliyordu."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İstasyona yaklaştıklarında Matt'in midesi guruldadı. Bir fast-food dükkânı gördü. "Arabaya servis bölümünden geçebilir misiniz? Yemeğe ihtiyacımız var."

"Aç değilim." Bree döndü.

"Açlıktan ve istesen de istemesen de yemeğe ihtiyacın var."

"Tamam." Arabalı servisin önüne çekti ve camı indirdi. Patates kızartması kokusu aracın içine yayıldı.

Matt, Bree'nin midesinin guruldadığını duydu. Kendisi için iki ızgara tavuk dürüm söyledi. Bree bir hamburger, patates kızartması ve vanilyalı milkshake istedi. Bree ona çantayı uzattı, o da Bree'nin yemeğini verdi. Burgeri yarım düzine ısırıkta yedi, ardından patates kızartmasını çabucak bitirdi.

"Aç olmaman çok yazık." Matt ikinci dürümüne yumuldu.

"Tamam. Kabul ediyorum bu gerçekten iyiydi." Bree hamburger paketini buruşturarak bir top haline getirdi ve boş çantaya doldurdu. Bardak tutucusundan shake'ini alıp içti. "Şeker beni yağ komasına girmekten koruyacak."

"İlginç bir teori."

"Yarın salata yiyeceğim."

"Yemeyeceksin."

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti. Bree evi arayarak geç kalacağını haber verdi. Telefonu kapattıktan sonra, "En azından çocuklarla kahvaltı yaptım. Onlara öncelik veremediğim zamanlardan nefret ediyorum."

"Onları her zaman ilk sıraya koyarsın," diye düzeltti Matt. "Ama bazı günler onların acil ihtiyaçları olmaz, için olur. En son ne zaman yemeği kaçırdın?"

"Dün," dedi Bree.

"Dünden önce." Onun iş ve aile arasında denge kurmakta zorlandığını biliyordu.

" zaman oldu," dedi. "Son birkaç ay güzel ve sıkıcıydı."

Polisler genellikle evrak cinayet davalarından daha fazla zaman harcıyordu.

"Çocuklarla harika bir iş çıkarıyorsun."

Bree iç çekti. "Kayla'nın bağımsızlık arzusu ile ebeveynlik arasında henüz bir denge kurmam gerekiyor. Bir ergen olarak Luke daha zorlayıcı. Arkadaşlarıyla kampa gitmesine izin vermediğim için bana kızıyor." Bree önerilen geziyi anlattı.

Matt, "İyi tarafından bakarsak, normal bir genç gibi davranıyor," dedi. "İlişkinizde sana kızacak kadar kendine güveniyor."

"Sanırım. Ama o haklı. Önemli bir dava olduğunda çok fazla çalışıyorum. Bazen bu kadar uzun saatler çalışarak yanlış örnek olduğumu düşünüyorum. İşim ve ailem arasında seçim yapmaktan nefret ediyorum. Her zaman birilerini hayal kırıklığına uğrattıyordum gibi hissediyorum."

"Onlara çok çalışmayı, sorumluluklarını yerine getirmeyi ve işlerine tutkuyla bağlı olmayı öğretiyorsunuz."

"Umarım tutkuları cesetlerle ilgili değildir."

Şerifin karakoluna vardılar. Yirmi dakika sonra Matt bir fincan kahve ve bir not defteri taşıyarak konferans salonuna girdi ve masaya oturdu. Bree çoktan içeri girmiş, masanın başında dizüstü bilgisayarını açmıştı. Todd elinde bir bilgisayar, cinayet defteri ve bazı dosyalarla aceleyle içeri girdi.

Bree klavyesine dokundu. "Adli tıp raporu henüz elimizde değil ama olay yerindeki incelemeleri bitireli yirmi dört saat bile olmadı. Şu ana kadar elimizde şu şahıslar var: Bernard Crighton, Heather Oscar, Kenny McPherson ve Brian Dylan. Todd, kişisel bilgilerini gözden geçirme konusunda ne durumdasın?"

"Bernard Crighton ile başlayabilir miyiz?" Todd'un gözlerindeki ışıltı bir şey bulunduğunu gösteriyordu.

Bree bir elini havada yuvarladı. "Elbette."

Matt notlarını kontrol etti. "Bernard'ın mazereti yok."

"Yakın zamanda siyah naylon paracord satın aldınız mı?" Bree sordu.

Todd bir dosya açtı. "Kredi kartı ekstrelerinde yok."

"Sebep?" Bree sordu.

Todd dizüstü bilgisayarını açtı ve kaydardı. "Para. Paraya ihtiyacı olmadığını söylüyor ama nakit parası da yok. Evi ipotekli ve en küçük kızını hukuk fakültesine göndermek için ikinci bir ipotek daha almış. Ayrıca komşusu Homer, Bernard'ın geçenlerde Camilla'dan para istediğini ve Camilla'nın onu geri çevirdiğini söyledi."

Bree düşünceli görünüyordu. "Evinde savurganlık belirtisi görmedim. Parasını nereye harcıyor?"

Todd, "Son birkaç aydır damadı Leonard Holmes'a iki büyük meblağda para ödedi," dedi. "Leonard, Bernard'ın en büyük kızı Shannon ile evli."

Matt sandalyesinde arkasına yaslandı. "Paranın ne için olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır." Todd kâğıtlarını kontrol etti. "Ödemeler önemli miktarda. Toplamda iki yüz binden fazla. Birikimlerinden geriye ne kaldıysa tüketmiş."

Bree kaşlarını çatı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Bernard'ın üzerine kayıtlı tabancası var mı?" Matt sordu.

"Hayır," dedi Todd.

Bree ekledi, "Ama bir aile üyesi olarak Oscar'ın kişisel silahını nerede sakladığını biliyor olabilir."

"Dahası da var." Todd bir kâğıda dokundu. Matt doğruldu.

Todd, Bree'yi işaret etti. "Sorgu raporunuz Bernard'ın kız kardeşiyle en son birkaç hafta önce konuştuğunu iddia ettiğini söylüyor. Ama cep telefonu kayıtları cinayetlerden dört gün önce Camilla'yı aradığını gösteriyor." Bir elini kaldırdı. "Ve Oscar'ın trafik uygulaması Bernard'ın evini cinayetlerden üç gün önce girilen son adres olarak gösteriyor."

Matt, "Bernard tam bir yalancı," dedi.

Bree, "Yalan söylemek onu şüpheliler listemin en başına koyuyor," dedi. "Camilla'nın çiftliğindeki tekliften haberi var mıydı acaba? Ona ihtiyacımız var."

onunla tekrar konuş."

Matt sakallı çenesini sıvazladı. "Evini aramak istiyorum. Oscar'ın silahı hâlâ kayıp."

Bree bir avucunu masanın üzerinde düzleştirdi. "En kısa zamanda bir arama emri çıkarmaya çalışalım. Arama emrini tebliğ ederken onu sorgulamak için getirebiliriz."

Todd başıyla onayladı. "İşte ilginç bir bilgi daha. Oscar'ın mali kayıtları da geçen yıl Leonard Holmes'a yüklü miktarda para ödediğini gösteriyor."

"Parası oraya mı gitti?" Bree sordu.

"Evet." Todd sayfalarını karıştırdı. "Leonard Holmes'u araştırdım. SEC iki ay önce mal varlığını dondurmuş. Bir saadet zinciri hakkında devam eden bir soruşturma var. Yetkili o değilmiş ama dosyada adı geçiyor."

Bree kaşlarını çattı. "Bakalım o arama emrini bugün alabilecek miyiz?"

"Burada işimiz biter bitmez yeminli ifadeyi hazırlayacağım," dedi Todd.

dedi.

Matt not aldı. "Sıradaki kim?"

"Heather Oscar, eski eşim." Todd hızlı konuştu. "Onun kaydı Oscar'dan boşandıktan bir yıl sonra kesilen ve taciz iddialarını doğrulayan birkaç bilet dışında temiz. Yine, kredi kartı ekstrelerinde paracord alışverişi yok."

Bree'nin kaşları çatıldı. "Katil muhtemelen nakit para kullanmıştır."

"Heather'ın bir nedeni var," dedi Matt. "Ona yıllarca yalan söyledi." Bree, "Onun zihninde, ona tamamen ihanet etmiş," diye ekledi.

Matt onun tutkusunu ve kaybını hatırladı ve silahı Oscar'ın kafasına dayadığını hayal edebildi. "Ayrıca mazereti de yoktu."

Todd omuz silkti. "Pazar geceleri çoğu insanın evde olduğunu sanıyorum. Eğer bir vardiyaya bakmıyorsam ben de öyleyim. Mağazalar erken kapanma eğilimindedir. Barlar çoğunlukla boştur. İnsanlar yaklaşan iş ya da okul haftasına hazırlanıyor."

Bree başıyla onayladı. "Sırada kim var?"

Todd sayfayı çevirdi. "Kenny McPherson. Diğerleri gibi onun da mazereti yok. Hapisten çıkalı çok uzun zaman olmamış.

mali geçmişi var, ama çalışıyor ve ev sahibesi onu açıkça destekliyor."

Matt notlarını kontrol etti. "Ayrıca bir sürü nedeni var. Uyuşturucu kullanmak, tutuklanmaya direnmek, bir memura saldırmak ve hapisanede kavga etmekten sabıkası var."

Bree elini salladı. "Ama bu tarihin ne kadarı *Oscar tarafından* yaratıldı ya da uyduruldu?"

Matt daha önce bu kadar çok insanın kurbanın ölmesini istemek için iyi bir nedeni olduğu bir davada çalışıp çalışmadığını merak etti. "Kenny bizden kaçtı."

"Anlattıkları doğruysa onu suçlayamam." Bree parmaklarını masaya vurdu.

"Ama Kenny'ye inanabilir miyiz?" Todd başını eğdi.

Bree'nin parmakları hareketsiz kaldı. "Jim Rogers'ın hikâyesi eşleşti."

"Ama Jim Oscar'ın uyuşturucuyu yerleştirdiğini *görmedi*," dedi Matt. "Ve Dylan da konuşmuyor."

"Bu da bizi Brian Dylan'a getiriyor." Bree arkasına yaslandı. "Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Kavgacı ve işbirliğine yanaşmayan biriydi. Daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen benden ilk görüşte nefret ediyor gibiydi." "Seni çağrıştırdığı için nefret ediyor." Todd kaşlarını çattı. "O Oscar'ın dostum, ve sen Oscar'ın peşinden gittin."

"Eğer Oscar'a bu kadar yakınsa, o zaman cinayetler için geçerli bir şüpheli mi?" Bree sordu. "Cinayet sebebi var mı?"

Todd, "Klişeyi mazur görün, hırsızlar kadar kalındılar," dedi. "Belki de Oscar Dylan'ın başını belaya sokacaktı."

"Nasıl?" Matt bunu göremiyordu.

Bree başını salladı. "Dylan'ın Oscar'ı öldürerek kazanacağı bir şey düşünemiyorum. Eğer birlikte suç işledilerse, Oscar kendini riske atmadan onu nasıl tehdit edebilir?"

Todd başını salladı. "Belki de yeni bir şey planlıyorlardı ve Oscar tüm kârı elinde tutmak için ona ihanet edecekti."

"Belki de Oscar'ın ölümü Dylan'ın katıldığı Hudson Footmen adlı hayatta kalma grubuyla ilgilidir." Matt, Dylan'ın Oscar'dan korkması için mantıklı bir nedene ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Belli ki adam duvardan bir tuğla eksikti.

Bree başını salladı. "Bu hiçbir kanıt olmayan bir varsayım. Dylan'ın masum olduğu söylenemez ama Oscar ve Camilla'yı onun öldürdüğüne dair elimizde hiçbir kanıt yok."

Matt Dylan'ı şüpheli listesinin en altına atmaya hazır değildi. "Dengesiz ve silahlı. Kraliçenin lanet bir yamyam olduğunu düşünüyor. Garajında bir sürü paracord vardı."

Bree başıyla onayladı. "Ama Dylan için geçerli bir sebep bulmamızın bir yolu yok. Kişisel inançları, ne kadar tuhaf olursa olsun, onu şüpheli yapmak için yeterli değil."

Ama kesinlikle rahatsız ediciydi.

"Peki ya Oscar'ın cep telefonundan Burners'a ve Burners'tan gelen telefon görüşmeleri?" Matt sordu. "Dylan olabilirler mi?"

"Bu mümkün. Takip edilmeden teknoloji kullanmayı sevdiğini biliyoruz," dedi Bree. "Ancak Dylan'ın evinde gerçek kullan-at telefonlar bulmadıkça hiçbir şeyi kanıtlayamayız ve arama emri çıkartmak için elimizde yeterli kanıt yok. Şimdilik Bernard Crichton'ın evinin arama iznine odaklanıyoruz."

Todd ayağa kalktı. "."

"Aracının da arama emrine dahil edildiğinden emin olun." Matt ayağa kalktı. Dylan'la işi henüz bitmemişti ama Bernard'a karşı açılan dava hız kazanıyordu.

Bazen gerçek sadece birkaç yalan ötedeydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Saat dört olduğunda Bree, Bernard Crichton'ın ön kapısında duruyordu. Oscar ve annesini öldüren silahı bulabilecekler miydi? Kalbi küt küt atıyor, heyecanı damarlarında dolaşıyor ve onu suçları çözmekten ve katilleri avlamaktan ne kadar hoşlandığını itiraf etmeye zorluyordu. İnsanlara yardım etmek için kolluk kuvvetlerine katılmış olabilirdi ama kovalamacanın heyecanı bağımlılık yapıyordu, neredeyse bir uyuşturucu gibiydi.

Bernard kapıyı açtı. Bakışları Bree'nin omzunun üzerinden, Todd ve Matt'in iki şerif yardımcısıyla birlikte ön geçitte beklediği yere gitti. Bernard'ın yüzü karardı. "Bunun anlamı ne?"

Bree ona arama iznini uzattı. "Binayı aramak için iznimiz var."

"Bunu yapamazsınız!" Katlanmış kâğıtları havada sallarken zayıf yanaklarını parlak pembe lekeler kaplamıştı. "Benim haklarım var."

"Evet, efendim. Bu yüzden arama emrimiz var." Bree onu işaret etti ve yanından geçti. "Şerif Yardımcısı Juarez'le birlikte dışarıda beklemenizi istiyorum."

Bree, Todd ve Şerif Yardımcısı Collins'i evin birinci katına atadı. Matt'e kendisini ikinci kata kadar takip etmesini işaret etti. "Boş yatak odalarıyla başlayalım."

İlki belli ki küçük torunlar düşünülerek yakın zamanda yeniden dekore edilmişti. Rafa dizilmiş oyuncaklar gibi ikiz yataklar da yeni görünüyordu. Dolapta küçük çocuklar için giysiler vardı. Bree ikinci kapıyı açarak daha büyük bir erkek çocuk için dekore edilmiş bir odaya girdi. Mobilyalar eski görünüyordu ama odanın tozu yakın zamanda alınmış ve süpürülmüştü. Robby Crichton adına alınmış birkaç okul ödülü yirmi yıldan daha eski bir tarihe aitti. Oda bir mabet gibiydi.

Robby'yi sormak için bir not aldı ve Matt'i çağırdı. "Neredesin?"

"Bernard'ın yatak odasına girerken," diye cevap verdi.

Onu ana yatak odasına kadar takip etti. Adam en-suite banyoya doğru .

Bree komodinlerle başladı. Her yerde kitaplar yığılıydı. Not defterlerinde derslerinin ilgili karalamalar vardı. Bir günlüğü açtı. Bernard, Bree'nin hiç duymadığı bir ortaçağ figürü hakkında bir kitap yazıyordu. Çekmeceleri karıştırdı, yatağı kaldırdı ve köşedeki deri berjer koltuğun minderlerini kontrol etti. Dolaptaki giysilerinin ceplerinde buruşturulmuş kuru temizleme fişleri, bozuk paralar ve ataçlardan başka bir şey yoktu.

Şifonyerin üzerindeki bir dizi çerçeveli fotoğrafı inceledi. Çoğu Bernard'ın, Bree'nin kızları olduğunu tahmin ettiği iki kızla çekilmiş fotoğraflarıydı. Bir yelkenlinin güvertesinde çekilmiş en eski fotoğrafta durakladı. Başlarının üzerinde, parlak mavi bir yelkene sarılmış uzun bir direk fotoğrafı çerçeveliyordu. Çok daha genç bir Bernard kolunu sarışın bir kadına dolamıştı. Önlerinde iki kız ve küçük bir oğlan sırtıyordu. Tüm aile bronzlaşmış ve gülümsüyordu. Arka planda güneş ışığı bir gölün üzerinde parıldıyordu. Kadın muhtemelen Bernard'ın merhum eşiydi. Çocuk kimdi? Robby mi? Fotoğrafın resmini çekmek için telefonunu kullandı.

Matt banyodan ıslık çaldı. "Bingo."

Bree fotoğrafı kapıya doğru taşıdı. Matt açık bir çamaşır sepetinin üzerinde duruyordu. Eldivenli parmağı, yıpranmış bir haki pantolonu kemer köprüsünden yakaladı. Pantolonun eteklerine koyu kırmızı lekeler sıçramıştı ve dizlerinden biri, sanki kan içinde diz çökmüş gibi sırlıslıklamdı. Olay yerindeki kan lekelerini hatırladı.

"Kan mı?" diye sordu.

"Bana öyle göründü. Ne buldun?"

Bree fotoğrafı kaldırdı. "Henüz bilmiyorum. Belki de hiçbir şey." Ama fotoğrafla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.

Ana yatak odasını aramayı bitirdiler.

Matt, "Giysileri ve sepeti torbaya koyup etiketleyeceğim," dedi.

Bree alt kata indi. Todd ve Şerif Yardımcısı Collins'i çalışma odasında buldu. Collins elleri ve dizleri üzerinde kitaplıktaki ciltleri kontrol ediyordu. Masanın arkasında Todd bir çekmeceyi kapatmıştı.

"İlerleme var mı?" Bree onlara sordu.

"Dizüstü bilgisayarını etiketledim." Todd masanın üzerindeki eski, hantal bilgisayarını işaret etti. "Gerçekten ilginç bir şey bulamadım. Silah yok."

Bree dağınık kitap raflarına baktı. "Daha ne kadar zamana ihtiyacın olacak?"

"Birkaç saat daha." Todd odanın etrafını işaret etti. "Ev büyük olmayabilir ama o uzun zamandır burada yaşıyor. Dolaplar ve dolaplar ağzına kadar dolu."

"Beni bilgilendirmeye devam edin. Bernarddan sorgulama için karakola gelmesini isteyeceğiz." Bree dışarı çıktı.

Bernard ön bahçesinde volta atıyordu. Bree ona yaklaşıırken, küçük bir SUV kükreyerek kaldırıma yanaştı ve otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın dışarı çıkıp hışımla yürüyüşe çıktı. Tam oturan kömür grisi pantolon takımı kıvrımlı vücudunu belli belirsiz gösteriyordu. Kızlarından biri mi? Avukat-kız olmalı. Üç çocuklu bir öğretmenin kendini bu kadar iyi toparlayacak vakti yoktu.

Bree'nin rozetine öfke ve şüpheyile baktı. "Ne oluyor ne oldu?"

"Ben Şerif Taggart." Bree dokunuldu onu Rozet.

"Bu o

Müfettiş Flynn." Kadının kendini tanıtmasını bekledi ama kadın sadece onlara baktı. "Adınız nedir hanımefendi?"

"Stephanie Crighton." Şık kül sarısı saçının bir tutamını tek kulağının arkasına sıkıştırdı. Kulak memesinde zevkli bir altın küpe parıltıyordu.

"Bernard Crighton'ın kızı mı?" Bree sordu.

"Evet." Stephanie'nin de babasıyla aynı dramatik elmacık kemikleri vardı. Evin ve şerif departmanının araçlarının üzerinde vahşi bir el salladı. "Bunun anlamı ne?"

"Babana sorman gerekecek," dedi Bree.

"Baba?" Stephanie omzunun üzerinden seslendi. "Şerife avukatın olduğumu ve bu konuda seni temsil edeceğimi söyle."

"O benim avukatım." Bernard'ın çenesi meydan okurcasına kalktı.

Bree içini çekti. "Camilla Brown ve Eugene Oscar cinayetlerini araştırıyorum."

"Ve babam bir şüpheli mi?" Stephanie inanamıyor gibiydi. Bree,

"O şüpheli bir kişi," diye açıkladı.

"Bu çok saçma." Stephanie kelimeleri neredeyse ısırarak söylüyordu.

Bree etrafına baktı. Birkaç komşu verandalarda duruyordu. "Seyircilerin ilgisini çekiyoruz. Bu konuşmaya şerifin karakolunda devam edelim." Şerif Yardımcısı Juarez'i işaret etti. "Yardımcım babanızı karakola getirecek."

Stephanie, "Kesinlikle hayır," diye bağırdı. "Tutuklandı mı?"

"Henüz değil," dedi Bree.

"O zaman onu karakola ben götürürüm." Stephanie parmağıyla Bree'yi işaret etti. "Taciz davası açmazsam şanslısın."

"Kimseyi taciz etmeye çalışmıyorum." Bree başını salladı. "Teyzenin cinayetini çözmeye çalışıyorum."

Stephanie gözlerini kıstı. "Ve ben ailemi koruyorum."

Bree geri adım attı. "O zaman yirmi dakika içinde karakolda buluşuruz." Yardımcılarına son birkaç talimat verdikten sonra aramayı tamamlama görevini Todd'a bıraktı ve Matt'ten sorguya yardımcı olması için kendisiyle birlikte karakola dönmesini istedi.

Yarım saat sonra Matt'le birlikte görüşme masasında Bernard ve Stephanie'yle karşılaştılar. Bernard'ın elinde strafor bir fincan kahve vardı. Stephanie bir su şişesinden su içiyordu.

Bree, Bernard'a Miranda haklarını okudu ve o da yorum yapmadan kabul belgesini imzaladı.

Bree yelkenlide çekilmiş eski aile fotoğrafının kopyasını çıkardı. "Kim bu kadın?"

"Karım." Bernard'ın yüzü kederle gerildi. "Çocuklar ergenlik çağındayken öldü."

Bree çocuğun resmine dokunduğunda bir acıma hissi duydu. "Peki bu kim?"

Bernard'ın gözleri bir an için kapandı. Cevap verdiğinde sesi zar zor duyuluyordu. "Oğlum."

"Robby?" Bree ses tonunu nazik tuttu. Eski bir yarayı deştği için kendini kötü hissediyordu. Ama aynı zamanda çözmesi gereken bir çifte cinayet vardı ve Bernard ona yalan söylemişti.

Başını salladı.

"Size kaç çocuğunuz olduğunu sorduğumda iki kızınız olduğunu söylemiştiniz."

Gözleri açıldı. Öfke parladı. "Kaç çocuğum *olduğunu* sordunuz." Zaman kipini vurguladı. "Oğlum gitti. Artık ona *sahip* değilim."

Stephanie araya girdi. "Babama bu şekilde eziyet etmeniz gerekli mi? Ailemiz bir trajedi yaşadı. İyileşmemiz uzun zaman aldı."

"Kaybınız için üzgünüm." Bree acıyı herkes kadar iyi anlıyordu. "Oğlunuza ne oldu?"

"İntihar ederek öldü." Bernard durakladı, gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve tekrar açtı. Bakışlarında sefalet parlıyordu. "Annesini kanserden kaybettikten kısa bir süre sonra. On üç yaşındaydı."

"Özür dilerim." Bree arkasına yaslandı. Trajedilere yabancı değildi ve onun üzüntüsü ruhunda yankılanıyordu.

"Bir gece yatmaya gitti ve sabah onu buldum. Zorbalığa uğradığını biliyordum. Kekeliyordu. Konuşma terapisi görmüştü ama annesinin ölümü bunu daha da kötüleştirdi. Bu kadar çaresiz olduğunu bilmeliydim." Bernard'ın sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi fısıltıya dönüştü. "gerekirdi."

Yüzündeki yıkım Bree'yi çok etkiledi. Üzerini bir keder dalgası kapladı. Luke ve Kayla'yı annelerinin cenazesinde hayal etti. Keder onu boğdu, ta ki kelimeler kifayetsiz kalana dek. Sekiz ay sonra acısı nasıl hâlâ bu kadar taze olabilirdi?

Kariyerinde hiçbir zaman bir röportaj sırasında nutku tutulmamıştı.

Bugüne kadar.

Stephanie bir elini masanın üzerine koydu. "Çok acı verici bir konuyu gündeme getirdiğine göre artık işin bitti mi?"

Bree'nin beyni düşünce akışını toparlamak için çabaladı. Matt'in bakışlarını üzerinde hissetti. Kollarının altından ter boşandı.

Matt ona hızlıca bir göz attıktan sonra öne doğru eğildi ve soru sorma iğine etti. "Pek sayılmaz. İlk , onun için çiftliğe gittiğinizden beri Camilla'yı ya da Oscar'ı görmediğinizi söylemişsiniz."

Bir ay önce doğum günü. Ama Oscar cinayetlerden sadece birkaç gün önce sizin evinizdeydi." Matt nasıl bildiklerini açıklamadı.

Bernard sormadı. Sadece zayıf bir omuz silkmeye hatasını kabul etti. "Unutmuşum."

Bree buna bir an bile inanmadı. "Çiftliğin değersiz olduğunu da söylediniz. Yine de bir müteahhidin yakın zamanda mülk için kârlı bir teklif yaptığını biliyoruz." Bree blöf yapıyordu; teklifin iyi olup olmadığını bilmiyordu.

Bernard gözlerini kırpıştırarak onun bakışlarından uzaklaştı. Sol tarafındaki duvara baktı. "Damadım kendini bir saadet zincirine kaptırdı. Her şeyini kaybetti ve ne yazık ki kızımı da kendisiyle birlikte dibe sürükledi. Torunlarım evlerini kaybedecek. Leonard hapse girmezse şanslı olacak. Onları ayakta tutmak ve iyi bir avukat tutmak için her şeyimi harcadım ama hiçbir şeyim kalmadı." Yutkundu, gözleri Bree'ninkilere döndü. "Kız kardeşimden para istedim. Hayır dedi."

"Hiç parası var mıydı?" Bree, Camilla'nın banka hesap özetlerini görmüştü ve cevabın hayır olduğunu zaten biliyordu.

Bernard ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu. "Nakit olarak değil. Ama çiftliği ipotek ettirebilir ya da müteahhitten gelen teklifi kabul edebilirdi. Ben zaten evimi ipotek ettirdim ve birikimlerimi tükettim."

"Kız kardeşinden evini terk etmesini istemenin adil olduğunu düşünüyor musun?" Bree sordu.

"Bu çocuklar için! Babaları hapse girebilir. Evlerini kaybedecekler." Bernard masaya bir yumruk vurdu. "Camilla yıllarca torun sahibi olamamaktan yakındı. Tek duyduğum çocukları ne kadar çok sevdiğiydi. Gerçekten sevdiğini sanıyordum."

Bree, "Ölmeden birkaç gün önce onu aramışsın," dedi.

Stephanie araya girdi. "Cevap vermek zorunda değilsin baba."

"Hayır, sorun yok." Onun elini sıktı. "Evet. Geçen ay beni ama düşünecek zamanı olduktan sonra fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm." Ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Değiştirmedim." Kızının elini bıraktı ve kendi elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. "Eugene ertesi gün beni görmeye geldi. Annesinin başının etini yemeyi bırakmamı ve gidip başka bir yerde dilenmemi söyledi."

Bakışları başka yöne kaydı ve ağzının etrafındaki çizgiler gerginleşti. Bir şey saklıyordu.

Bree, "Eugene geçen yıl damadınıza önemli miktarda para ödedi," dedi.

Bernard başını salladı. "Eugene'i uyarmıştım. Dinlemedi ve Leonard onu içine çekti."

"Leonard'ın bir saadet işlettiğini biliyor muydun?" Bree sordu.

Bernard başını sertçe salladı. "Tabii ki hayır. Ve Leonard yönetmiyordu. O da kandırılmıştı. Ama Leonard her zaman kulağa şüpheli gelen bir planın peşindeydi. Kız kardeşim bunu anlayamazdı."

Matt, "Eminim kızgınsındır," dedi.

Stephanie, "Baba, başka bir şey söyleme," diye uyardı.

Ama Bernard'ın gözleri öfkeyle parladı. "Emin ol kızgındım. Kız kardeşim bencil bir kadındı."

Bree Matt'le göz göze geldi ve başını salladı. Matt odadan çıktı ve elinde basılı bir fotoğrafla döndü. "Bu pantolonu çamaşır sepetinde bulduk." Fotoğrafı masanın üzerine koydu ve pantolonun paçasındaki koyu lekeleri gösterdi. Laboratuvar çoktan hızlı bir test yapmış ve lekenin insan kanı olduğunu doğrulamıştı. "Bu kan. İnsan kanı."

Bernard fotoğrafa baktı, sonra başını kaldırıp Matt'e baktı. Bakışları Bree'ninkilere kayınca panikle gözleri büyüdü. "O benim."

Bree onu taradı. "Önemli bir kesik ya da sıyrık yok gibi görünüyor."

"Geçen gün çimlerimi biçerken, çim polenleri alerjimi . Burnum kanadı. Eğer cinayet işlemiş olsaydım, pantolonumu çamaşır sepetine atmazdım. Onları yakar ya da bir yere gömerdim. Ama onlar benim bahçe işleri ve boya pantolonlarım. Lekeler umurumda değil."

Pantolon yırtık *pırtıktı*.

"Pantolonu DNA analizi için gönderiyoruz," dedi Bree. "Böylece bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini anlayacağız."

"Yalan söylemiyorum, bu konuda değil." Çaresizlik Bernard'ın ses tonunu keskinleştirdi. "Kız kardeşimi ve yeğenimi öldürdüğümü düşündüğüne inanamıyorum." Arkasına yaslandı, yüzü kaskatı kesilmişti.

"Oscar'ı gördüğün konusunda yalan söyledin. Camilla'yı aradığın konusunda yalan söyledin. Çiftliğin değeri hakkında yalan söyledin ve paraya ihtiyacın olduğu konusunda yalan söyledin," diye belirtti Bree. "Bunlar hakkında neden yalan söyledin?"

Bernard ona baktı. Ağzı açıldı. "I-" "Cevap verme baba," diye araya girdi Stephanie. Bernard'ın ağzı bir anda kapandı.

"Seni suçlu gösterdikleri için mi?" Matt önerdi.

Bernard'ın çenesi sanki azı dişlerini gıcırdatıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu.

Stephanie sanki onu fiziksel olarak dizginlemek istercesine elini babasının koluna koydu. "Onu tutuklayacak mısınız?"

Bree onun bakışlarına karşılık verdi. "Henüz değil."

Stephanie ayağa kalktı. "Bu durumda, babam artık hiçbir soruya cevap vermeyecek."

Bree acele etmesini istese bile DNA testi birkaç gün sürerdi. O zamana kadar Stephanie haklıydı. Bree'nin elinde fiziksel kanıt yoktu. İkinci derece kanıtları kullanarak bir dava açmak imkânsız değildi ama çok zordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Bernard ve kızının karakoldan çıkışını izledi. Konferans odasına gitti. Todd masada oturuyordu, dosyalar ve kağıtlar laminat yüzeye saçılmıştı. Dizüstü bilgisayar önünde açıktı.

Matt de onu takip etti ve Bree Matt'e dönmeden önce Todd'a görüşmeyi özetledi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Matt, "Her şeye verecek bir cevabı vardı," dedi.

Bree başını salladı. "Neden yalan söylediği dışında."

Matt, "Çünkü gerçek onu kötü gösteriyor," dedi.

"Teknoloji konusunda pek bilgili değil. Gerçeği kolayca bulabileceğimizi fark etmedi," diye ekledi Todd.

"Belki," dedi Bree. "Oğlunun intiharıyla ilgili orijinal vaka raporunu alalım. Aile geçmişini anlamak istiyorum."

"Sırada ne var?" Todd sordu.

Güzel soru.

Bree'nin kafasını toplaması ve ortaya çıkardıkları bilgileri özümsemesi gerekiyordu. "Ben eve gidiyorum. Cinayet nedeni hakkındaki spekülasyonlar bizi hiçbir yere götürmüyor. Kanıta ihtiyacımız var. Umalım da adli tıp

Yarın bizim için somut bir şeyler bul." Dizüstü bilgisayarını aldı ve çantasına yerleştirdi.

"Raporu sipariş edeceğim. Jim Rogers'a Hudson Uşakları hakkında bir şey bilip bilmediğini de sorabilirim," dedi Matt. "Jim'in röportajı sırasında tuttuğunu hissettim."

Bree Matt'le birlikte gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir akşam izin almaktan nefret ediyordu ama ailesini görmeye ihtiyacı vardı. Luke'la olan ilişkisi bu hafta kendini rahatsız edici derecede kırılgan hissediyordu ve Crichton'ların oğlunun intiharı ona çok ağır gelmişti. Bir katili yakalamayı ne kadar istese de, buna ne kadar ihtiyacı olsa da, Luke işinden daha önemli olmalıydı.

Ebeveynliğin büyük bir hız treni kadar iniş ve çıkışları vardı. Aileyi görmek çalışmadığı anlamına geliyordu. Delegasyonun işinin bir parçası olduğunu biliyordu ama sevdiği anlamına gelmiyordu. İş ve aile hayatını dengeleyen tüm kadınlara saygılar. "Dikkatli olun. Yalnız gitmeyin. Rogers'ın ya da başka birinin ben olmadan daha rahat konuşacağını düşünüyorsanız, Todd'u ya da başka bir yardımcısını da yanınıza alın, sadece araçlarından gözlemleseler bile."

Todd, "Arkadaşlığımı istersen haber ver," dedi.

"Yapacağım." Matt notlarını topladı. "Dylan'la ilgili birkaç telefon görüşmesi daha yapacağım. Evinde bazı garip hisler aldım. Bir şeylerin peşinde."

Todd klavyesine vurdu. "Adli tıptan bir rapor aldım. Çiçek yaprakları *Buddleia davidii* ya da kelebek çalısına ait. Yerli bir çalı değil ama yetiştirmesi zor değil. Bernard'ın evinde bu renk ve büyüklükte bir çiçek gördüğümü hatırlamıyorum ama artık çalının neye benzediğini bildiğime göre sabah tekrar kontrol edeceğim. Ayrıca Kenny McPherson'ın ve Heather Oscar'ın evlerinin önünden geçip bir tane görebilecek miyim diye bakacağım."

"Tedbirli ol," diye önerdi Bree.

Todd, "Özel aracımı kullanacağım," diye kabul etti. "Kimse fark etmez Ben."

Bree istasyondan ayrıldı ve eve gitti. Ama Luke'la konuşurken Akşam yemeği de dava üzerinde çalışmak kadar sonuçsuz kaldı. Tek kelimelik cevaplar mırıldanıyor ve tabağına somurtarak bakıyordu.

spagetti ve köfteleri ağzına attı. Sinirinin iştahını etkilemediği açıktı.

Bree, Kayla ile bir masa oyunu oynayarak akşamı kurtardı, ardından onu duş alması için yukarı gönderdi. Ertesi gün onu okula bırakacağına söz verdi. Kayla okuma ödevini bitirmek için yerleştğinde, Bree Luke'un odasına uğradı.

Kapı aralığında durdu ve çerçeveye vurdu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Pre-cal." Masasına oturmuş, defterine ve kalemine eğilmişti.

"Neredeyse bitti mi?"

"Uh-huh." Başını kaldırdı, gözleri inatçıydı.

"Tamam. Seni yalnız bırakayım." Ona ne kadar süre kızgın kalacağını merak ederek sessiz muameleye sırtını döndü. Çatışmalar ebeveynliğin normal bir parçasıydı ama onun terslemeleri beklediğinden daha fazla canını yakıyordu.

Huzursuz, akli davaya geri döndü. Evrak işlerini halletmek, görüşmeleri yazmak ve kanıt raporlarını gözden geçirmek için ofisine gitti. Soruşturma Luke'la olan etkileşimlerinden daha az tatmin ediciydi. Bernard'ın yalanlarını ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, Bree onun suçlu olduğuna tam olarak ikna olmamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Matt bir lakros sopasıyla tenis topunu arka bahçesinde olabildiğince uzağa fırlattı. Greta topun peşinden koştu. Geniş bir dönüş yaptı. Zar zor yavaşlayarak topu çimlerin üzerinden kaptı ve geri döndü. Topu Matt'in ayaklarının dibine bırakıp geri çekildi ve ona havladı. Saat sekizde hava kararmak üzereydi. SFPD'deki bağlantılarını arayıp Brian Dylan'ı sormak için bir saat harcamıştı. Ama SFPD memurlarından hiçbiri onu iyi tanıdığını itiraf etmedi.

Cady çimlerin üzerinde yürüdü ve onun yanında durdu. "Çok talepkâr."

Matt topu tekrar fırlatırken gururla, "Hiç yorulmuyor," dedi.

"O gittiğinde sen ve Brody onu özleyeceksiniz." Matt'in ayaklarının dibinde yatan Brody gözlerini devirdi.

Matt güldü. "Olabilir, ama sanırım Brody düzenli uykularına dönmekten mutlu olacaktır."

Cady ellerini ceplerine soktu. "Ben de yemek şirketine son konuk sayısını verdim."

"Siyah kravatlı bir masa oyunları gecesi için bütün biletleri sattığımıza inanamıyorum." Matt tenis topunu tekrar fırlattı ama kız kardeşinin ses tonunda bir çekince sezdi.

"Bunun hakkında konuşmamız gerek." Cady nemli çimenlere ayak parmaklarını soktu. "Bugün iki yerel sponsor iptal etti."

"Ne?" Matt yüzünü ona döndü.

Cady'nin ağzı büzüldü. "Kilisedeki gençlik grubu bir kermes düzenleyecekti. Onlar için bir masa kiraladık. Ama liderleri, Bree'nin çıplak fotoğraflarıyla ilgili o saçma hikâyeyi gerekçe göstererek .

ve pornografi. Çocukların 'bu tür ahlaksızlıklara' bulaşmasına izin veremeyeceğini söyledi."

Matt küfretti. "İnsanlar 'sahte resimler'in hangi kısmını anlamıyor?"

"Fotoğrafların uydurma olduğunu belirttim. Bana inanmadı." Cady bir elini kaldırdı. "Henüz endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum ama bu hikâye biraz daha ivme kazanırsa ..."

"Daha fazla para kaybedebiliriz." Matt bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bütün bağış kampanyası tehlikedeydi. "Olumsuz bir şeyi kanıtlamak neredeyse imkânsız."

"Biliyorum," dedi Cady. "Ama Bree bunun önüne geçmek zorunda. Bununla mücadele etmesi gerekiyor. İtibarı tehlikede."

Matt de aynı fikirdeydi. "Bunu nasıl yapması gerektiğinden emin değilim. Bir basın toplantısı yaptı. Ne olduğunu açıkladı."

"Bilmiyorum ama bu bağış kampanyası için harcanan onca emeğin boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

Greta topu Matt'in ayakkabılarına tükürdü. K-9'lar genellikle özel bağışlarla finanse edilirdi. Küçük yerel bütçeler bu masrafları karşılayamazdı. Bree'nin departmanı para bulamazsa, Greta'yı ne ? O bir iş köpeğiydi. Bir işe ihtiyacı vardı ve potansiyelini boşa harcamak yazık olurdu. Onu bir departmana bağışlayabilir miydi? Onu bir daha göremeyebilirdi.

Bunun bir önemi olmamalı, değil mi?

İş modeli köpeklerle bağlanmaya izin vermiyordu.

Cehenneme giden yol falan.

"Şerif departmanının gerçekten bir K-9'a ihtiyacı var." dedi.

Soruşturmalar, başka bir departmandan bir K-9'un gelmesini beklerken birkaç kez sekteye uğramıştır.

"Biliyorum.

"

"Kahretsin.

"

"Evet. Kahretsin," diye onayladı Cady. "Bree'yle konuş, tamam mı? Ona neler olduğunu anlat."

"Yapacağım." Ama bu Matt'in bu gece yapmak istemediği bir konuşmaydı. Bree'nin yeterince derdi vardı. Ve gerçekten de söylentiler konusunda ne yapabilirdi ki?

Cady veda etti ve minibüsüne yöneldi. Matt köpekleri eve götürdü. Brody ortopedik köpek yatağına uzandı. Greta bir tas dolusu su içti ve sonunda yorulmuş bir halde onun yanına, fayansın üzerine uzandı.

Kız kardeşiyle yaptığı konuşmadan rahatsız olan Matt dizüstü bilgisayarını açtı ve Bree'nin adıyla bir Google araması yaptı. Aramadan çıkan bağlantı ve resimlerin sayısı onu şoke etti. Hikâye bir çığ gibi hız kazanmıştı.

Ama konuda ne yapabilirlerdi?

Telefonu çaldı ve cevap verdi, "Flynn."

"Selam Matt. Ben Scarlet Falls Polis Departmanından Dedektif Brody McNamara. Beş yıl kadar önce şerif departmanı için K-9 biriminde çalışırken bir uyuşturucu davasında bana yardım etmiştin."

Matt güldü. "Nasıl unutabilirim ki? Sen ve köpeğimin adı aynı."

"Onur duydum. O harika bir köpek. O uyuşturucu satıcısının izini sürme şekli efsaneydi."

Matt, "O en iyisidir," diye

onayladı. "Brody nasıl?"

"Emekliliğinin tadını çıkarıyor." Matt mutfağın bir köşesini kaplayan yatağında köpeğine baktı.

"Ve sen de yeni şerif için mi çalışıyorsun?"

"Sıra," dedi Matt. "Sivil danışman olarak."

McNamara tereddüt etti. "Söylentilere göre Brian Dylan hakkında sorular soruyormuşsunuz."

Matt doğruldu. "Evet. Bana ne anlatabilirsin?"

"İs senin soruşturma ilgili için o çift
CİNAYET Çalışıyor musun?"

"O şüpheli bir kişi." Matt kelimeleri McNamara'nın Dylan'ın gerçekten de bir cinayet şüphelisi olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde telaffuz etti.

"Bu kayıt dışı ve gayri resmi. Elimde kesin bir kanıt yok, sadece spekülasyon."

"TAMAM."

"Olaydan sonra bir iç soruşturma yaptık" -McNamara durakladı- "ve Dylan'ı Hudson Footmen adlı bir hayatta kalma grubuyla ilişkilendirdik."

"Bunu biliyoruz."

"Şaşırmamam gerekirdi," dedi McNamara. "Ama Hudson Uşakları'nın paramiliter bir gruba dönüştüğünü biliyor muydunuz? Bir hastaneye yapılması planlanan siber saldırıyla ilgili internette dolaşan dedikodularla bağlantıları var. FBI bunu gerçekleşmeden önce kapattı, ancak Uşakların FBI'nın yerel terör grupları listesine eklenmesi beni şaşırtmaz. Ayrıca kısa süre önce sosyal medyada ayrıntılı bir eleman toplama ve finansman kampanyası başlattılar. Kaynaklarımız Dylan'ın bu işe öncülük ettiğini söylüyor."

Matt şaşırmıştı. "Ciddi misin?"

"Evet," dedi McNamara. "Üyelere ve paraya ihtiyaçları var. Önemli bir dark web varlığı geliştirdiler. Dylan'ın işini kaybettiğinden beri örgüte katılımı arttı ve teknoloji ve yazılım konusunda biraz uzmanlığı var."

Matt, Dylan'ın çatısındaki bütün uyduları düşündü. "Dylan henüz karar verme seviyesine gelmedi mi?"

"Bilmiyoruz. Footmen'ler keşfettiğimiz kadarıyla yasadışı bir şey yapmıyorlar. Onlar yasal bir örgüt. Dylan'ın dahli daha ikincil bir bilgiydi ama Dylan'ı sorduğunuzu duyunca bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Peki ya Eugene Oscar?" Matt sordu. "Onun adının Uşaklarla birlikte anıldığını hiç duydun mu?"

"Hayır. Ama Brian Dylan'ın yakın arkadaşlarından şüphelenirim."

Matt aramayı sonlandırdı ve birkaç dakika boyunca boşluğa baktı. Brian Dylan paramiliter bir grupla ilişkiliydi. Oscar onunla yakın arkadaştı. Oscar'ın ölümünde hayatta kalma grubunun parmağı olabilir miydi?

Matt telefonunu aldı ve Todd'u aradı. "Bu gece Jim Rogers'ın izini istiyorum. Var mısın?"

"Evet. Evinden çok uzakta değilim. On dakika içinde seni alırım."

"TAMAM." Matt tezgâhtan anahtarlarını ve cüzdanını alıp ceplerine doldurdu.

Brody sızlandı.

"Sen gelmek ister misin?" Matt sordu.

Brody kapıya gitti ve tasmaını tutan kancanın altında durdu.

"TAMAM." Matt Greta'yı kulübeye koydu ve Brody'yle birlikte dışarı çıktı.

Todd özel aracıyla geldi, kompakt bir SUV. Dışarı çıktı. Brody onu selamlamak için koşarak geldi. "Seni görmek güzel, Brody." Todd boynunu kaşıdı.

"Bizimle gelmesinin bir sakıncası var mı?" Matt sordu. "Canı sıkılıyor ve Greta onu biraz delirtiyor."

"Tabii ki gelebilir." Todd arka kapıyı açtı. Köpek atladı ve burnunu cama dayayarak arka koltuğa yerleşti.

Todd arabasıyla Rogers'ın evine gitti ama kapıya cevap veren olmadı. SUV'a geri döndüler.

Matt parmaklarını kol dayama yerine vurdu. "Şimdi nereye?"

"Birkaç arama yapmama izin ver." Todd cebinden telefonunu çıkardı. Bazı arkadaşlarını aradı. Birkaç dakika sonra telefonu cebine geri koydu. "Birisi onu Route 7'deki poligonda görmüş."

Todd arabasıyla poligona gitti ve park yerine park etti. Burası Matt'in genellikle antrenman yaptığı poligon olmasa da, daha önce buraya gelmişti. Beton bloklardan oluşan bir binada ofis ve kapalı bulunuyordu. Her iki yanında da ağaçlar vardı. Binanın arkasında bir açık hava ahır ve skeet atışı için bir alan vardı. Arazinin arka tarafı bir futbol stadyumu gibi aydınlatılmıştı. Uzaktaki aydınlık, çevredeki ormanın daha karanlık görünmesine neden oluyordu.

Park yeri yarı doluydu. Matt ve Todd cipten çıktılar. Matt arka kapıyı açtı ve Brody'yi aşağı indirdi. Büyük köpek işe yarayabilirdi. Brody herkes tarafından sevilirdi, Matt'i sevmeyen insanlar tarafından bile.

Açık hava poligonu, silah seslerinin mesafeden duyulmayacağı kadar uzaktaydı. Matt, Jim Rogers'ın binanın önündeki çitin üzerinde oturduğunu gördü. Yavru köpeği ayaklarının dibinde oturmuş, sert bir lastik oyuncağı çiğniyordu.

Matt ve Todd ona yaklaştı. Yavru köpek oyuncağını bırakıp Brody'ye doğru havladı.

"Bırak onu," diye emretti Rogers. Yavru köpek ona doğru döndüğünde, onu övdü. "Aferin kızıma." Rogers ona oturmasını emretti, sonra Brody'yi selamlamak için uzandı. "Nasılsın koca oğlan?"

Yavru köpek zıpladı ve Brody'nin boynundaki tüyleri ısırdı. Brody soğukkanlı bir tavırla başını çevirerek yavruyu görmezden geldi. Matt'e dönüp, "*Bu işi halletmek ister misin?*" der gibi baktı.

Rogers tasmayı kısa kesmiş.

"Hey, Jim, iyi misin?" Todd sordu.

Rogers'ın rengi solmuştu ve akşamın serinliğine rağmen ter döküyordu. Omuz silkti ve yavru köpeği kucağına almak için eğildi. Onu dirseğinin kıvrımına yerleştirerek sırtını okşadı. "Ateş edemediğim için Goldie'yi buraya silah sesine alıştırmak için getirdim. Belki uzaktan dinlemek benim de alışmama yardımcı olur diye düşündüm." Homurdandı. "Şimdiye kadar SOL'um." Yavru köpek onun kolunu çiğnedi. "Belki de retriever yerine duygusal destek köpeğim olması gerekecek."

"Bunda yanlış bir şey yok." Todd öne doğru uzandı ve yavru köpeğin kulaklarını karıştırdı. "Bir köpeğim olmasını özlüyorum ama yavru bir köpeği eğitecek zamanım yok." Bree gibi Todd da uzun saatler çalışıyordu.

Matt, "Cady'nin birkaç tane daha yaşlı, tamamen ev terbiyesi almış kurtarılmış köpeği var siz işe giderken kanepenizi seve seve yerinde tutabilirler" dedi.

Todd düşünceli görünüyordu. "Belki."

"Cady'ye sormamı ister misin?" Matt sordu.

"Hayır." Todd kızardı. "Ben onu ararım."

"Neden buradasın?" Rogers önce Matt'e, sonra Todd'a baktı. "Burası senin kulübün değil."

Matt, "Sizi arıyoruz," diye cevap verdi. Binadan iki adam çıktı. Matt alçak sesle devam etmeden önce onların uzaklaşmasını bekledi. "Size Brian Dylan hakkında bazı sorular sormak istiyorum."

Rogers sertleşti. "Size zaten her şeyi anlattım."

Matt başladı. "Hudson Uşakları hakkında ne biliyorsun-" Etrafına bakınan Rogers eliyle bir hareket yaparak sözünü kesti.

Gri tişörtünün koltuk altları daha fazla terle kaplanmıştı. "O ismi burada anmak akıllıca değil."

Matt sesini alçalttı. "Üyeler burada mı?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek de istemem." Rogers park alanını taramaya devam etti.

Matt otoparkın diğer tarafında bir kamyonu binen iki adamdan başka kimseyi görmedi. Kulak misafiri olacak kadar yakın değillerdi, ama yine de sesini alçalttı. "Dylan kulüpte mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Rogers

neredeyse. "Bazı çılgın şeylere inanıyor," dedi

Todd. "Öyle," diye onayladı Rogers.

"Peki ya Oscar?" Matt sordu. "O komplo teorilerinden herhangi birini takip etti mi?"

Rogers homurdandı. "Hayır. Oscar, Oscar'dan başka hiçbir şeye inanmazdı." Durakladı. "Ama sanırım o bile Dylan'ın teorilerinin giderek tuhaflaşması konusunda endişelenmeye başlamıştı."

"Bu durum bir çatışma yarattı mı?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok." Rogers bir omzunu kaldırdı.

Matt, Dylan'ın penceresindeki kadın gölgesini hatırladı. "Dylan'ın kız arkadaşı var mı?"

Rogers, "Bilmiyorum," dedi.

Brody ayağa kalktı, ensesindeki tüyler diken diken oldu ve karanlığa doğru usulca hırladı. Matt kimseyi görmedi ama köpeğine güvendi. bir şey -ya da biri- vardı. Yavru köpek Brody'nin dikkatini takip etti. Boğazında bir bebek hırıltısı gümbürdedi.

Rogers yavru köpeğine ve Brody'ye kaşlarını çattı. Çitten aşağı kaydı. "Eve gitmem gerek." Otoparka doğru yürümeye başladı. "Beni takip etme. Senin için daha fazla bilgim yok." Yavru köpeğini taşımadan önce Brody'nin başını okşadı.

Matt ve Todd araca döndüler.

"Ben uşaklardan söz edene kadar gayet iyiydi." Matt koltuğun üzerinden baktı. Brody arka koltukta oturuyordu ama dikkati hâlâ ormandaydı.

"Gruptan söz edilmesi bile onu gerdi," diye onayladı Todd. "Brody iyi mi?"

"Evet."

"Belki de bir çakalın ya da başka bir şeyin kokusunu almıştır."

"Ya da başka bir şey," dedi Matt. Yakınlarda başka biri daha mı vardı, belki de dinliyordu?

"Rogers söylediğinden fazlasını biliyor." Todd motoru çalıştırdı. "Ama bunu kanıtlayamayız. Şimdi ne yapacağız?"

"Hudson Uşakları hakkında daha fazla araştırma yapacağım."

Todd onu ve Brody'yi bıraktı. Matt içeride Greta'yı serbest bıraktı. Brody mutfaktaki yatağına yerleşti. Matt çalışırken Greta'ya çiğnemesi için bir geyik boynuzu verdi.

Bilgisayarını açtı, ardından VPN ya da sanal özel ağ kullanarak bir tarayıcı başlattı. Uşakların bariz ünü göz önüne alındığında, IP adresini takip edebilmelerini istemezdi. Yaygın bir sosyal medya uygulamasında sahte bir isimle bir profil açtı. Bu profili kullanarak bazı çılgın hükümet karşıtı siteleri buldu ve takip etti. Daha sonra Hudson Footmen'in sayfasını ve gönderilerini araştırdı ve özel gruplarını buldu. Grubun tartışma akışı ama yöneticiler sayfanın en üstünde listelenmişti. İsimlerin üzerine geldi.

Joe Hunt ve Bri Bri Dee.

Brian Dylan için bir takma ad mı?

Joe Hunt ismi de kulağa biraz sahte geliyordu.

Matt sayfalarının ekran görüntüsünü aldı ve bağlantıları notlarına kopyaladı.

Bri Bri Dee'nin sayfası da özeldi ve hiç fotoğraf yoktu. Matt Hudson Footmen'in grup sayfasına döndü. Ekran görüntülerini ve bağlantıları Rory'ye gönderecekti. Adli tıp laboratuvarının daha fazla bilgi alabilecek kaynaklara sahip olduğundan kuşkusu yoktu.

"Katıl "a tıkladı. Kabulü inceleme altındayken YouTube'a girdi. Hudson Footmen'in kendi kanalı vardı. Videolarının çoğu Joe Hunt ve Bri Bri Dee tarafından yayınlanıyordu, her ikisinin de kendi bireysel hesapları vardı. Matt ilk videoya tıkladı ve beyaz önlüklü bir adamın yakın zamanda meydana gelen bir kasırganın hiç yaşanmadığını, hükümetin para birimini manipüle etmek için bu olayı uydurduğunu "gösterdiği" tamamen tuhaf bir video izledi. Matt bu gülünçlük karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu "bilim adamı" radar haritalarını ve tarihsel hava durumu verileri olduğunu iddia ettiği verileri kullandı. Matt videoyu durdurdu ve iki kez kontrol etti

rakamlarını uluslararası bir hava durumu sitesinden alınan gerçek geçmiş verilerle karşılaştırdık. Sayıların hiçbirisi eşleşmedi.

Hepsi saçmalık.

Ama bazıları için muhtemelen çok ikna edici bir saçmalık.

Bir sonraki videoda tanınmış bir politikacı bir televizyon stüdyosunda uzay mekiği *Challenger*'ın patlamasının sahte olduğunu itiraf ediyordu. Adamın ağzı çarpık görünüyordu. Dudaklarının hareketi konuşmasının temposuna tam olarak uymuyordu. Ayrıca, bir dakikalık klip boyunca gözlerini kırpmadı. Video derin bir sahteydi. Matt "Durdur" düğmesine basmak için fareye uzandı. Yeterince görmüştü. O tıklayamadan ekran, "HÜKÜMETİNİZ SİZİ ALDATIYOR" yazan kayan bir metne geçti. Ardından bir web sitesi adresi belirdi. HAZIRLIKLI OLMAK İSTER MİSİNİZ? BİZE KATILIN. KENDİNİZİ VE SEVDİKLERİNİZİ KURTARIN. ANARŞİ GELİYOR.

Şimdi her şey anlam kazandı. Bunlar işe alım videolarıydı.

Matt web sitesinin adresini kopyaladı: jointhefootmen.com.

Web sitesi Hudson Footmen içindi. Sitenin söylemi şiddeti teşvik etmekten uzak durmaya özen gösteriyordu. Anarşinin panzehiri olmaya odaklanmışlardı.

Matt YouTube'a geri döndü ve birkaç video daha izledi. İçerik son derece rahatsız ediciydi ama dikkatini çeken bu değildi. Prodüksiyonda, tarzda ve videoların genel havasında tanıdık bir şeyler vardı. Hollywoodvari değillerdi, bunun yerine *Blair Cadısı Projesi*'ni anımsatan ev yapımı bir kaliteye sahiptiler. Amatör görünüm onlara otantik bir nitelik veriyordu. Matt uzman değildi ama bu sahte gerçekliğin tesadüfi olmadığını sezmişti.

Sonra bu kadar tanıdık gelen şeyin ne olduğunu fark etti.

Hudson Footmen'in işe alım videoları tıpkı Bree'nin deepfake porno videosu gibiydi.

Eğer Bri Bri Dee Brian Dylan ise, Bree'nin deepfake videosunu Dylan mı yapmıştı?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Todd eve gitti, garaj yoluna park etti ve cipinin motorunu kapattı. Karanlıkta otururken cep telefonunu çıkardı. Saat onu geçiyordu. Cady'yi aramak için çok mu geç?

Matt bir köpek sahiplenmeyi önerdiğinden beri Todd, Cady'yi aklından çıkaramıyordu. Kimi kandırıyordu ki? Aylardır durmadan onu düşünüyordu, bağış kampanyasına yardım etmek için gönüllü olmasının nedeni de buydu. Todd yüzerken ona kürek çekmeyi teklif etmişti -ki bu harika bir fikirdi- ama nehirdeyken onunla ne kadar konuşabilirdi ki?

Yalnızdı ve yaşlı bir köpek onun için uygun olabilirdi. Ama o sadece Cady ile vakit geçirmek istiyordu. Onun köpeklerinden birini sahiplenirse, Cady'nin gelip evini değerlendirmesi gerekecekti. Onu birden fazla köpekle tanıştırmak isteyecektir. Belki de gerçekten bir köpek seçip onu sahiplendiğinde, Cady ile yaklaşan bağış kampanyası ya da triatlon antrenmanı ile hiçbir ilgisi olmayan bir tür ilişki kurmuş olacaktı.

Ona bir mesaj gönderdi

HEY, WHAT DO U THINK ABOUT ME ADOPTING

A DOG?

Hemen cevap verdi ve içinde küçük bir sevinç kıvılcımı parladı

Onu **I LOVE IT! I HAVE IDEAS.**

O da cevap yazdı, **TALK TOMORROW?**

Onun ruh haline uygun bir gülen yüz emoji ile cevap verdi

Mükemmel.

Telefonunu cebine sokarak arabasından dışarı çıktı. Saat geç olmasına ve uzun bir gün geçirmiş olmasına rağmen, Cady ile mesajlaşmaları ona bir termos kahveden daha fazla enerji vermişti. Garaj yolunda durdu ve evine baktı.

Bir dönümlük ağaçlık bir arazinin ortasında duran bu ev, sanki orada kimse yaşamıyormuş gibi boş görünüyordu. Zaten kendisi de orada *yaşamıyordu*. Evi yemek yemek, uyumak ve çamaşır yıkamak için kullanıyordu. Erkekleri bira içmeye hiç davet etmemişti. Futbolu tek başına izlerdi. Hiç doğru dürüst yemek pişirmemişti.

Hiç gece misafirimiz olmadı.

Ve bu düşünce Cady'nin aklına tekrar geldi.

Değişiklik zamanı gelmişti.

Her zamanki gibi ışığı açık bırakmayı unutmuştu. Omzunun üzerinden yolun karşısındaki komşularının evine baktı. Pencerelerde ışıklar parlıyordu. Bir çeşit altın rengi çiçek ön bahçeyi aydınlatıyordu. Spot ışıkları birkaç süs ağacının ve çalılarının üzerinde parlıyordu. Peyzaj süslü değildi ama sanki orada yaşayan insanlar asgari ihtiyaçları karşılamaktan daha fazlasını önemsiyorlarmış gibi evi bir ev gibi gösteriyordu.

Buna kıyasla, kendi mülkü çoraktı -neredeyse harabeydi- ve bunun da kendi durumunu yansıttığını düşünüyordu.

Bu küçük bungalov eve boşandıktan altı -hayır, bir dakika- neredeyse yedi yıl önce taşınmıştı. Kişisel bir acıma partisinden apatiye doğru ilerlemişti. Ayrılık çoğunlukla dostane bir şekilde gerçekleşmiş olabilirdi ama yine de onu depresif ve özel hayatına ilgisiz bırakmıştı. Çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve dış görünüşü hiçbir zaman fazla önemsememişti. Dış mekân, komşuların şikâyet etmesini önleyecek kadar düzenliydi. Çimleri biçiyor ve yabancı otları temizliyordu ama dış görünüş için hiç çaba sarf etmemişti.

Yan bahçeye doğru yürüdü ve çitle çevrili kapının önünde durdu. Tepesindeki dallar ay ışığını engelliyordu. Arka bahçe ormana bakıyordu ve adam orayı çoğunlukla doğal bırakmıştı. Temizlenmiş kısmı çevreleyen çit dört ayak yüksekliğindeydi. Yani sahiplendiği köpek çok çevik olmadığı sürece, gayet iyi iş görecekti. Cady kesinlikle onaylardı.

Ama onun gelip evi evlat edinme öncesi bir kez daha gözden geçireceği düşüncesi, bahçeye çeki düzen verme isteği uyandırdı. Işıklandırmaya ya da çevre düzenlemesine ihtiyacı olduğuna karar verdi. İçerisi de biraz elden geçebilirdi. Duvarlar hâlâ satılık beyaz renkteydi. Tek bir resim ya da sanat eseri asmamıştı ve mobilyaları da

Sadece temel ihtiyaçlar. Her Şeyi aynı anda tamir edemezdi ama evini bir yuva gibi göstermeye başlayabilirdi. Ev geliştirme mağazası için zihninde bir liste oluşturmaya başladı: boya, çiçekler, mal.

Arkasında bir dal kırıldı. Sese doğru döndü.

İlk darbe başının yan tarafına çarptı. Acı kafatasında patladı ve onu tek dizininstne ktrd. Görüş alanında kayan yıldızlar gibi ışıklar parladı. nce alçak bir ağaç dalına çarptığını sandı. Sonra etrafında hareket eden figürleri görmekten çok hissetti. Kafasında bir langırt gibi seken acıyla, saldırıya uğradığını anlaması bir nefes almasını gerektirdi.

Kalasındaki tabancaya uzandı. Silahı kılıfından çıkar çıkamaz, ikinci bir darbe dirseğine çarptı ve sinire isabet etti. Beyaz bir acı parmak uçlarından omzuna doğru ilerledi ve silahını düşürdü. Ay ışığını kapatan bir adam tepesinde belirdi. Kamuflej giyiyordu. Elinde bir Şey sallanıyordu. Bir çeşit sopa ya da cop mu? Kenarlı bir şapka gözlerini kapatıyor, koyu renkli bir bandana da yzn örtüyordu.

Grup Todd'un etrafında yer değiştirdi. Onları saymaya çalıştı ama gözlerine kan dolduğu için görüşü bulanıklaştı.

Dört m? Hayır, beş.

Eli tekrar beline gitti amaniforması yoktu. olmadan onun
görev Kemer, o vardı Hayır şok
tabancası, Hayır Biber Sprey, hiçbir Şey yok. Ayağa kalkarak bir
daire ızdı, tüm saldırganlarla yüzleşmek için nafile bir çabaydı bu.

Yanından bir beden geçti ve o da bir kanca yumruğuyla karşılık verdi.

Yumruğu yumuşak bir karna denk geldi ve adam homurdandı. Copun bir
başka darbesi de sırtına indi.

Acı neredeyse bacaklarını katlıyordu ama bir kez yere düştüğünde orada kalacağını biliyordu.

Ve dövüş bir dayağa dönüşecekti.

İradesiyle dik durmayı başardı. Sendeleyerek kendini destekledi ve tekme attı. izmesi bir dize çarptı. Bir Şey atladı. Alıcı ığlık attı, dizleri büküldü ve kıst düştü. *Biri düştü.* Tatmin Todd'u tekrar saldırmaya itti. Bir ayağınzerinde tepindi, sonra sol dirseğini bir çenenin altına soktu. Birbirine arpan dişlerin sesi onu yeniden canlandırdı.

Yüzüne doğru bir yumruk savruldu. Yumruktan kurtuldu ama ikinci bir yumruk birdenbire geldi ve gözüne isabet etti. Adrenalin acının bir kısmını engelledi ama görüşü birkaç saniyeliğine iki katına çıktı.

İyi bir dövüşçüydü ama ona üstünlük sağlayan beş rakibine karşı değil. Kazanması için hiçbir yol yoktu. Oscar'ın morarmış yüzünü, dizlerindeki, omzundaki ve alnındaki kurşun deliklerini hatırladı. Son anları böyle mi geçmişti? Onu öldüren adamlar bunlar mıydı? Todd'a da Oscar'a yaptıkları gibi işkence edecekler miydi?

Sol tarafında bir şey hareket etti. Eğildi ve cop başının üzerinden geçti, yüzüne o kadar yaklaştı ki havanın teninde yarattığı rahatsızlığı hissedebildi.

Adamlar sardı.

Todd onu muhtemelen öldüreceklerini biliyordu. Pişmanlığı ve korkuyu bir kenara itti. Bu gece ölecekti. Tek seçeneği kolay mı yoksa zor mu öleceğiydi. Zor, diye karar verdi.

Siktir et onları.

Çıkarken biraz hasar verecekti. Öfke acısının bir kısmını yok etti. Son yedi yılını boşa harcamıştı. Şimdi, sonunda birlikte olmak istediği birini bulmuştu ve bu pislikler onu öldürecekti. Cady'nin yüzü aklından geçti.

Özür dilerim.

Ona çıkma teklif bile etmemişti. *Çok aptalca.*

Böbreklerine inen bir yumruk onu sarstı. Birkaç adım tökezledi, sonra dengesini sağlayıp döndü. Dönüşün momentumunu kullanarak elinin topuğunu adamın yüzüne geçirdi, ardından tırnaklarını adamın gözlerine geçirdi. Sıvı bir patlama hissetti.

"Siktir. Gözüm." Adam iki eliyle yüzünü kavradı ve sendeleyerek uzaklaştı.

Bu iki.

Todd'un eli ıslak çıktı. Gömleğine sildi, kanın kumaşa, deriye ve dokuların kendi tırnaklarının altında daha da derinleştiğinden emin oldu.

DNA, orospu çocuğu, DNA.

Bree ve Matt yarın onun ölümünü araştırmak zorunda kalırlarsa, cesedinde bazı kanıtlar bulacaklarından emin olacaktı. Elini uzattı.

ve bir bileği yakalayıp bir saat kordonuna tutundu. Toka koptu ve elinde kaldı.

Dizlerinin arkasına bir Şey arptı. Todd'un bacakları çöktü. Yere çakıldı, saat fırladı. Düşerken sopayı gördü. *Bu iş görür*, diye düşündü. Kafası çimenlere çarptığında çimenlerin yumuşak olmadığını hissetti. Cop yüzüne doğru yöneldi ve kollarını başının etrafına sardı. Sopa omzuna çarptı. Yeni acı, zaten hırpalanmış vücutunda zar zor hissedildi.

Karnına yediği bir tekme onu ikiye böldü. Kollarıyla başını kapatmaya devam ederek yan tarafına yuvarlandı ve organlarını korumak için cenin pozisyonunda kıvrıldı. Üzerine botlar yağıyordu ve aynı anda omurgasını da koruyabilmeyi diledi. Acı sırtına, omuzlarına ve bacaklarına çarptı.

Birisi ceplerini aradı, telefonunu çıkardı ve botlarının altında ezdi. Çevresel görüşünde, içlerinden birinin silahını alıp cebine soktuğunu gördü.

"Sana ait olmayan işlerden uzak durmak istemez miydin?" diye sordu bir erkek sesi. "Bir ıngırlıklı yılan yuvasını rahatsız edersen, eninde sonunda ısırılırsın."

Todd gözlerini kırptırarak sesin kaynağını aradı. Ses tanıdık geliyordu ama kulaklarındaki kan hücumu saldırganı tanımasını imkânsız kılıyordu. Gözleri şişip kapanmıştı ve kan yüzünden aşaağı damlayarak görüşünü engelliyordu. Todd gözlerini kırptırarak temizlemeye çalıştı. Gece gökyüzü birkaç saniyeliğine netleşti. Sonra yüzüne doğru gelen bir çizme gördü. Yüzünü yere doğru çevirdi ve kollarını kafatasının üzerine daha sıkı kapattı. Ama başının ve yüzünün tamamını koruyamadı. Çizmenin topuğu Şakağına çarptı ve her Şey bulanıklaştı.

Eller onu kaldırdı. Onu taşırlarken Todd'un tüm vücutuna acı yayıldı. Dalların kırıldığını belli belirsiz duydu. Birkaç dakika sonra onu yere bıraktılar. Beyaz bir acı Őimşeđiyle yere çarptı.

"Onu düşürmeyin!"

"Çok ağırmış. Tutuşumu kaybettim. Her neyse, sanırım elimi kırdı."

"Onu kamyonu bindirin."

Omuzlarının altındaki eller gövdesini kaldırdı. Botları toprakta birkaç metre sürüklendi. Koşmak istedi ama vücudu çalışmayı reddetti. Hareket edemiyordu. Çaresizce sallanmaktan başka bir şey yapamıyordu. Biri ayaklarından tuttu. Onu ileri geri salladılar.

"Bir, iki, üç."

Onu fırlatmışlar. Metale çarpmış. Bir kamyonetin kasasına mı? Adamlar arkasından tırmandı. Biri üzerine bir muşamba attı. Bir motor devrildi ve araç ileri doğru savruldu. Onu geride bırakmıyorlardı. Onu bir yere atacaklardı. Cesedi bulunacak mıydı?

Karanlık merhametle onu ele geçirmeden önce son bir bilinçli düşüncesi vardı.

Bu gece hayatta kalamazsın.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kayla'yı ilkokula bıraktıktan sonra, Bree saat sekizi birkaç dakika geçe merkeze vardı. Kahve aldı, masasına yerleşti ve e-postalarını kontrol etmeye başladı. Sik resimleri yoktu ama ikinci e-postasında ona bir sürtük ve yozlaşmış bir porno yıldızı diyordu. Bunun gibi altı tane daha açtığında kendini biraz hasta hissetti. Bree yedinci vatandaş şikayetini kapattı ve sesli mesajlarını kontrol etti.

WSNY News'ten Nick West ona bir mesaj bırakmış ve cinayet davasıyla ilgili son gelişmeleri sormuştu. Bree telefona cevap verdi: şu anda herhangi bir gelişme yoktu ama davanın peşini bırakmamasını takdir ediyordu.

Morgan Dane'den o sabah müsait bir randevuyla ilgili bir e-posta almıştı. Bree gömülü "Onay" düğmesine tıkladı.

Marge kapı aralığından kafasını uzattı. "Kahveni bitirdin mi?"

"Neden? oluyor?"

Marge içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sabahtan beri muhabirler arıyor. *Daily Grind*'den Paris Vickers üç kez aradı."

Bree kaşlarını çatı. "Ne istiyormuş?"

"Bir röportaj ya da yorum istedi ama sanki tek istediği ofisimizle iletişime geçtiğini ve bir yanıt alamadığını söyleyebilmekmiş gibi geldi. Görünüşe göre, sosyal medyada istifanızı isteyen bir imza kampanyası var."

Bree alnını ovuşturdu. "Ne için?"

"Ahlaksızlık." Marge başını salladı.

"Ama resimler ve videolar sahte." Bree neden şaşırdığını bilmiyordu. *Daily Grind* gazetecilik dürüstlüğünün kalesi değildi - bir magazin gazetesi idi.

"Hepsinin sahte olduğunu biliyorum ama bununla başa çıkmak zorundasın."

"Bununla nasıl başa çıkacağım? İnternetin her yerinde var."

"Muhtemelen onları alenen dava etmeniz ve medyanın sorumsuz olduğu konusunda tekrar tekrar öfkeli açıklamalar yapmanız gerekecek."

Bree'nin gösteri yapacak ne zamanı ne de isteği vardı. O bir aktör değildi. Bree'nin içinde öfke ve endişe çalkalanıyordu. "Çözmem gereken bir cinayet var."

Marge, "Ofisten atılırsan hiçbir cinayeti çözemezsin," dedi.

Lanet olsun.

"Belki de bu benim için yanlış iş." Bu, Bree'nin yeni kariyerinden şüphe ettiği ilk ya da kırkıncı sefer olmayacaktı.

Marge kollarını kavuşturdu. "Kazanmalarına izin vereceğini söyleme sakın?"

"Ben kendi alanımın dışındayım, Marge. Ben bir polisim. Şerif olmanın gerektirdiği politikadan hiç hoşlanmıyorum."

"İyi bir şerifsiniz ve politikada sandığınızdan daha iyisiniz. Samimi görünüyorsunuz."

"Bu işte iyi olmak istemiyorum," diye homurdandı Bree. "Todd hâlâ gelmedi mi?" Marge başını salladı. "Onu görmedim."

"Bu sabah ayak işlerini hallediyordu." Bree şüphelilerin evlerinin önünden geçmesinin ne kadar süreceğini düşündü. Bir ya da iki saat mi? "Geldiğinde bana haber ver."

"Tabii ki."

Masa telefonu çaldı. Marge masaya uzandı ve telefonu açtı. "Şerif Taggart'ın ofisi." Kaşları çatıldı. "Bir dakika lütfen." "Beklet" düğmesine bastı ve telefonu kapattı. "Arayan ilçe müfettişi Madeline Jager."

Bree telefon için elini uzattı.

Marge onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Dikkatli ol. Madeline Jager iyi bir PR için kendi yavrularını bile yer."

Bree iç çekti.

"Derin nefes al," diye talimat verdi Marge.

Bree ona söyleneni yaptı. Marge yerel yönetimde herkesten daha uzun süre çalışmıştı. Herkesi tanıyordu ve tecrübesi ona insanları okuyup yargılama konusunda olağanüstü bir yetenek kazandırmıştı. Bree nefes verdi ve Marge telefonu uzattı.

Bree bekletmeyi serbest bırakmak için düğmeye bastı. "Bayan Jager, sizin için ne yapabilirim?"

"Vatandaşlar istifanızı istiyor, Şerif." "Neden?" Bree sordu.

"Nedenini biliyorsun."

"Açıkla bana." Bree "*Ben beş yaşındayım*" demekten kendini alamadı. Bunun muhtemelen ima edildiğini düşündü.

"Ahlaki dürüstlük kamu görevi için bir ön koşuldur." Jager'in sesi üstünlükle çınlıyordu.

"Öyle mi?" Bree sordu.

Bayan Jager kekeledi. "Öyle olmalı. Sizin özellikle genç kızlar için bir rol model olmanız gerekiyor. Ebeveynler sizin pornografide görünmenizi çocuklarına nasıl açıklar?"

"Ebeveynler neden çocuklarının pornografi izlemesine izin veriyor?"

"Mesele bu değil," diye tersledi Jager.

Bree öfkesiyle savaştı. Genelde kendini çok iyi kontrol ederdi ama bu durum sabrını zorluyordu. Sesini dikkatlice nötralize etti. "O zaman ne anlamı var?"

"Mesele şu ki, sizin görüntünüz pornografide kullanıldı," dedi Jager, sesi hissetmeye hakkı olmayan bir küçümsemeyle çınlıyordu. "Bu uygunsuz!"

"Kamuya açık görüntülerin nasıl kullanıldığını kim nasıl kontrol edebilir? Video ve fotoğrafların sahte olduğunu biliyoruz."

"mi?" Bayan Jager, sesinde alaycı bir ifade vardı.

Bree'nin gözlerinin arkasında bir sızı oluştu ama yemi yutmayı reddetti. Sesini düz tuttu. "Evet. Var."

Jager ofladı pufladı. "Vatandaşlara ne söylemem gerekiyor?"

"Gerçeğe ne dersin?" Bree önerdi. "Adli bilişim teknisyenleri görüntülerin manipüle edildiğini kolayca söyleyebilir. Yüzüm pornografik bir videonun üzerine yerleştirilmiş."

Deepfake'ler, özellikle kamuya mal olmuş kadın figürler için giderek daha yaygın bir sorun haline geliyor. Bu sizin başınıza gelseydi ne hissederdiniz?"

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, tabii ki bu bir tehdit değil." Bree şakağına masaj yaptı. "Sadece bir gerçek. Siz kamuya mal olmuş birisiniz. Aynı zamanda bir kadınsınız. Dolayısıyla bu tür tacizlere karşı savunmasızsınız."

"Beni tehdit edemezsin, Şerif."

Aman Tanrım. İbuprofen nerede?

Bree çığlık istiyordu ama bu kadının onu alt etmesine izin veremezdi. Jager Bree'yi pişman olacağı bir şey söylemeye zorlamaya kararlı görünüyordu. Bree ona bu zevki tattırmayacaktı. "Ne istiyorsunuz Bayan Jager?"

Jager tereddüt etti. "Denetim kurulu, izne ayrılmayı düşünmeniz gerektiğini düşünüyor."

Bree bu öneriyi beklemiyordu. "Neden?" "Bu pornografi karmaşasıyla başa çıkmak için."

"Bunu neden yapayım ki? Şerif olarak bu konuyla ilgilenmek için özel bir vatandaş olarak sahip olduğumdan daha fazla kaynağa sahibim. Korkutularak görevimden ayrılmayacağım. Zorbalara boyun eğmek sadece onları güçlendirir."

"*Bir şeyler yapmalısın.*" Jager'ın sesi yükseldi.

"Söz veriyorum tüm seçenekleri araştırıyorum. Şimdi, bana özel bir öneriniz yoksa, gerçekten bu çifte cinayeti çözmeye geri dönmem gerekiyor."

Jager sosyal nezaket kurallarını es geçti. "Bu konuyla ilgili olarak benden tekrar haber alacaksınız. Bu son konuşmamız olmayacak. Eğer siz bu konuda bir şey yapmazsanız, ben yapacağım." Bağlantı kesildi.

"Şimdi, *bu* bir tehdit gibi geldi." Bree telefonu yuvasına geri koydu. Başını kaldırıp Marge'a baktı. "Kendimi kaybetmedim."

"Hayır, yapmadın ve bir madalyayı hak ediyorsun. O kadın çekilmez biri." Marge dudağına vurdu. "Morgan Dane'le konuştun mu?"

"Bu sabah onunla bir randevum var." Bree bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Şerifin bir avukata ihtiyacı olması yanlış geliyordu.

"O yardım edecek."

Bree Marge'a bir bakış fırlattı. "Savunma avukatları şeriflerle yasaların karşı tarafında değiller mi?" Bree avukatla daha önce tanışmıştı. İlişkileri kısa sürmüştü ama zeki birine benziyordu.

Marge düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bayan Dane son derece saygın biridir, gösterişten pek hoşlanmaz ve *Daily Grind*'in saçmalıklarına katlanmayacaktır."

"Bu derin sahte karmaşada yardım edecek birine ihtiyacım var." Bree kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Ne tür bir şerif kendini kurban edilmekten ki?

Marge masasına döndü.

Matt, Bree'nin ofisinin kapısını çaldı. Ona Ğağkın ve endiğeli bir ifadeyle baktı. "Her şey yolunda mı?"

Bree ona ofise girmesini işaret etti. "Az önce İlçe Denetçisi Madeline Jager aradı." Aralarındaki korkunç konuşmayı özetledi.

Matt bir sandalyeye kaydı. "Kurbanı suçlamanın hayatta ve iyi olduğunu bilmek güzel."

Bree dirseklerinin üzerine yaslandı. "Kurban olmak istemiyorum." Morarıncaya kadar inkâr *edebilirdi* ama o bir kurbandı ve bu gerçek içini çalkalıyordu. Hayatının ilk sekiz yılını aile içi şiddetin çaresiz bir kurbanı olarak geçirmişti. Polis olmasının bir nedeni de bir daha kurban olmamaktı. Ama birisi fotoğraf ve video düzenleme yazılımıyla tüm bunları değiştirmişti.

"Kurban olmak isteyen kurban söyleyin" dedi.

Bree teslim olmak için iki avucunu da kaldırdı. "İyi noktaya değindin." Söndü. "Kanıt zaten mevcutken ve kimse bu kanıtı umursamıyorken bir şey yapmadığımı nasıl kanıtlayabilirim? İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar. Bir seks kasetiyle ilgili ilgi çekici bir hikaye, dijital fotoğraf düzenlemenin sıkıcı gerçekliğinden daha heyecan verici." Her iki avucunu da masasına hafifçe vurdu. Sabahına devam etmesi gerekiyordu. "Daha sonra Morgan Dane ile buluşacağım. O zamana kadar katili bulma işine geri dönelim."

"Bugün için bir planımız var mı?" Matt sordu.

"Adli tıpla görüşmem gerekiyor." Bree e-postasını açtı. "En azından olay yeri için ön raporları olmalı.

ve Bernard Crichton'ın evine gitmeliyiz."

E-postayı yazamadan telefonu titreşti. Ekranı bir göz attı. Arama liseden gelmişti.

Luke!

Cevap verirken Bree'nin kalbi küt küt atıyordu. "Bu Şerif Taggart." "Bu Müdür Newton." Müdürün sesi sertti ama her zaman yaptığı gibi. "Liseye gelmeni istiyorum." Korku Bree'nin kalbini sıkıştırdı. "Luke iyi mi?"

"Evet." Müdür tereddüt etti. "Bir kavgaya karıştı." "Luke mu?" Bree bunu hayal bile edemiyordu.

"Evet, Luke." Bu müdürün ses sertleşti. "O başka bir öğrenciyi yumrukladı."

Luke mu başlattı? Buna inanmak daha da zordu. "Ciddi şekilde yaralanan oldu mu?" Bree sordu.

"Hayır. Ama gelip onu almanı istiyorum. Üç gün uzaklaştırma cezası aldı. Kavga konusunda sıfır tolerans politikamız var."

Bree sinirlendi. Hoşgörüsüzlük politikalarının saçmalık olduğunu düşünüyordu. Suç işlemekle suçlanan yetişkinlerin kendilerini açıklamalarına izin verilirdi. Çocuklar da aynı nezaketi hak ediyordu. Ayrıca, sıfır tolerans politikaları zorbalığı teşvik ediyordu. İyi çocuklar kurallara uyardı. Sorun çıkaranlar uymazdı. Ama o dilini tuttu, dudağını kan tadı alacak kadar sert ısırdı. Bazı tartışmaların yüz yüze yapılması daha iyiydi. "On dakika içinde orada olurum."

Müdür cevap vermeden görüşmeyi sonlandırdı.

"Luke bir kavgaya karışmış." Aramayı Matt'e iletti.

Matt'in kaşları düştü. "Luke mu?"

"Değil mi?" Bree'nin zihni bir açıklama aradı. "Luke asabi biri değil. Bir kavgaya karıştığına inanmıyorum."

Matt, "Akli başında biri," diye onayladı. "Eğer başka bir öğrenciyi yumruk attıysa, mutlaka bir nedeni vardır."

"Adli tıbbi kontrol eder misin?"

"Elbette," dedi. "İyi şanslar. Beni haberdar edin."

"Yapacağım." Bree anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi. Karakoldan çıkarken Marge'ın masasının önünde durdu. "Okula gitmem gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Marge başıyla onayladı. "Her şey mı?"
"Bilmiyorum." Bree sadece umut edebilirdi.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Matt bir dizüstü bilgisayar, bir yığın fotoğraf ve hoparlörde adli tıptan Rory'yle birlikte konferans odasına yerleşti.

Rory, "Size hem yerinden hem de Bernard Crighton'ın evinden gelen ön adli tıp raporlarını e-posta ile gönderiyorum," dedi. "Ne yazık ki olay yerinde daha önce tartışmadığımız hiçbir şey göze çarpmıyor. Bulunan parmak izleri kurbanlara ait. Pek çok ilginç iz bulduk: keçi kılı, kedi tüyü, tavuk tüyü, hayvan dışkısı . . . ama olay yeri bir keçi çiftliği, yani . . ."

Bilgisayar çaldı. Matt e-postayı açtı ve raporları indirdi. Kanıt listesini tararken, eşyaları olay yeri fotoğraflarıyla karşılaştırdı.

Rory devam etti. "Bernard'ın evini aramak daha ilginçti. Paspasında keçi ve kedi tüyleri bulduk. Ayrıca garajdaki bir çift ayakkabının üzerinde tavuk dışkısı ve tüyleri izleri vardı."

Bernard son zamanlarda çiftlikte olduğunu zaten itiraf etmişti, bu yüzden Matt Gağdırmadı. "Pantolonun üzerinde bulduğumuzdan başka kan yok mu?" diye sordu.

"Hayır, şerifin isteği üzerine DNA testinin acilen yapılmasını istedik. Laboratuvar sonuçları bir ya da iki gün içinde almayı umuyor." Rory durakladı. Keys bağlantıya dokundu. "Ama laboratuvar Bernard'ın sepetindeki giysileri atış artığı için test etti. Hiçbir şey bulamadılar."

"Bernard, kız kardeşini ve yeğenini öldürmüş olsaydı kıyafetlerinden kurtulacağını söyledi. Belki de öyle yapmıştır." Ama bu doğruysa, Matt'in kan lekeli pantolon için, kanın Bernard'a ait olmasından başka bir açıklaması yoktu.

"Ah, bekle." Rory duraksadı. "Teknisyenimiz Bernard'ın garajında olay yerinde bulunan üç çiçek yaprağıyla eşleşen iki kurutulmuş çiçek yaprağı buldu."

Matt çiftliğin dış cephesinin fotoğraflarına göz gezdirdi. "Ama iki arazide de bir kelebek çalısı bulamadık."

"Hayır. Bernard Crighton'ın ayakkabılarında ya da aracında da herhangi bir taç yaprağı bulamadık."

"Onları herhangi bir yerden almış olabilir." Matt sakalını sıvazladı. Çiçek yapraklarının olay yerine ne zaman bırakıldığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Ama Oscar cinayetlerden sadece birkaç gün önce Bernard'ın evini ziyaret etmişti. Çiçek yapraklarının izini her iki yerde de sürmüş olabildi. "Teknisyenler olay yerinde Oscar'ın tüm ayakkabılarını kontrol etti mi?"

"Bulduk," dedi Rory. "Ayakkabılarında ya da aracında herhangi bir şey bulamadık."

"Başka bir şey var mı?" Matt sordu.

"Bunlar önemli noktalar. DNA analizi sonuçlandığında size haber vereceğim."

"Sağ ol, Rory." Matt aramayı sonlandırdı. Daha fazla fotoğraf karıştırdı ve Oscar'ın cesedinin yerinde çekilmiş fotoğraflarının üzerinde durdu.

Çiçek yapraklarının konuyla ilgisi olmayabilir. Oscar hem olay yerinde hem de Bernard'ın evindeydi. Çiçekleri düşünerek telefonunu eline aldı ve şüphelilerin evlerinde kelebek çalıları olup olmadığını kontrol eden Todd'a mesaj attı. **ANY LUCK?**

Matt'in gelen kutusuna yeni bir e-posta düştü. Scarlet Falls Polisi'nden geliyordu. Açtı ve Bernard'ın oğlunun intiharıyla ilgili orijinal raporu indirdi. Çocuk kendini dolabındaki elbise askısına asmıştı. Kendi kemerini kullanmış. O gün evde Bernard ve üç çocuğu dışında kimse . Oğul kısa boylu, sıska bir çocuktur. En yakın arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerde çok kötü kekelediği ve annesi öldüğünden beri zorbalığa maruz kaldığı ve depresyonda olduğu doğrulanmıştı. Ne olaya müdahale eden polisler ne de adli tabip cinayete dair bir iz bulamamıştı. Ölümüne fazla yaygara koparılmadan intihar kararı verildi.

Matt her ne kadar bir şüpheliyle empati kurmak istemese de, Bernard için kalbi kırılmıştı. Oğlunun kendini öldürdüğü evde nasıl yaşayabiliyordu? Matt çocuğun odasını hatırladı, tozlanmış ve onlarca yıldır neredeyse bir tapınak gibi saklanmıştı.

Peki ya kaybettiği çocukla olan tek bağına nasıl bırakabilirdi?

Matt, Bernard'ın yelkenli teknedeki mutlu genç ailesinin resminin bir kopyasını çıkardı. Gülümseyen anneye ve masum çocuğa baktı. Bu fotoğrafın çekilmesinden sadece birkaç yıl sonra hem anne de oğul ölmüştü. Bernard şimdi de kız kardeşini ve yeğenini kaybetmişti. Matt, Bree'yi ve onun ailesinde tekrarlanan trajedi ve şiddet olaylarını düşündü. Bazı insanlar kötü şans mıknaatısı mıydı? Belki de Bernard anlamsız bir kaybın kurbanıydı.

Bernard'ın pantolonundaki kanın DNA raporu kız kardeşi ya da Oscar'la eşleşmediği sürece, Bernard'ı cinayetlerle ilişkilendirecek hiçbir fiziksel kanıtları . Bulunduğu yer ve kurbanlarla olan ilişkileri hakkında yalanlar söylemişti ve cinayeti işlemek için bir nedeni vardı. Matt yelkenli fotoğrafını bir kenara koydu. Sebep kanıt değildi.

Telefonunu kontrol etti ama Todd mesajına cevap vermemişti. Matt bir tane daha gönderdi. Sonra Todd'u aradı ve sesli mesaj bıraktı. "Neredesin? Beni ara."

Marge kapıyı açtı. Yüzü kızgın bir ifadeyle kilitlenmişti. "*Daily Grind*"in canlı yayınına bakın. Paris Vickers şerif hakkında bir haber yapıyor."

Matt bir tarayıcı açtı, sitenin sosyal medya sayfasına gitti ve canlı videoya tıkladı. Pencereyi büyüttü ve izlemek için arkasına yaslandı. Marge konferans salonundaki masanın etrafından dolaşp onun omzunun üzerinden izledi. Ekranın alt kısmında bir afiş kayıyordu: ŞERİF DEPARTMANININ YENİ SKANDALI ORTAYA ÇIKTI MI?

Paris tarantula bacaklı kirpiklerini kameraya doğru kırıştırdı. "Randolph County'nin yeni şerifinin çıplak görüntüleri bu hafta internette yayınlandı. Şerif Taggart eski bir porno yıldızı mı? Başka ne saklıyor olabilir? *Daily Grind* bilmek istiyor."

Bree'nin sahte çıplak görüntülerinden biri ekranda belirdi. Stratejik olarak yerleştirilmiş siyah kutular kadının özel bölgelerini zar zor kapatıyordu. Paris fotoğrafları ayrıntılı bir şekilde tarif etti ve

Video. Ekran yanıp sönerek başka bir görüntüye geçti ve Matt'in kalbi durdu.

Onun ve Bree'nin yerel bir restoranda çekilmiş fotoğrafları bir slayt gösterisi halinde ekranda oynuyordu. Birkaç kez herkesin önünde çıkmışlardı. Matt kimsenin fark etmemesinden ya da umursamamasından memnundu.

Ama . Birinin umurundaydı.

Tıpkı Bree'nin korktuğu gibi, ilişkilerini kamuoyunun gözleri önüne sermek onu eleştirilere açık hale getirmişti. Montaj, Bree'nin şafak öncesi alacakaranlıkta evinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafıyla sona erdi.

Sikeyim.

Marge öksürdü.

Paris'in yüzü yırtıcı bir sırıtişla ikiye ayrıldı. "Peki Şerif Taggart neden Kriminal Müfettiş Matthew Flynn ile yemek yiyor? Daha da önemlisi, neden sabahın beşinde onun evinden ayrılıyor? Şerif ile çalışan arasındaki ilişki profesyonellikten uzak mı?" Paris'in gözleri heyecanla parlıyordu. On beş dakikanın her saniyesinin tadını çıkarıyordu. "Ve şerifin departmanını saran cinsel skandalların yanı sıra, şerifin mevcut bir cinayet soruşturmasında çıkar çatışması yaşadığına dair içeriden bir ipucumuz var."

Sahne, modern bir stüdyo setinde Bernard Crighton ve avukat kızı Stephanie'ye kaydı. İsimleri altlarında beyaz bir metin halinde görünüyordu.

Paris, misafirlerine doğru eğilmiş bir taburede oturuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve çok kısa sayılabilecek bir etek giymişti. Ayak bilekleri çaprazlanmış ve bir tarafa doğru kıvrılmıştı, dizleri birbirine sıkıca bastırılmıştı. "Salı akşamı, Camilla Brown ve oğlu Eugene Oscar aile çiftliğinde vurularak öldürülmüş olarak bulundu."

Bernard ve Stephanie'yi tanıştırdı. "Öncelikle, kaybınız için en derin taziyelerimi sunarım."

"Teşekkür ederim Paris," dedi Stephanie. "Ailemiz yas tutuyor, bu yüzden durumumuz çok iğrenç."

Paris başını öne eğdi. "Şerifin babanıza baş şüpheli muamelesi yaptığı doğru mu?"

"Öyle görünüyor." Stephanie babasının elini tuttu ve sıktı. "Bu haftanın ne kadar acı verdiğini anlatamam."

Bernard, "Birinin öz kız kardeşimi ve yeğenimi öldürdüğümü düşünmesine inanamıyorum" diye ekledi.

Paris öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bay Crichton, lütfen bize Şerif Taggert'ın kız kardeşiniz ve yeğeninizin cinayetlerini soruşturmasının neden doğru olmadığını düşündüğünüzü anlatın."

"Çünkü yeğenim Eugene eskiden şerif yardımcısı olarak çalışıyordu. Şerif Taggert görevi devralmadan önce, yirmi yıllık hizmetiyle tertemiz bir sicile sahipti. Şerif Taggert daha iki ay önce yeğenimi şerif departmanından zorla çıkardı ve insanlar yeğenimin emekliliğinde kamuoyuna açıklanandan daha fazlası olduğunu söylüyorlar." Bernard yutkundu. "Yeğenimin şerifle bir anlaşmazlık yaşadığına inanıyorum. Departmandaki yolsuzluğu ortaya çıkarmaya çalıştığına inanıyorum." Doğrudan kameraya baktı. "Ayrıca bu yüzden öldürüldüğüne de inanıyorum."

Paris'in gözleri parladı ve atağa kalktı. "Şerifin yeğeninizi onu susturmak için öldürdüğüne inandığınızı mı söylüyorsunuz?"

Şerife iftira atmaması gerektiğini açıkça anlayan Bernard'ın dudakları pişmanlıkla inceldi. Sonra çenesi meydana okurcasına kalktı, sanki umurunda değilmiş gibi. "I-"

Stephanie hızlı ve sert bir bakışla onun sözünü kesti. Sonra Paris'e döndü ve yüz hatları yumuşadı. "Elbette kesin bir suçlama yapamayız ama insanlar zamanlamanın çok şüpheli olduğunu söylüyorlar."

Paris kameraya doğru döndü. Bernard'ın açıkladığı ilginç detaylar ona enerji vermiş gibi dudakları doygun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlk olarak *Daily Grind*'den duydunuz. Şerif Bree Taggert, kısa süre önce anlaşmazlık yaşadığı eski yardımcılarının birinin cinayet soruşturmasından sorumlu." Kamera Paris'in yakın plan çekimine geçti. "Ve tahmin edin cesetleri kim buldu?" Dramatik bir duraklama bekledi. "Tahmin ettiniz. Şerif Bree Taggert."

Paris Vickers Bree'nin istifasını istediği sırada Matt telefonuna uzandı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bree istasyondan arka kapıdan çıktı ve aceleyle SUV'sine gitti. Park çıkarken lastikler gıcırdadı. Gaz pedalını . Bu bir ışık ve siren acil durumu değildi.

Ama öyle hissettirdi.

Luke'u haber vermek için Dana'yı aradı. "Hayır."

Dana'nın sesi şok olmuş gibiydi.

"Evet." Bree nefes aldı.

"Her yoluna girecek." Dana'nın sesi Bluetooth hoparlörlerden geliyordu. "Biliyorum." Ama sinirleri parmaklarını direksiyonun üzerinde sıkı sıkı tutuyordu.

liseye giderken tekerlek. "Ebeveynlik beklediğimden daha zor. Bazı günler endişe sanki içimde bir delik açıyormuş gibi hissediyorum. sonra daha iyi olacak mı merak ediyorum."

"Bundan şüpheliyim."

Bree homurdandı. "Güven verdiğin için teşekkürler."

Dana, "Endişeleniyorsun çünkü onları seviyorsun. Bu asla değişmeyecek. Sadece bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın."

"Muhtemelen haklısın." Ama Bree'yi yiyip bitiren şey, her şeyi berbat ettiği, çocukları yetiştirirken büyük hatalar yapacağı ve yeterince iyi olmadığı korkusuydu.

"Her şeyi kontrol edemezsiniz."

"İşte sorun da bu."

Dana sanki Bree'nin zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Onlarla harika bir iş çıkarıyorsun," dedi.

"Keşke bundan emin olabilseydim. Bazı günler sanki biri hepimizi bir tekmeden aşağı itmiş gibi hissediyorum ve bırakın onları kurtarmayı, nasıl yüzeceğimi bile bilmiyorum. Hiçbirimizin boğulmasına izin vermemek için çırpınıyorum."

Ve potansiyel olarak başarısız oluyordu. Bree'nin göğsünde patlayacakmış hissedene kadar basınç oluştu. "Senin yardımın olmadan ben ne yapardım?"

"Sakin olman gerek," dedi Dana. "Senin daha az stresle katillerle yüzleştiğini gördüm. Luke mükemmel değil. Ondan mükemmel olmasını beklemeyi bırak. Bu ikiniz için de adil değil."

"Haklısın." Bree cipi okulun önündeki kaldırıma park etti. "Ben buradayım. İşimiz bitince seni ararım."

Bree'nin kafatasının dibinde bir gerilim baş ağrısı zonkluyordu. Kapının koluna uzandı.

Dana, "Derin nefes al." dedi.

Bree ciğerlerini doldurdu ve boşalttı.

"Şimdi git ne olduğunu öğren ve Şerif Taggert değil, Bree Teyze ol."

"Teşekkürler." Bree aramayı sonlandırdı ve araçtan .

Bu durumla ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı. Bütün çocuklar hata yapar. Luke'un mükemmel olmasını beklemiyordu. Ama o bir savaşçı değildi. Ortaya çıkıp saldıracak türden bir çocuk değildi. Annesinin ölümünden kalan öfkeyi içinde taşıyordu ama duygularını içselleştirmişti. Kederiyle kendini işine vererek başa çıkıyordu. Bu yönden Luke, Bree'ye çok benziyordu.

Yarılmış olabilir miydi? Onun geri adım attığına dair bir işareti kaçırmış olabilir miydi?

Ofise girdi. Luke ve diğer üç çocuk dış lobide oturuyordu. Bir banko bu resepsiyon alanını idari personel ve ofislerden ayırıyordu. Tezgâhın arkasında birkaç kadın bilgisayarlarda çalışıyordu. Saçlarını sımsıkı topuz yapmış yaşlı bir kadın bir telefona bakıyor ve deneyimli bir gözünü somurtan dört çocuktan ayırmıyordu.

Luke duvara dayalı plastik bir sandalyede oturuyordu. Ağzına bir buz torbası tutuyor ve odanın diğer tarafındaki üç çocuğa ters ters bakıyordu. Bree diğer çocuklar arasında morarmış iki göz ve yarılmış bir dudak saydı. Üçte bir oranında sayıca üstün olan Luke, elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Bununla gurur duymamalıydı ama neyse. Ebeveynlik garipti.

En uzun boylu çocuk üçlünün ortasında oturuyordu, yanında iki siyah saçlı genç vardı. Uzun sarı saçları alnına dökülüyordu. Bree odaya girdiğinde ağzı kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. Duruşundaki bir şey onu lider gibi gösteriyordu. Bree içgüdüsel olarak sorunun bu adamda olduğunu anlayacak kadar uzun süredir polislik yapıyordu.

Luke'a yaklaştı ve onun önünde çömeldi. Bakışlarını diğer çocuklardan ayırmıyordu. Gözlerindeki nefret ve sıcak öfke onu ürküttü. Soğuk paketi adamın yüzünden kaldırdı. Dudağı şişmişti ve ağzının altında çenesini karartan bir çürük vardı. Buzu yerine koydu ve alçak sesle konuştu. "İyi misin?"

Ona sarsak bir baş selamı verdi. Ama ona bakmadı ve Bree'nin göğsündeki rahatsızlık daha da sıkılaştı.

"Hadi koridora çıkalım," dedi. "Önce neler olduğunu senden dinlemek istiyorum."

Bakışları onunkilerle buluşmak için kaydı ve başını bir kez salladı. Yüzündeki kaslar taş gibi sertti, ağzı gerilmişti, sanki sessiz kalmak için çok çalışıyordu ve konuşmak için kendine güvenmiyordu.

O tanıdık çaresizlik, çırpınma hissi Bree'nin içine doldu. İçgüdüleri ona, ne olursa olsun ona inandığını bilmesi gerektiğini söylüyordu. Ama onunla konuşmazsa ne yapabilirdi ki? Ön kolunu hızlıca sıktı. Ağzı seğirdi. Sonra gözlerini tekrar onun omzunun üzerinden kaydırды ve rakiplerine bakmaya devam etti.

Bree ayağa kalktı ve tezgâha doğru ilerledi. Diğer taraftaki topuzlu kadına adını söyledi. Kadın onun üniformasına baktı. "Kim olduğunuzu biliyorum." Telefonu aldı ve bir numaraya bastı. "Şerif Taggart burada."

Birkaç saniye sonra bir kapı açıldı ve müdür bir ofisten çıktı. Ellili yaşlarının sonunda, sağlam yapılı bir kadın olan müdür, lacivert bir pantolon giymişti ve saçma sapan bir havası yoktu. Bree onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Luke'un duygusal sağlığı ve eğitimiyle ilgili tartışmalarının çoğunu rehberlik danışmanı ile yapmıştı.

Luke'u orada, rakipleriyle yüzleşirken yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Bree tezgâhın etrafında döndü.

Müdür Newton elini uzattı. "Şerif Taggert. Geldiğiniz için teşekkürler."

El sıkıştılar ve müdür kapıyı işaret etti. "Ofisimde konuşalım."

Bree ofise girdi. Kül blok duvarları olan ve penceresi bulunmayan bu alan Bree'ye biraz ilçe hapishanesini hatırlattı.

Müdür Newton kapıyı kapattı, masasına döndü ve oturdu. Gözlüklerini kurutma kağıdının üzerine fırlattı ve alnını ovuşturdu.

Bree onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve bekledi.

Müdür elini kucağına bıraktı ve içini çekti. "Size ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Çocukların hiçbiri konuşmayacak."

"Kavgayı güvenlik kaydettiniz mi?" Bree sordu.

Müdür başını salladı. "Okulun yüzde yüzünü kapsama altına almış değiliz. Girişleri, koridorların çoğunu ve kafeteryayı kontrol altına aldık. Kavga soyunma odasında oldu. Açıkçası orada kamera bulunduramayız." Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Kavgayı ayıran beden eğitimi öğretmeni Luke'Bobby'ye ilk yumruğu attığını gördüğünü söyledi. Bobby karşılık vermiş, sonra iki arkadaşı da katılmış. O andan itibaren durum, kalabalığın her zamanki cesaretlendirmesiyle genel bir arbedeye dönüşmüş."

"Ama öğretmenin tartışmayı neyin başlattığına dair hiçbir fikri yok mu?" "Hayır." Müdür iki elini de havaya kaldırdı. "Sorguya çekmeye çalıştım

ama hiçbiri kavgayı neyin başlattığını söylemeyecek. Ceza açısından bir önemi yok. İş kavgaya ceza vermeye gelince hiç boş alanım yok. Kavganın nedeni ne olursa olsun, dört çocuk da üç gün uzaklaştırma cezası alacak."

Kızgınlık Bree'nin karnını ısıttı. Luke'u savunmak istiyordu ama bunu nasıl yapabilirdi? Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sıfır tolerans politikaları çözüm değil."

Müdür başını salladı. "Bu bir bölge kararı. Elim kolum bağlı." Ancak müdürün ağzını derin, onaylamayan çizgiler çevreledi. "değiştirilmesi için lobi yaptığım bir sır değil. Ama bu gerçekleşene kadar başka seçeneğim yok. Okulla iletişime geçmelisiniz

Yönetim Kurulu. Argümanlarınızın ortalama bir ebeveyninden daha fazla saygı göreceğini umuyorum."

Bree'nin içinde hayal kırıklığı kabardı. "Uzaklaştırma en uygun ceza gibi görünüyor. Bazı çocuklar bunu bir tatil olarak görecektir. Diğerleri dışlanmış gibi hissedecek. Her iki durumda da davranışları değiştiremezsiniz ve onları sınıftan çıkarmak derslerinden geri kalmalarına neden olur ki bu da eğitimin amacının tam tersidir."

Müdür avuçlarını masasının üzerinde düzleştirdi. "Cezayı değiştiremem ama Luke'un neden öğrenmeyi çok isterim. O daha üçüncü sınıfta ve daha önce hiç ofisime gelmemişti." Ses tonu diğer çocukların da gelmiş olabileceğini düşündürüyordu.

Bree başını salladı. "Ben de öyle."

Müdür kaşlarını çattı. "Ayrıca size söylemek zorundayım ki, ek bir ihlal Luke'un beyzbol takımına girme hakkını tehlikeye atabilir. Bunun olmasını istemiyorum."

Beyzbol Luke'un tutkularından biriydi. Şu anda bölgesel bir seyahat liginde sonbaharda top oynuyordu. Ama ilkbaharda okul takımı için seçmelere katılacaktı. Oynayamazsa yıkılırdı. Burs almayı umuyordu.

Müdürün bir suçu yoktu ama Bree ona teşekkür etmeyi kendine yediremiyordu. "Lütfen beni bilgilendirmeye devam edin."

"Ben de senden aynısını isterdim."

Bree başını sallayarak ofisten ayrıldı. Lobide, takım elbiseli bir adam bankoda durmuş, uzun boylu sarışın çocuk da dahil olmak üzere herkese ters ters bakıyordu. Adamın sinirli ifadesinden, Bree onun çocuğun babası olduğunu tahmin etti. Adam Bree'nin üniformasını görünce kaşları havaya kalktı. Sarışın çocuğu işaret etti. "Kendini tutuklattın mı?"

"Hayır, efendim," diye mırıldandı çocuk.

"Beni işten çıkardığına pişman olacaksın." Ses tonu sertti.

Bree yanından geçti ama hiçbir açıklama yapmadı. Sarışın çocuk için fazla acıma duygusu besleyemiyordu. Luke ayrıntıları anlatmıyor olabilirdi ama onu tanıyordu. Her ne olduysa diğer çocuk yüzünden olmuştu. *Bırakın terlesinler.*

Kız yaklaşırken Luke ayağa kalktı. Ona sorgulayan bir bakış attı. O da hızlıca başını salladı. "Hadi gidelim buradan."

Luke ayaklarının dibindeki sırt çantasını aldı. Sonra iki eliyle çıkış kapısının demirine vurarak aceleyle binadan çıktı. Hemen arkasından Bree cipe doğru yöneldi.

Sabah güneşi başının üstünü ısıtıyordu. Luke'un omuzları çökmüş, ayaklarını beton yolda sürüklüyordu.

Bree onu yüzüne doğru çevirdi. "Peki, bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır."

"Müdür ilk yumruğu senin attığını söyledi." "Evet."

Luke kelimeyi ısırarak söyledi.

"Neden

?"

Sessizlik

.

Hayal kırıklığı Bree'nin içinde Alka-Seltzer gibi köpürdü. "Sorunu bilmezsem yardım edemem."

"Nasıl olsa yardım edemezsin." Ses tonu

umutsuzdu. "Luke, konuş benimle," diye yalvardı.

Başını salladı, sonra kaldırımında durdu. "Arabam ne olacak?" diye sordu. Bree ona Philadelphia'dan getirdiği eski Honda Accord'u vermişti.

"Git al," dedi. "Doğruca eve git. Seninle orada buluşuruz."

Luke hiç konuşmadan cebinden anahtarı çıkardı ve okulun arkasındaki öğrenci otoparkına yöneldi.

Bree eve dönüş yolunda radyo konuşmalarını dinledi ve iki antiasit çiğnedi. Cep telefonu çaldı ama duymazdan geldi. Bir kez olsun Luke'a odaklanmalıydı.

On dakika sonra Bree garaj yoluna döndü ve evin önüne park etti. Luke da onun yanına park etti. Arabadan fırladı ve ahıra doğru yöneldi. Bree de onu takip etti. Atlar otlaktaydı. Bree ve Luke'u gören üç hayvan çitlere doğru yöneldi. Riot tırısı kalktı, başını çitin üzerinden uzattı ve Luke'un cebini dürttü.

Luke başını atının boynuna yasladı.

Bree ona birkaç dakika verdi. Hâlâ konuşmadığında, yumuşak bir sesle, "Üç gün uzaklaştırma aldın," dedi.

Gözyaşlarıyla savaşıırken gözleri buğulandı. "Bu adil değil." "Neden adil değil?"

"Çünkü onlar pislik."

Bree onu kullandığı dil yüzünden azarlamaktan kaçındı. Küfür etmek şu anda en az endişelendiği şeydi. "Seni tanıyorum. Kavgaya başlatmazsın."

Kızardı. Tek bir damla gözyaşı kaçtı. Sarsak elini yanağında gezdirdi. "Okulda fotoğraflarını gösteriyorlardı."

Bree onun hangi resimleri kastettiğini hemen anladı ve midesi bulandı. Luke'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve bir video."

Siktir. Siktir. Siktir.

Nefes aldı. Bir şeyleri kırmak istiyordu. "Onlar sahte."

"Biliyorum," diye tersledi. "Fotoğraflarda ya da videoda hiç dövme yoktu." Ses tonu kızgınlıktan teslimiyete dönüştü. "Bunu belirttim. Bobby güldü, önemli olmadığını söyledi. Videoyu herkesle paylaşıyordu." Dişlerini sıktı. "Sana fahişe dedi, ben de onu yumrukladım."

"Ah, Luke." Bree'nin kalbi sızladı. Onu savunmuştu. Bu çocuğu inanamayacağı kadar çok seviyordu. Onun acısının her zerresini hissediyordu. "Sarışın olan Bobby mi?"

Başını salladı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sadece düşünemedim. Sinirlendim ve tepki verdim. Beni yemlemesine izin vermemeliydim, biliyorum."

"Haklısın," dedi Bree. "Bobby pisliğin teki."

Gözlerini onunkilere dikti ve homurdanarak gerginliği bir nebze olsun azalttı.

Okulun ve uzaklaştırmanın canı cehenneme.

"Benim için ayağa kalkmanı takdir ediyorum ama öfkeni kontrol etmelisin. Kavgayı onaylamıyorum."

Gözlerini kaçırıp yere baktı. Sanki daha fazla gözyaşı serbest kalmakla tehdit ediyormuş gibi gözleri sulandı.

Bree devam etti. "Cevap şiddet değil. Bu tam da Bobby'nin senden istediği tepki." Onun kolunu sıktı. "Eğer bir daha çizgiyi aşarsan, beyzbol oynamana izin vermezler."

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. Ağzını açtı, sonra kontrol etmek için mücadele ederken kapattı.

Bu Bree'nin kalbini kırdı. "Lütfen seni başka bir kavgaya çekmesine izin verme. Eğer top oynayamamanın ya da burs alamamanın sebebi ben olsaydım, işimin seninle olan ilişkimi engellemesine izin verseydim kendimi affedemezdim."

geleceğin. Bu benim için utanç verici sahte bir videodan daha yıkıcı olurdu. Bu mantıklı mı?"

Yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Biri size fiziksel olarak saldırırsa, size asla çekilmenizi söylemem. Gerekirse kendinizi zaman savunabilirsiniz. Ama bu farklı." Doğru kelimeleri aradı. "Karşılaştığın her pisliği yumruklayamazsın. Sayıları çok fazla. Başka bir şey için zamanın olmaz."

Ağzı buruştu. "Sanırım."

"Bobby ve arkadaşlarının başı sık sık sık belaya mı giriyor?"

Bree sordu. O da başını salladı. "Uzaklaştırmanın tatil olduğunu sanıyor."

"O zaman kavgaya karışmakla kaybedecekleri pek bir şey yok."

Luke'un gözlerinde bir şey parladı.

Bree devam etti. "İyi notlar alıyorsun. Beyzbol takımında bir yıldırınsın." Durakladı. "Bazı insanlar kışkırdıklarında, kendilerini yükseltmek yerine diğer insanları aşağı çekmeye çalışırlar. Ve senin elde ettiğin başarıları elde etmek için senin kadar yetenekli olmayan insanlar olduğunu fark etmelisin. Herkes zeki değildir. Herkes atletik değildir. Okuldaki her çocuğun onları önemseyen bir yetişkini yoktur."

Tarlaya bakan Luke homurdandı. "Sanırım şanslıyım?" Sözleri alaycılıkla dolup taşıyordu. Annesini şiddet yüzünden kaybetmişti ve babası -şu anda dolandırıcılıktan hapis- işe yaramazdan da beterdi.

"Bazı açılardan, evet." Bree durakladı, doğru kelimeleri arıyordu, yanlış anlamış olmaktan korkuyordu. "Çok büyük trajediler yaşadım."

Luke ona baktı.

Bree çocukluğuyla ilgili olarak çocuklarla nadiren konuşurdu. "Ama kendimi şanslı sayıyorum. Sana, Kayla'ya, Adam Amca'ya, Dana'ya, Matt'e sahibim. Başlarda bana verilenlerin kıymetini bilmemekte direndim. En kötü senaryoya bakma eğilimindeydim. Ama daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Ailemin ve arkadaşlarımdan tadını çıkarmayı, her günün değerini bilmeyi, geriye değil ileriye bakmayı öğreniyorum. Geçmişini değiştiremem ve her şeyi kontrol edemem ama geleceğimi etkileyebilirim."

"Ama ya herkes o resimlerin gerçek olduğuna inanırsa?" Luke sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı.

Bree, "Sadece elimden geleni ," diye itiraf etti.

"İşini kaybedecek misin?"

"Mümkün, ama bu sadece bir iş." İşte. Yüksek sesle söylemişti. "Onsuz da hayatta kalabilirim."

"Sebepsiz yere onu kaybetmeniz doğru görünmüyor."

"Hayır, değil. Dünya adil değil, ama bunu biliyorsun. Diğer insanların ne düşündüğünü, ne söylediğini ya da ne yaptığını kontrol edemem. Ama kendi eylemlerimi kontrol edebilirim."

Riot'un omuzlarını kaşıdı. At başını salladı ve üst dudağını onaylarcasına kaldırdı. Bree ve Adam gibi Luke'un ruhu da kronolojik yaşından daha yaşlıydı. Trajedi ve kayıplar onu yaşlandırmıştı. Bree çocukluğunda yaşadığı dehşete pek şükretmezdi ama bugün Luke'la empati kurma yeteneğini takdir ediyordu. Annesini bir cinayet sonucu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu kaç kişi anlayabilirdi ki?

"Yani Riot'a binmek için üç günün var."

"Beni cezalandırmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Bobby gibi pislikler ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

"TAMAM." Luke'un sesi isteksizdi ama içtenlikle çınılıyordu. Sözüünü tutacaktı.

"Bobby'nin müdüre ona neden yumruk attığını söylememesini anlıyorum. Okulda porno bulundurduğu ve paylaştığı için başı daha fazla belaya girebilirdi. Ama neden ona söylemedin?"

Yüzü kızardı. Gözlerini kırıştırdı ama bir şey söylemedi.

"Dur tahmin edeyim. Müdürün görüntüleri görmesini istemedin. Fotoğrafları ve videoyu gördüm Luke. Kötü olduklarını biliyorum ama unutma, o ben değilim."

"Sahte olduklarını biliyorum ama ..." diye itiraf etti. Yanakları kızardı.

"Hâlâ utanç verici," diye bitirdi Bree. "Anlıyorum. Ama ona söyleyeceğim. Senin için endişeleniyor. Ayrıca Bobby'nin neyin peşinde olduğunu bilmeli. Taciz yasadışıdır ve eminim okulda pornografi dağıtmak da kurallara aykırıdır."

"Tamam, sanırım." Luke başka tarafa baktı. Biraz rahatlamış görünerek atının boynunu ovuşturdu. "Bir tur atsam sorun olur mu?"

"Evet. Bu harika bir fikir."

Bir ip almak için ahıra gitti. Bree eve doğru yöneldi. Mutfakta Uğur Böceği onu tüylü bir gülle gibi karşıladı. Köpeği tırmalayan Bree, Luke'un Riot'a dizgin takmasını, bir televizyon kovboyu gibi sırtına binmesini ve çayırda eysersiz at sürmesini izledi. Neredeyse doğduğundan beri ata biniyordu. Bir sentora benziyordu. Kız sormadan onun nereye gittiğini biliyordu; annesinin küllerini serptikleri uzaktaki tepeye. Erin'in varlığını hissetmek istediğinde Bree'nin gittiği yerle aynıydı.

Bree kardeşi Adam'ı aradı ve ona Luke'un açığa alınmasıyla ilgili kısa bir özet geçti. "Önümüzdeki birkaç gün Luke'la geçirecek vaktin var mı?"

"New York'a gidiyorum. Galeri müdürü son resmim hakkında konuşmak için yüz yüze görüşmek istiyor."

"Bu iyi mi?"

"Bilmiyorum." Adam'ın kahkahası gergin geliyordu. "Diğer işlerimden farklı. Belki de nefret ediyordur."

Bree, "Bence bu şimdiye kadar yaptığın en iyi parça," dedi.

"Teşekkürler. Sanırım göreceğiz," dedi Adam teslim olmuş bir sesle. "Luke'u yanıma almama ne dersin?"

Bree tereddüt etti. Adam eskiden herkesten çok uzak dururdu - kendisi ve çocuklar da dahil. Kız kardeşleri öldüğünden beri Bree ondan çocukların hayatına daha fazla dahil olmasını istemişti ve Adam da bunu yerine getirmişti. Ona güvenmesi gerekiyordu. Ayrıca Adam'la çıkacağı bir erkek gezisi, arkadaşlarıyla kampa gidememenin acısını hafifletebilirdi. "Bence bu hoşuna gidebilir."

"Harika," dedi Adam daha neşeli bir ses tonuyla. "Onu arayacağım." "Teşekkür ederim, Adam."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Biz bir aileyiz."

"Evet, öyle." Bree daha umutlu hissederek aramayı sonlandırdı. İşile ilgili ne olursa olsun, ailesi, Dana ve Matt yanındaydı. İyi olacaktı.

Dana mutfağın ortasında durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Eee?"

Bree onu bilgilendirdi.

"Kokuşmuş küçük piçler," dedi Dana. "Deepfake ve intikam pornosu kadınları istismar etmenin, güçlerini ellerinden almanın yeni yolları."

"Bu herhangi bir kadının başına gelebilir."

"Gücünü geri kazanmalısın." "Bunu yapmak için önerileriniz var mı?" Bree sordu.

"Ben olsam bir basın toplantısı daha yapardım. Neler olduğunu açıklardım.

İsim verin."

"Yapamam." Bree başını salladı. "Bu aktif bir cinayet soruşturmasının parçası. Zaten yolsuzluğu gizlemek için Oscar'ın ölümünü düzenlemekle suçlanıyorum. Oscar'ın o deepfake görüntüleri yükledikten kısa bir süre sonra öldüğü bilgisini kamuoyuna açıkladığımı bir düşünün. Ayrıca, videoların nereden geldiğini henüz bilmiyoruz. Onları Oscar yapmadı. Sadece paylaştı. Matt'in bazı şüpheleri var ama bunları kanıt yok."

"O zaman onları kimin yaptığını bul." Dana dudaklarını düzleştirdi. "Başka kaç kadının hedef alınacağını düşün. Bunu durduramayacak kadar utanmalarını mı istiyorsun? Tacizcileri onları incitmek için yeni bir yol buldu diye sessizce acı mı çeksinler?"

Bree isteksizce, "Hayır," diye itiraf etti. "Haklı biliyorum ama aktif bir soruşturmada şüphelileri ve gerekçeleri kamuoyuna açıklayamam."

"Yapamayacağını biliyorum, ama biraz fındık kırman ve onu kapatman gerekiyor."

Bree'nin telefonu titredi ve ona baktı. "Ben Matt. İşe dönmem gerekiyor. Son otuz dakikadır onu görmezden geliyorum."

"Sen git. Ben Luke'la ilgilenirim." Dana buzdolabına doğru döndü. "Bu gece onun en sevdiği yiyeceklerden bazılarını yapacağım: parmesanlı tavuk ve limonlu bar."

"Bininci kez teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu çocuklara iyi bir yuva vermeyi nasıl başarırdım bilmiyorum. İhtiyaç duydukları istikrarı sağlıyorsunuz."

Dana'nın gözleri buğulandı. "Evet, takdir her iki taraf için de geçerli. Kış tekmelemekle o kadar meşguldüm ki çocuk sahibi olmaya zaman ayıramadım." Dana iki kez evlenmiş ve hemen boşanmıştı. "Seninkini paylaştığın için teşekkürler."

"Hiç çocuğu olmamış birine göre çok iyi bir annesin." Bree telefonunu kaptı ve kapıya yöneldi. Cipine doğru giderken Matt'i aradı. "Özür dilerim. Luke'a odaklanmam gerekiyordu. Şimdi Morgan Dane'in ofisine gidiyorum. Ne var ne yok?"

"Haberleri gördün mü?" Bree'nin midesi bulandı. "Hayır. Neden?"

"Paris Vickers istifanızı istiyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Crichton'ların suçlamalarını hâlâ sindirmeye çalışan Bree, Scarlet Falls'un iş merkezinin yakınındaki bir dubleksin önüne park etti. Birinci katta Avukat Morgan Dane'in ve Sharp Investigations'ın ofisleri bulunuyordu. Bree buraya daha önce bir kez, önceki bir dava sırasında Lincoln Sharp'la görüşmek için gelmişti.

Bree binaya girdi ve Morgan Dane onu bir zamanlar apartman dairesi olan binanın girişinde karşıladı. Uzun boylu ve ince yapılı avukat, soluk mavi ipek bir bluz giymiş ve tek bir inci dizisi takmıştı. Uzun siyah saçları zarif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kadınsılığını zevkli bir şekilde vurgulayışı Bree'ye Stephanie Crichton'ı hatırlattı. Hukuk fakültesinde başarı için giyinmeyi öğretiyorlar mıydı? Yoksa bu bir yaparak öğrenme etkinliği miydi? Her iki durumda da, Morgan'ın yanında duran Bree, üniformasının altındaki hantal vücut zırhı, kalın görev kemeri ve pratik ayakkabılarıyla kendini garip hissediyordu. Yine de Bree'nin elinde bir tabanca, katlanabilir cop ve kelepçe vardı.

"Nasılsın?" Bree elini uzattı. Morgan'la daha önceki bir dava sırasında tanışmış ve çok etkilenmişti.

"Senden daha iyi." Morgan elini sıktı. "Ofisime gel. Umarım sakıncası yoktur, kocam Lance Kruger'ı da toplantımıza dahil ettim. Davanız hakkında bildiklerime göre ona ihtiyacımız olacak." Arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı.

"Pekâlâ, ama size davamla ilgili hiçbir ayrıntı vermedim." Bree takip etti.

"Gerek yoktu." Morgan arkasına baktı. "Teknik olarak, soruşturma şirketini ben tutacağım, böylece avukat-müvekkil ayrıcalığımız altında çalışacaklar." Orta büyüklükte bir ofise doğru ilerledi. Kocaman bir

beyaz tahta bir duvarı kaplıyordu. Uzun boylu, iri yarı sarışın bir adam bir kupadan içiyordu.

Morgan onları tanıştırdı. "Şerif Taggert, bu Lance Kruger." El sıkıştılar.

"Kahve?" Lance sordu.

"Hayır, teşekkürler." Bree bu randevuyu mümkün olduğunca kısa tutmak istiyordu.

Morgan masasının arkasına geçti. Lance köşeye tünedi. Gülünç derecede yakışıklı bir çifttiler, düğün pastası süsleme modelleri gibiydiler.

Bree bir misafir koltuğuna oturdu ve aldığı e-posta tehditleri hakkında içini döktü, ardından ilçe adli tıp departmanının Oscar'ın bilgisayarında izini sürdüğü deepfake video ve görüntüleri anlattı.

"Görevden alma emirlerini ben verebilirim." Morgan ellerini kurutma kâğıdının üzerinde kavuşturdu. "Personelimiz arasında internet dedektifliği konusunda mükemmel olan bir siber güvenlik uzmanımız var. Videonun paylaşımlarını takip edebilecektir."

Lance kupasını kaldırdı. "Tam açıklama adına, uzman benim annem."

Morgan'ın gözleri keskinleşti. "O bile her kopyayı bulamayacaktır. Bir şey bir kez internete düştü mü, artık sonsuza kadar orada kalır ve bunlar viral olacak gibi görünüyor, ama biz herhangi bir büyük sitenin bilerek deepfake'leri paylaşmasını pahalıya mal edeceğiz. Hepsine dava açacağız. *Daily Grind*'i de dahil edeceğim ve Paris Vickers'ın adını vereceğim." Kaşlarını çattı. "Basın toplantısını gördük."

"Ben davacı değilim," diye itiraz etti Bree. Düzinelerce haber ajansına dava açma düşüncesi midesini bulandırıyor.

Morgan başını salladı. "Anlıyorum, ama bu durumda, olmanız . İtibarınızı ve muhtemelen kariyerinizi koruyorsunuz. Davaların çok yüksek sesle ve kamuoyuna duyurulması gerekiyor."

Bree şüpheyle bakmış olmalı.

"Görüntüler ve hikaye iç gıcıklayıcı." Morgan sandalyesini döndürdü. "Kadın bir şerifin pornografide görünmesi mi? Bu fantezi yemi. Daha az itibarlı haber ajansları, ilgi ve etkinlik yarattıkları sürece video ve resimleri paylaşmaya devam edeceklerdir. Tarafından

Bunları yayınlayan herkese dava açarak, yasal masraflar yapmalarına neden oluyoruz. Görüntüleri paylaşmanın, yarattıkları tıklamaların değerinden daha pahalıya mal olmasını sağlamalıyız."

"Bu çok iç karartıcı," dedi Bree.

Morgan arkasına yaslandı. "Gerçek bu." Bree onun haklı olduğunu biliyordu. "TAMAM."

"Yani, bunu yapıyor muyuz?" Lance sordu.

"Evet." Bree başını salladı. Eğer onun tavsiyelerini dinlemeyecekseniz, bölgedeki en iyi avukatı ve ona para ödemenin bir anlamı yoktu.

Lance ayağa kalktı. "Annemi arayacağım ve deepfake'lerin izini sürmeye başlamasını sağlayacağım." İzin isteyip ofisten ayrıldı.

Toplantının bittiğini düşünen Bree öne doğru kayarak ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum." Morgan parmaklarını masaüstüne vurdu.

"Okaaaay." Bree sandalyeye geri yerleşti. Konuşmanın gittiği yerin hoşuna gitmeyeceğini hissetmişti.

"Benim tek endişem video değil." Morgan tekrar öne doğru eğildi. "Paris Vickers ve *Daily Grind*'in diğer haberiyle ilgili olarak, Bernard Crighton ve kızı avukatla yapılan röportaj-"

"İstifa etmiyorum," diye araya girdi Bree.

Morgan, "Hayır, elbette değil," dedi. "Ama Eugene Oscar cinayeti soruşturmasıyla ilgili bir çıkar çatışmanız var."

Bree sert bir nefes verdi.

Morgan devam etti. "Eugene Oscar şerif departmanı için çalışıyordu. Siz ve o bir anlaşmazlık yaşadınız. Departmandan ayrılışının emeklilik olarak etiketlenmesinden bağımsız olarak, onu sizin zorladığınız yeterince insan tarafından biliniyor."

Bree, "Suiistimalin belgeleri var," diye itiraz etti.

Morgan başını salladı. "Bunun tartışmayla bir ilgisi yok."

Bree'nin içgüdüğü tartışmaktı ama avukatın tavsiyesi için para ödüyordu. Bu yüzden Bree çenesini kapadı ve dinledi.

Morgan işaret parmağıyla masaya vurdu. "Daha da kötüsü, eğer deepfake'leri yükleyen Oscar ise, o zaman profesyonel olduğu kadar kişisel bir nedenin de var demektir."

"O ölene kadar deepfake'lerden haberimiz yoktu. Adli tıp teknisyeni bunları Oscar'ın bilgisayarında keşfetti."

"Anlıyorum. Ama bunu kanıtlamanız imkânsız ve çok kötü bir optik. Eğer medyaya sızarsa -ki her zaman sızıntılar olur- sosyal medyada içiniz boşaltılır."

Optik kelimesi Bree'nin azı dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Ben sadece işimi yapmak istiyorum."

Morgan, "Ben de kolluk kuvvetlerinde çalışan bir aileden geliyorum, bu nedenle bakış açınızı anlıyorum," diye dert yandı. "sevin ister nefret edin, sosyal medya bizim yeni gerçekliğimiz. Kararlarımızı bunu göz önünde bulundurarak vermeliyiz."

Bree nefes verdi. Gerçekten de soruşturmadan çekilmek zorunda mıydı? Daha da kötüsü, Eyalet Polisi Kriminal Soruşturma Bürosu'nu arayıp davasını devretmesi mi gerekiyordu?

Morgan sesini yumuşattı. "Bir de ailenin bakış açısından düşünün. Daha iki ay önce Oscar'la büyük bir anlaşmazlık yaşadınız."

"Ben sadece onun benim departmanımdan çıkmasını istedim."

"Onu suçlatmaya çalıştın." Morgan elini kaldırdı. "Biliyorum. Resmi olarak emekli oldu ama herkes biliyor."

"Kanıtlarımızı kabul edilemez hale getirdi ama bunu kasıtlı olarak yaptığını kanıtlayamadık." Bree sadece beceriksizliğini kanıtlayabilmişti.

"Ve yaptığı yanına kâr kaldı," diye belirtti Morgan. "Bu seni kızdırmıyor mu?"

"Sinir bozucu olduğu kesin ama artık başımdan gitti..." Bree kendini durdurdu. Objektif bir bakış açısıyla Oscar'ı öldürmek için yeterince motivasyonu vardı.

Morgan devam etti: "Şimdi o öldü ve siz de onun cinayet soruşturmasından sorumlusunuz."

Lanet olsun. Morgan haklıydı. Bree içten içe çok yakın olduğunu biliyordu. Sadece bunu itiraf etmek istememişti.

Morgan başını eğdi. "Ayrıca, Bernard Crighton ve kızının dava sizden alınana kadar gündemlerini zorlama riski de var. Soruşturmanın altınızdaki çekilip alınmasındansa devir işlemini başlatan kişi olmanız sizin için çok daha iyi olur."

Mükemmel bir noktaya değindi.

"Haklısın." Bree ciğerlerini sert bir *nefesle* boşalttı. "Bunu yapmak beni ne kadar üzse de, soruşturmadan çekileceğim. Bugün BCI'ı arayıp soruşturmayı devralmalarını isteyeceğim."

Morgan başıyla onayladı. "Bir basın bülteni yayınla." Bree nefes verdi. "Yayınlayacağım."

Morgan, "Siz açıklama yapmadan önce açıklamayı okumak istiyorum," diye ekledi.

Bree kaşlarını kaldırdı.

Morgan'ın dudakları kıvrıldı. "Halkla ilişkilerde çok iyiyimdir."

"Medya ile uğraşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Bree.

"O zaman basın bültenini benden geçirmeniz için bir neden daha var." Morgan'ın gülümsemesi genişledi.

." Bree içini çekti ama durum hakkında biraz daha iyi hissediyordu. Morgan Dane hem güven hem de sağduyu yayıyordu. Durum hâlâ berbattı ama Bree bunu da atlatacaktı. Daha kötülerini de yaşamıştı. Bu, başka bir dedektife vermek zorunda kaldığı ilk dava değildi. Yaşayacaktı. "Yapmam gereken başka bir şey var mı? Matt Flynn ve benim fotoğrafım ne olacak?"

"Onunla bir ilişkiniz var mı?" Morgan sordu. "Evet."

"Bu ilişkiyi sürdürmeyi düşünüyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Bree.

"O zaman istediğin kişiyle çıkma hakkın konusunda iddialı olacağız."

Bunu yüksek sesle, hiçbir çekince duymadan söylemek, bir seçim yaptığını fark etmesini sağladı. Kısa bir süre önce, huysuz kedisinden başka hayatını paylaşacak kimsesi olmadan, işi için yaşıyordu. Artık yaşamaya değer bir hayatı vardı. Mutluluk için fedakârlık yapmış ve savaşmıştı. Bundan vazgeçmeyecekti. "Eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsam, onu işe tercih ederim."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin." Morgan dudaklarını büzdü. "Derin sahtekârlarla olan bu işten önce mükemmel bir itibarın vardı. İnsanlar sizi gerçekten seviyor. Genelde halkla ilişkileriniz çok iyi. Şimdilik diğer yasal konulara odaklanalım. Sonra nasıl bir yol izleyeceğimize karar verimiz."

Matt ile olan ilişkinizi toplumun benimseyeceği olumlu bir şeye dönüştürebilirsiniz."

Spin, Bree'nin midesini bulandıran bir başka szck. "Bana sorulursa ne diyeceğim?"

"Gerçek. Matt ilcede alışmıyor. Sen ıkıyorsun. Hikayenin sonu. Doğrudan, samalamayan bir bakışınız var. Kullan onu." Bree başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"şu anda aklıma bir şey gelmiyor ama seni ararım. Bana ihtiyaınız olursa lütfen cep telefonumu aramaktan çekinmeyin." Morgan bir kartvizitinzerine bir numara yazdı ve Bree'ye uzattı. "Deepfake'lerle ilgili gelişmelerden sizi haberdar edeceğim."

Bree ayağa kalktı ve elini uzattı. "Teşekkür ."

"Rica ederim."

Masanınzerinde el sıkıştılar.

Bree maliyet tahmini istemedi. Ne anlamı vardı ki? Onlara ihtiyaı vardı.

Ofisten ıktı ve aracına bindi. Karakola dönerken Bree BCI'ı aradı. Dava hakkında konuşurken ve dosyaların oğleden sonra alınması için ayarlamalar yaparken, davanın teslim edileceğine dair daha az güven duyuyordu. Vazgeçmek onun doğasında yoktu.

Cinayet soruşturması artık onun kontrolünden çıkmıştı. Tek yapabileceği, verdiği kararın geri dönüp kendisini ısırmamasını ummaktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Matt konferans odasında Bree'yi beklerken volta atıyordu. İlişkilerini saklamayı bırakması için ona baskı yapmıştı. Uygunsuz davranmakla suçlanmak, tam da bu yüzden ağzını sıkı tutmak istemişti. Ama o gizlice dolaşmak istememişti. Bir ilişkiden daha fazlasını istiyordu. Arkadaşlık, dostluk, sadakat, seks.

Her şeyi istiyordu.

Bencillik mi etmişti?

Bu onun hatası mıydı?

Bree, hayatında tanıştığı ve ömür boyu sürececek bir bağlılığa yol açabilecek türden bir bağ hissettiği ilk kişiydi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştir bile. Ama o, daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Konferans odasına girdi, kapıyı kapattı ve bir sandalyeye çöktü. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. "Davadan vazgeçiyoruz."

Matt bir elini onun sırtına koydu. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Başını kaldırdı ve Morgan Dane ile yaptığı görüşmeyi özetledi.

"Kendine birkaç zor soru sor." Matt onun kürek kemiklerinin arasını ovuşturdu. "Bernard neden saldırıya geçiyor? Neden kız kardeşinin katilini bulmana yardım etmedi? Ve en önemlisi, neden bu kadar çok yalan söyledi?"

Bree ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bir şeyler saklıyor."

"Evet ve sen de gerçeğe yaklaşıyordun. Sırrını ifşa etmeni engellemenin en kolay yolu seni görevden almak ya da davadan uzaklaştırmak."

"Ve işe yaradı." Sırtını dikleştirdi. "Pes ettim." Masanın üzerine yayılmış raporlara ve fotoğraflara baktı. "Marge her şeyin envanterini çıkaracak, kopyalayacak ve kutulayacak. Aldıkları her şeyin kaydını istiyorum. Kıçımızı korumaya yönelik büyük bir eylem. Tüm raporlarınız bitti mi?"

Matt başını salladı. "Kişisel notlarımı parçalayacağım."

Polislerin kişisel notları savunma avukatları tarafından celp edilebilir ve genellikle bir tutuklama yapıldıktan ve dava savcılığına devredildikten sonra imha edilirdi.

"Güzel," dedi Bree. "BCI bugün ilerleyen saatlerde dosyalar için birini gönderecek. Zaman kaybetmek istemiyorlar."

"Bu durum senin kontrolün dışında," dedi Matt. "Ama Bernard aynı numarayı BCI'da yapamaz. Oradaki dedektiflerden bazılarını tanıyorum. Onlar iyidir. Kızgın olduğu ve kızı iyi bir avukat olduğu için ona geçit vermezler."

"Umarım değildir."

"Davadan vazgeçmek yapmanı istediğim son şey olsa bile, yapılacak en doğru şey bu."

"Evet, biliyorum. Ama yine de berbat kokuyor."

"Kesinlikle öyle," dedi Matt. "Ama bir de iyi tarafından bak. Artık geceleri geç yatmak yok, değil mi? Ailenle daha çok vakit geçireceksin. Okul nasıl gitti? Luke iyi mi?"

"Okulda bir çocuk deepfake videosunu paylaşıyordu. Luke ona yumruk attı, tam suratına."

Matt gülümsedi. "İyi çocuk."

Bree homurdandı. "Öyle diyebilirsin. Görevden uzaklaştırıldı."

"Bu durumda, bu bir onur madalyası. Senin için ayağa kalktı."

"Öyle yaptı." Ruh halinden kurtulmuş gibiydi.

"Eğer bu videoyu paylaşan birini görseydim, ben de onu yumruklardım."

"Bundan hiç şüphem yok." Gözleri birkaç saniyeliğine yumuşadı, sonra kaşlarını çattı. "Bu sabah Todd'dan haber almadım. Sen duydun mu?"

"Hayır. Telefonuna cevap vermedi."

Bree'nin gözlerinde endişe çizgileri belirdi. "Onu kontrol etmesi için evine bir şerif yardımcısı göndereceğim."

Biri kapıyı çaldı. Matt kapı açılırken elini Bree'nin sırtından çekti ve bu zorunluluktan nefret etti. *Lanet olsun.* Bu tam da istemediği şeydi: doğru olduğu kadar yanlış da hissettiren bir ilişki.

Saklanması gereken bir şey.

Marge odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve kapının üzerine yaslandı. "Madeline Jager lobide. Sen üç kez aradı. Şimdi çok sinirli. Onu göndermemi ister misin?"

Bree ayağa kalktı ve bir elini masanın üzerine koydu. "Hayır. Onunla konuşacağım. Ondan kaçarsam zayıflık kokusu alır."

"TAMAM." Marge dönüp kapıyı açarken sesi kuşkuluydu.

"Şerif Taggert! Benden kaçamazsınız!" Madeline kapının dışından bağırdı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Marge nefesinin altında. "Masanın yanından gizlice geçmiş olmalı."

Matt kendini hazırladı. Korkakça geliyordu ama Bree Jager'la yüzleşmeden önce sıvı çıp gitmeyi umuyordu. Öfkeli politikacılar *onu* sinirlendiriyordu. Duyguları her zaman samimiyetsiz ve belirli bir tepki için üretilmiş gibi görünürdü.

Hesaplandı.

Jager, sinirli bir şekilde kaşlarını çatıp Marge'ın yanından geçip gitti. "Sorun yok Marge," dedi Bree.

Marge çekildi ve Matt biraz kışkırdı.

Kapının girişinde duran ilçe müdürü her şeyi fazlasıyla yansıtıyordu. Yaşına göre gerçekçi olmayan beklentileri olan bir Hollywood yıldızı gibi, saçları çok kırmızı, yüzü çok plastik, topuklu ayakkabıları çok yüksekti. Şu anda öfkesi de bir o kadar abartılıydı. "Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum. Şerifin mesai saatleri içinde ulaşılabilir olması gerekiyordu."

"Yoğun bir sabah oldu," dedi Bree.

Jager bir elini kalçasına dayadı ve ters ters baktı. "Seninle konuşmam gerek."

"TAMAM." Bree bir sandalyeyi işaret etti.

Bree'nin hemen onaylamasıyla Jager'ın meydan okuması, bir saldan sızan hava gibi kayboldu. Kapıyı kapattı ve masaya doğru ilerledi.

"Randevumuz var mıydı?" Bree sordu. Jager bir sandalye çekti. "Hayır, ama-"

"Elbette her zaman ilçe denetçilerine ulaşmaya çalışacağım, ancak çifte cinayet soruşturması üzerinde çalışıyoruz." Bree, Vanna White gibi, masanın üzerine serilmiş olay yeri fotoğraflarını işaret etti.

Matt, Bree'nin görüntüleri gizli tutmak isteyeceğini düşünerek fotoğrafları toplamaya başladı. Bree bir bakışla ve neredeyse belli belirsiz başını sallayarak onu durdurdu.

Matt ayağa kalktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım." Jager, "Sen de bunun bir parçasısın," diye tersledi.

Matt bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu ama bu kolay olmadı. Onun yerine, "Ben Matt Flynn," dedi. Elini uzattı. "Tanışıyor muyuz?"

Sanki gübreyle kaplıymış gibi adamın eline baktı. "Kim olduğunu biliyorum."

"Tamam o zaman." Matt elini indirdi ve omuz silkerek yerine oturdu.

Bree kendi koltuğuna oturmadan önce ilçe amirinin oturmasını bekledi. Masanın karşısında onunla yüz yüze geldi.

Jager kollarının üzerine yaslandı. Bakışları masaya ve olay yeri fotoğraflarına kaydı. Gözleri irileşti ve geri çekildi. Matt onun Oscar'ın hâlâ sandalyeye bağlı olan cesedinin özellikle kanlı bir fotoğrafına baktığını fark etti. Bree'nin karga ayakları hafifçe derinleşti ve Matt fotoğrafları Jager'ı hazırlıksız yakalamak için istediğini anladı.

Şaşkına dönen Jager birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra gözle görülür bir şekilde toparlandı. "Şerif, yolsuzluğa müsamaha gösterilmeyecek."

"Ne yolsuzluğu?" Bree sordu.

"Hepsi." Jager, Bree ile Matt arasında gevşek bir el salladı. Bree bir kaşını kaldırdı ve bekledi. Matt arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve olanları izledi. Bir yandan, ilişkilerini kamusal alana taşımakta ısrar ettiği ve Bree'nin kapısına bu tür bir inceleme getirdiği için kendini kötü hissediyordu. Onun işini zorlaştırmış, dünyasını daha da karıştırmıştı. Öte yandan, Bree kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu açıdan, bir sonraki görüşmenin patlamış mısıra layık olacağını hissetti.

"Daha açıklayıcı olmanız gerekecek." Bree ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve Jager'in bakışlarını kırpmadan dikti.

"Pornografi ile başlayacağız." Jager ofladı pufladı.

Matt kendini tutamadı. "Ki bu da sahte."

Jager ona pis bir bakış fırlattı. "Ve ilişkiniz" -Bree ile onun arasında bir parmak salladı- "tamamen uygunsuz."

Bree başını eğdi. "Nasıl yani?"

"Ne demek istiyorsun, nasıl yani?" Jager kekeledi. "Müfettiş Flynn ile yattığınız doğru mu?"

"İlişkimizin doğası seni " dedi Bree.
dedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Jager bir eliyle masaya vurdu Yumruk. "Senin için çalışıyor. Kelimenin tam anlamıyla patronuyla yatıyor."

Matt bir elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Ben de buradayım."

Jager ona kısa bir süre sinirli bir bakış attıktan sonra Bree'ye verdi.

"Aslında Bay Flynn bağımsız bir sivil danışman," diye düzeltti Bree. "Kendisi ilçenin bir çalışanı değil."

"Domates, tom-ah-to. İlçe ona para ödüyor. Aynı şey." Jager kırmızı perçemini yüzünden silkeledi.

"Ama yasal olarak öyle değil." Bree'nin ses tonu saçmalıklara sıfır tolerans gösterdiğini yansıtıyordu. Jager'a sert bir yüz ifadesi takındı. "Matt ve ben çıkıyoruz. Bunda yasadışı bir şey yok."

"Yasa dışı olmayabilir ama ilçenin parasını erkek arkadaşınıza aktarmak kesinlikle etik değil." Jager bir küpesini düzeltti. Kişisel bakım stres belirtisiydi. Suçlamaları konusunda görüldüğü kadar kendinden emin değildi. Jager çok palavracı biriydi. Ne yazık ki siyasette palavra çok etkiliydi.

"Matt eski bir şerif yardımcısı." Bree ona doğru başını salladı. "Ben Randolph County'ye gelmeden çok önce deneyimli bir dedektifti. Onun uzmanlığından şüphe eden kimse yok. Onu sadece benim tek başıma halledemeyeceğim kadar karmaşık bir vaka olduğunda çağırıyoruz. Zamanımın yüzde yüzünü herhangi bir soruşturmaya ayıramayacağım kadar çok başka sorumluluğum var. Bütçede özel bir dedektif için yer olmadığından, Matt'i vaka bazında kullanarak ilçeye önemli miktarda para tasarrufu sağlıyoruz."

"Kurul böyle görmüyor." Jager'in yüzündeki kaslar sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi oynadı. "Mevcut soruşturmanızla ilgili bir çıkar çatışmanız var."

"mi?" Bree sordu.

"Kurbanı tanıyordunuz." Jager'in hayal kırıklığı gözeneklerinden sızıyordu.

"Burası küçük bir kasaba." Bree bir omzunu kaldırdı. "Herkes herkesi tanır."

"Eskiden senin için çalışıyordu." Jager itti: "Onu zorla işten çıkardınız." "Bu doğru," diye onayladı Bree. "Bu da beni kurbanlardan birinin geçmişi hakkında bilgi sahibi olmak gibi eşsiz bir konuma sahiptir."

"Senin pornografik fotoğraflarını yayınlayanın o olduğunu duydum," dedi Jager, ses tonu kendini beğenmiş bir şekilde.

Bree şaşırmasaydı. Sızıntılar oluyordu. "Cesetlerin bulunmasından bir gün sonrasına kadar bunu bilmiyorduk."

". " Jager masadan uzaklaştı.

Bree'nin yüzü gerildi ve savunmasındaki ilk çatlağı gösterdi. "Bir şeyi bilmediğimi nasıl kanıtlayabilirim? Bu mümkün değil."

"Peki, o zaman ..." Jager derdini anlatmış gibi sözünü kesti. "Bay Crichton ve avukatı, kendi potansiyel suçluluğunuzdan uzaklaşmak için kız kardeşinin cinayetinin baş şüphelisi olarak onu hedef aldığınızı iddia ettiler."

"Bu bağlamda, Eugene Oscar'ın hayatıyla ilgili bazı gerçekler gün ışığına çıktığına göre, soruşturmaya çok yaklaştığımıza karar verdim. Davayı alması için BCI'ı aradım bile. Hangi dedektifin görevlendirileceğini bilmiyorum ama eminim siz . Albany ofisinden biri dosyaları almak için yolda."

Jager cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Bunu beklemiyordu.

Kapı açıldı. Marge açıklıkta duruyordu. "Şerif, seni görmem gerek. Hemen."

"Toplantıdayız," diye itiraz etti Jager.

"Affedersiniz." Bree, amirini görmezden gelerek masanın etrafından dolandı ve kapıdan çıktı. Kapı sert bir gümbürtüyle kapandı.

Matt gözlerini Jager'e dikti ve rahatsız edici sessizliğin iki uzun dakika boyunca sürmesine izin verdi. Kadın da birkaç saniye boyunca ona ters ters baktı. Sonra içlerinden biri göz temasını kesti ve bu Matt değildi. Jager telefonunu kontrol etti. Sonra Bree kapıyı iterek açtı ve ona işaret etti. "Gitmemiz gerekiyor."

Jager ayağa fırladı. "Beni başından savamazsın."

Bree onu görmezden geldi. Matt onun bakışlarıyla karşılaştı. Polis yüzünü takınmıştı. Sadece onu iyi tanıyan biri gözlerindeki endişeyi okuyabilirdi. Matt ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve ilçe amirini, "Bana hiç bu kadar kaba davranılmamıştı," diye söylenirken bıraktı.

Bree onun etrafına bakmak için başını eğdi. "Bayan Jager, görüşmemizi kısa kestiğim için özür dilerim. Yöneticimle başka bir toplantı ayarlayabilirsiniz." Topuklarının üzerinde döndü. Matt onu istasyondan çıkarken izledi.

"Evimin yanındaki boş çiftlikte yangın var. Yardımcım benim için bir mesaj olduğunu söyledi. İtfaiye aranmış." Aceleyle asfaltı geçti ve cipine atladı.

Matt yolcu koltuğuna kaydı ve kemerini bağladı. Işık çubuğunu ve sireni çalıştıran Bree gaz pedalına bastı ve hızla otoparktan çıktı.

"Dana'yı arasam iyi olacak." Bree eller serbest ayarını kullandı. Dana cevap verdikten sonra Bree, "Yan tarafta yangın var," dedi.

Dana durakladı, sonra dedi ki, "Pencereden dışarı bakıyorum. İnce bir duman bulutu görüyorum. Çılgınca bir şey yok."

"Luke gezisinden döndü mü?" Bree sordu.

"Bilmiyorum. Ahır kontrol edeceğim. Bekleyin." Kısa bir duraksamadan sonra Dana, "Geri dönmedi. Onu aramaya çıkıyorum. Seni haberdar ederim."

"Aynı." Bree aramayı sonlandırdı. Parmakları, eklemleri beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavradı. Araç hızlı bir dönüş yaparken lastikler gıcırdadı.

SUV yoldaki bir virajda eğilirken Matt kol dayanağını kavradı. Bree cebin sınırlarını zorlayarak kısa yolculuktan birkaç dakika kazandı. Çiftliğe yaklaştıklarında, havaya yükselen siyah dumanı görebiliyorlardı. Bree yavaşladı, sonra araba yoluna döndü.

Bir devriye aracı çoktan çimlerin üzerine park etmişti. Bree onun yanına yanaştı.

Araçların elli metre önünde, ön bahçede bir şenlik ateşi yanıyordu. Matt ön camdan baktı. "Neden biri şenlik ateşi yaksın ki?"

"Kış olsaydı, sıcak tutun derdim ama bugün hava yetmiş beş derece."

"Bazı insanlar sadece bir şeyleri yok etmeyi sever. Diğerleri ise sadece ateşi sever." Matt araziye taradı. Ahır çok büyüktü ve yıkılmak üzereydi. Onun ötesinde, boş tarlalar uzaklara doğru uzanıyordu. Kocaman bir garaj ve bir silo da vardı. "Burası ne tür bir çiftlikti?"

"Mısır ve buğday yetiştirirler, tavuk beslerler, ara sıra et için sığır ya da domuz beslerlerdi. İflas etmeden önce onlarla sadece birkaç kez görüştüm."

Matt temelin etrafındaki diz boyu otları ve ahırla evin üzerindeki ağır grafitileri fark etti. "Burası ne zamandır boş?"

"Birkaç ay," dedi Bree.

Matt eve odaklandı ve dondu kaldı. Ğki katlı, beyaz bir binaydı, kliğe bir çiftlik eviydi ve etrafını saran bir sundurması vardı. Verandanın çatısına bir ağaç devrilmişti. Evin ön cephesine FUCK SHERIFF TAGGERT yazısı . "Sanırım bu kişisel bir mesaj."

Bree iç çekti. "Öyle görünüyor."

Matt gözlerini kısarak evin pencerelerine baktı. Sonra ahıra doğru dönerek olası keskin nişancıları aradı. "Tuzak gibi geliyor."

"Evet." Bree telsiz mikrofonunu kaptı ve araçtan inmeden önce olay yerine vardığını merkeze bildirdi.

Matt arabadan indi ve yolcu kapısını kapattı. Ilık rüzgâr ölü yaprakları kırık çimenlerin üzerinde yuvarlıyordu.

Juarez oraya doğru yürüdü. Küçük departmandaki yeni yardımcılardan biriydi. Saha eğitimini tamamlamış ve tek başına devriyeye çıkmıştı ama sadece bir aylık gerçek deneyimi vardı. Hâlâ *21 Jump Street*'in biri gibi görünmesini sağlayan bir akademi vızıltısı vardı.

"Durum nedir?" Bree sordu.

"İtfaiye yolda." Juarez Bree'ye gelen mesajı işaret etti. "Görmek isteyeceğini düşündüm." Devriye arabasının tavanındaki kırmızı-beyaz ışıklar yüzünde dönerek yüz hatlarındaki gerginliği ortaya çıkarıyordu.

Bree etrafı dikkatle inceledi. Matt de aynısını yaptı. Şenlik ateşi, kısmen yıkılmış olan ön sundurmadan alınan kırık tahtalardan yapılmış gibi görünüyordu. Basamaklardan bazı bölümler sökülüştü. Sarmaşıklar temeli kaplamıştı. Ulaşılabilen pencereler kapatılmıştı ama birkaç kontrplak levhası sökülüp bir kenara atılmıştı.

Birinin onları bilmeden izleyebileceği bir düzine yer vardı. Omurgasında ürperici bir his belirdi.

"Mülkü kontrol ettiniz mi?" Bree sordu.

"Hayır, hanımefendi." Juarez kızardı. "Destek için beklemek istedim."

"Akıllıca." Bree başıyla onayladı. "Bu durumun bir tuzak olma potansiyeli var."

Juarez'in bronzlaşmış boğazı yutkunurken titredi. Başka bir şerif aracı geldi ve bir şerif yardımcısı indi.

Matt yeleşini silkti ve aracın arkasından Bree'nin tüfeğini aldı. Elini kullanmadan bir tabancayla istediği gibi ateş edemiyordu ama uzun namlulu silahlarla nişan alma yeteneği hâlâ mükemmeldi. "Önce ev mi, ahır mı, garaj mı?"

"Onları soldan sağa alacağız: ahır, ev, garaj." Ahıra doğru ilerlemeye başladı. Juarez de onun peşinden gitti. Matt de arkadan geliyordu. Çimenlerin üzerinden ahıra doğru koştular. Çift kapı açıktı ve büyük, boş alanı görebiliyorlardı. Çki küçük ağıl dıĞında, bu alan büyük ekipmanların depolanması için kullanılmış gibi görünüyordu.

Juarez bir merdivene çıktı ve çatı katını kontrol etti. "Temiz."

"Sırada ev var." Bree döndü. Yardımcılarını arka kapıya gönderdi. O ve Matt ön kapıya yaklaştılar. Eksik tahtaların üzerinden geçip merdivenleri tırmandılar.

Matt izinsiz girenler için birden fazla potansiyel giriş noktası olduğunu fark etti. Ön kapı açıktı. Alçak bir pencereyi örten kontrplak sökülüş, camlar kırılmıştı. Kırık camın arkasından baktı. Pencereden ve kapıdan yeterince güneş ışığı giriyordu.

el fenerine ihtiyaçları olmazdı. İçeride hiç mobilya yoktu. Devrilmiş süt kasaları odun şöminesinin karşısında yarım daire oluşturuyordu. Zemin sigara izmaritleri ve çöplerle kaplıydı. Birileri evi barınak ya da parti yeri olarak kullanmıştı. Evsizler her zaman uyuyacak bir yer ararlardı. Çocuklar her zaman içki içmek, ot içmek ve seks yapmak için bir yer ararlardı. Terk edilmiş binalar uyurucu satıcılarının iş yapmaları ve bağımlıların yatmaları için harika yerlerdi.

Ön kapıyı evreliyorlardı. Kapı aralığından dar bir koridorun sonundaki mutfağı görebiliyordu.

Bir teneke tıkırdadı. Bir sıçan gıcırdayarak oturma odasının zeminine doğru fırladı ve ince pembe kuyruğu koridorda kayboldu. Zırhlı yeleğinin altında, Matt'in omurgasından aşağı ter damlıyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kapıdan önce Bree geçti. Matt tüfeği omzuna atıp onu takip etti. O her zaman önden giderdi, asla arkadan değil. Matt onun ardından odaya girdi. Boş odaları temizlemek kolaydı ve oturma odasından hızla evin arka tarafına koridora geçtiler. Matt ve Bree çok az iletişim kurarak bir ekip gibi çalışabilecek kadar çok bina temizlemişlerdi.

Juarez ve diğer şerif yardımcısı mutfak kapısındaıdı. Bree ve Matt koridordan çıkarken onlar da mutfağa arka taraftan girdiler.

"Temiz." Matt AR-15'i merdiven boşluğuna doğru kaydıldı. Bree de peşinde olduğu halde merdivenlerin dibine gitti. Millerin arasından bakarak tüfeğini tekrar omzuna koydu. Olası bir pusuya karşı temkinli davranarak -merdiven boşluklarına *ölümcül huni* denmesinin bir nedeni vardı- hiç vakit kaybetmeden basamakları temizledikten sonra ikinci kattaki üç yatak odası ve iki banyoya doğru ilerlediler.

Alt kata indiler ve arka kapıdan çıkarak ekstra büyük garaja yöneldiler. Üç bölmesi ve bir dizi büyük döner kapısı olan bu yapı muhtemelen bierdöverleri ve diğer ağır çiftlik ekipmanlarını depolamak için kullanılmıştı.

Garajın kapısı menteşelerinden sarkıyordu. Matt omzunu çerçeveye dayadı. Bree ve yardımcıları yerlerine oturduklarında,

Kapıyı açtı ve içinde tuvalet bulunan küçük bir ofise girdi. "Temiz."

Su kapatılmış olmalıydı çünkü tuvalet ve lavabo parçalanmıştı. Ofis, iki depo odasına açılan bir koridora açılıyor ve sonunda devasa araç depolama alanına açılıyordu. Geniş bir beton alanın karşısında iki kapı daha kapalıydı.

Matt alçaktan uçarak son açıklıktan geçti ve omzunu Bree'ninkine dayadı.

Kayıp bir pencereden rüzgâr esiyordu. Çöpler ve ölü yapraklar betonun üzerinde yuvarlanıyordu. Bir ip gıcırdadı. Matt'in kalbi sarsıldı.

Alanın arka tarafında, boynundan asılı bir insan figürü vardı. Matt'in aklına Todd'dan gelen cevapsız mesajlar geldi.

Hayır. Lütfen, hayır.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nabızı çarpan Bree, silahını asılı duran figüre doğrulttu.

Onun yanında Juarez sıçradı ve "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Bree figürün yere değmediğini hemen fark etti. Boynundan asılı olan her kimse ölmüş olmalıydı. İçini bir korku kapladı ve Todd'u düşündü. Cesedin ona ait olabilecek kadar büyük olmadığını fark edince rahatladı.

Matt sert bir nefes verdi. "Bu o değil."

"Biliyorum." Dikkatini alanın geri kalanına kaydırıldı. Juarez'in düzensiz nefes alışları ciğerlerine girip çıkıyordu.

Bree açıklığa doğru ilerledi ve silahını boşlukta gezdirdi. Yardımcılarına bir göz attı. Yaşlı olan deneyimliydi ama Juarez'in gözleri adrenalinden faltaşı gibi açılmıştı. Matt'i kontrol etmesine gerek yoktu. Onun sağlam olduğunu biliyordu.

Kısa bir an için Juarez'i arkaya göndermeyi düşündü. Ama bu görevi tamamlamanın ona kazandıracığı deneyim ve güvene ihtiyacı vardı. Ona izin vermezlerse nasıl deneyim kazanacaktı? Eğer onu geri çekerse, bu görüşmeden kazanacağı tek şey ona güvenmediği bilgisiydi. Ona hayatı pahasına güvenmiyorsa, diğer yardımcılarının da onunla çalışmasını bekleyemezdi. Son olarak, yeni bir memurun stresli bir durumda nasıl tepki verdiğini öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bu yüzden onu hareket ettirdi.

Sorun korku değildi. Zeki insanlar tehlikeli durumlarda korkarlardı. Ama korkusunu kontrol edebilir miydi? Korkuya rağmen işlevini yerine getirmesi gerekiyordu. Anahtar buydu. Sıradan insanlar tehlikeden kaçır. Polisler tehlikeye doğru koşardı.

Bir hareketle onu garajın diğer tarafına, kapalı kapıya doğru gönderdi. Adam başını salladı, tavana yakın kırık bir pencereden sızan güneğin altında yüzü solgundu. Matt ve yaşlı şerif yardımcısı sola saparak garajın arka tarafını tuttular.

Bree nişan aldı. Kapı menteşelerinden kurtulmuş, yaralı bir asker gibi sırt üstü yatıyordu. Odanın görünen kısmını inceledi, sonra Juarez'in bakışlarıyla karşılaştı.

Başını salladı ve "Temiz" dedi.

Eliyle işaret etti ve kapıdan geçerek başka bir geniş odaya girdi. Duvara bir tahta asılmıştı. Üzerindeki aşınma izleri aletlerin saklanması için kullanıldığını gösteriyordu. Hava hafifçe yağ kokuyordu ve duvarlardaki çizikler bir zamanlar uzun bir mobilya parçasının nerede durduğunu gösteriyordu. Bir çalışma tezgahı olabilir. Çiftlik ekipmanlarının bakım ve onarıma ihtiyacı vardı. Bunu bir yerde yapmak zorundaydılar.

Odanın başka çıkışı yoktu. Köşede kirli bir şilte duruyordu. Birisi burada uyuyordu. Karşı köşede kırık bir ofis sandalyesi . Üç tekerleği eksikti ve sarhoş bir şekilde yana doğru yatıyordu. Juarez el fenerini çekip şiltenin üzerine tuttu. Işığı bir uyku tulumunu aydınlattı. Bree, Juarez'i korurken o yaklaştı ve uyku tulumunu ayak parmağıyla tekmeleyerek uzaklaştırdı. Boştu.

Juarez'in ciğerleri havayı körük gibi dışarı atıyordu. Bree, yardımcısı artık aşırı nefes alacakmış gibi gelmeye ve kendi nefes alış veriş normale yaklaşıp kadar birkaç saniye hareketsiz durdu. Silahını kılıfına yerleştirdi. "İyi iş çıkardın. Hadi şu cesede geri dönelim."

Juarez başını salladı. Adrenalinin etkisiyle biraz hasta görünüyordu ama gözlerinde hem rahatlama hem de memnuniyet vardı.

Döndüler ve odadan çıktılar. Binada hiçbir tehdit kalmadığını öğrenen Bree, asılı cesede ve binayı temizlemeye odaklanmışken fark etmediği ayrıntılara geri döndü. Birincisi, garajda hafif bir çöp kokusu vardı ama çürüme yoktu. Nispeten taze bir ceset bile koku yayardı. Ölüm anında salınan idrar ve dışkı.

El fenerini çıkardı ve açtı. Işık figürün üzerine düşmeden önce bile beyni bu şekilde bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Uzuvar garip bir şekilde bükülmüştü, neredeyse karikatürize edilmişlerdi. İçini bir rahatlama, ardından da merak kapladı. Bir ceset değildi.

Ne oldu?

Yaklaştı. "Manken mi?"

Matt'in tüfeği yanında asılı duruyordu ve yere doğrultulmuştu.

öyle "Sanmıyorum.

."

Daha yakına yürüdüler. Bree ışını şeklin yüzüne tuttu.

Düzdü ve üzerine cafcacılı özellikler basılmıştı. Ağız rahatsız edici bir şekilde büzülmüştü, gerçek bir delikti, parlak kırmızı dudaklarla kaplıydı ve kalıcı olarak O şeklinde sabitlenmişti.

Yaşlı şerif yardımcısının nefesi kesildi.

"Kahretsin." Juarez irkildi. "Özür dilerim," dedi, sanki korktuğu için utanmış gibiydi.

"Olma," dedi Matt. "O şey çok korkunç."

Bree onu inceledi. "Tuhaf bir oyuncak bebek mi bu?" Matt boğazını temizledi. "."

Göz ucuyla Juarez'in yüzündeki parlak kırmızı lekeleri yakaladı.

Bebeğe geri döndü. Neredeyse bir balona benziyordu. . . Ne olduğunu anladığında üzerine bir iğrençlik dalgası yayıldı. "Pete aşkına. . . Bu bir şişme seks bebeği."

Matt'e baktı, onun başını sallamasını bekliyordu ama yüzünde hiçbir mizah belirtisi yoktu. Bebeğe bakarken ağzı çatık kaşlarla kilitlenmişti. Geri döndü ve ışığını bebeğin vücudunun geri kalanında gezdirdi.

Tahmin edilebileceği gibi bebek çıplaktı. Işını, üzerine siyah Sharpie ile bir rozet çizilmiş olan kocaman göğüslerine düştü. Birisi blok baskıyla SHERIFF TAGGERT yazmıştı. Göğsün üzerine üç kırmızı nokta çizilmişti. Boyanın damlamasına izin verilmişti.

Kurşun yaraları gibi.

Bree'nin üzerine bir korku çöktü ve bir dakika önce hissettiği rahatlama, bebeğin geri kalanını incelerken rüzgârdaki duman gibi dağıldı. Bacaklarının arasından bir polis copu çıkmıştı. Balona benzeyen bir elinden bir kelepçe sarkıyordu ve boynundaki ip bir haline getirilmişti.

Bree geri adım attı. Söyleyecek sözü yoktu.

"Belli ki bu bir tehdit." Matt'in sesi kontrollüydü ama alttan alta öfke doluydu.

"Hanımefendi?" Juarez birkaç adım uzaklaşmış ve kendi el fenerini çıkarmıştı. Ters yöne bakarak ışığını mekânın geri kalanında gezdirdi. Altı bölmeli alan, paket servis kapları, şişeler ve diğer çöpler dışında çoğunlukla boştu. Duvarlardaki soluk grafitilerin üzerine taze, parlak kırmızı boya ile yazılar yazılmıştı.

Yeni küfürler duvarları mesajlarla kapladı. Bree KILL THE WHORE, FUCK TAGGERT ve SLUT TAGGERT WILL PAY'i okudu. Her yerde

"sanatçı", iri göğüslü bir kadının çeşitli pozisyonlarda tecavüze uğradığını kaba ama net bir şekilde resmetmişti. Tecavüze uğrayan kadının kendisi olması gerektiğini anlamaması ihtimaline karşı, sanatçı onları bir şerif rozeti ve kendi adıyla etiketlemişti.

Şiddetli bir toplu tecavüz tasvirini izlerken biraz midesi bulandı. Kadın elleri ve dizleri üzerindeydi ve aynı anda üç erkek tarafından saldırıya uğruyordu. Arkasında diz çökmüş olan erkek, boynuna bir ip bağlamıştı. Gözlerinden kanlı yaşlar süzülüyordu.

Utanması için hiçbir sebep yoktu. O hiçbir şey yapmamıştı. Yine de utançla doluydu. Sahne, mantıklı olmayan bir şekilde grafik, rahatsız edici ve aşağılayıcıydı.

Matt nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Hasta."
gel.

Matt'e baktı. Onun yüz hatları da diğer şerif yardımcısınıninki gibi sert polis yüzüne kilitlenmişti. Bree, düz polis bakışında ustalaşamadığı belli olan Juarez'e döndü. Yanakları hâlâ pancar kırmızısıydı.

Bree, memleketi Grey's Hollow'a geri dönmeden önce Philadelphia'da devriye memurluğu ve cinayet masası dedektifliği yapmıştı. Bu genç çaylağın henüz hayal bile edemeyeceği şeyler görmüştü. O buralıydı, bıkkın bir şehir polisi değildi. Bree'nin tanık olduğu korkunç suçlara tanık olmamıştı. Katolik okuluna gitmişti. Daha iyi bir terim bulamazsak, iyi bir genç adamdı.

Ve bu düşünceyle birlikte Bree kendini bin yaşında hissetti.

Ama sonra, sert dış görünüşünün kariyeri kadar kişisel geçmişiyle de ilgisi vardı. Sekiz yaşındayken, babası annelerini vurduktan sonra kendini öldürdüğünde, Bree çocuk olmaktan çıkmıştı. İlkokulda gerçek dehşeti yaşamıştı.

Juarez boğazını temizledi. "Bununla ne yapmalıyım?"

Bree saçma sapan tavırlarını bir kenara bıraktı. "Her zamanki gibi. Fotoğraflarını çekin, poşetleyin ve raporunuzu yazın. Parmak izi almaya çalışabilirsiniz." Etrafına bakındı. "Aramayı mülk sahibi mi yaptı?"

"Hayır, hanımefendi." Juarez öfkeyle titredi. "Bir cep telefonu numarasıydı." Cebinden bir not defteri çıkardı. "Adı Bay Skunt'tı."

"Skunt." Matt kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

Yüzü daha da kızaran Juarez telsiz mikrofona uzandı. "Merkezle teyit edeceğim."

Bree onu durdurdu. "Cep telefonunu kullan."

Bunu söylerken bile, ayrıntıları departmanın geri kalanından ve diğer yerel kolluk kuvvetlerinden saklamaya çalışmanın boşuna olduğunu fark etti.

Ama Juarez cebinden cep telefonunu çıkardı ve aramayı yaptı. Birkaç dakika sonra kaşlarını çatarak aramayı sonlandırdı. "Arayan erkekti. Bay Louis Skunt'ın adını verdi."

İsmi sessizce kendi kendine tekrarlayan Bree içini çekti. Matt yüksek sesle söyledi. "Gevşek Amcık."

"Evet." Juarez'in sesi düzleşti. "Merkez anlamadı, ben de anlamadım."

Bree hiçbir şey söylemedi. Yaşlı yardımcısı başını salladı.

Matt önce duvarı, sonra da Bree'yi işaret etti. "Bu sana yönelik doğrudan bir tehdit."

Duvardaki mesajları tekrar okudu. Bakışları, üzerinde adının yazılı olduğu çizilmiş rozete takıldı. Korku karnına yayıldı. Bu, evine ve ailesine çok yakındı ve tehdit son derece kişiseldi. "Evet, öyle."

Juarez bir elini görev kemerine dayadı. "Arayanın meşru olmadığını hemen anlamalıydım."

"Kendini hırpalama." Bree bir elini havada daire çizdi. "Kimse bunu beklemezdi."

"Bu bir eşek şakası değil." Matt başını salladı. "Arayan sahte bir isim kullanmış olabilir ama bu tehdit çok gerçek."

Bree hızlıca başını sallayarak kabul etti. "Ama bu aldığım ilk tehdit ya da kötü mesaj değil. Hatta bu hafta aldığım ilk mesaj bile değil." Ama bu seferki farklıydı.

Juarez şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Her zaman kötü telefon mesajları ve e-postalar alıyorum." Eliyle duvarları işaret etti. "Çoğu cinsel içerikli ya da şiddet içerikli," itiraf etti. "Ancak bu en ayrıntılı ve rahatsız edici tehdit."

"Birileri burada epey çaba harcamış." Matt ona mutlu olmadığını belli eden bir bakış fırlattı.

Bree cep telefonunu çıkardı ve bebeğin ve mesajların fotoğraflarını çekti. Her fotoğrafta flaş patlıyor ve çirkinliği ortaya çıkarıyordu. İşini bitirdiğinde arkasını döndü ve binadan dışarı çıktı. Memurlar ve Matt dışarıda onu takip ettiler. Binanın loşluğundan sonra güneş ışığı sert geldi ve gözlerini gölgeledi. Bir duman kokusu aldı. Yangının yakıtı tükeniyor ve kendi kendine sönüyordu ama sirenler çalıyordu.

Bree tarlanın karşısındaki kendi evine baktı. "Neden burayı seçmişler?"

"Boş. Evinize yakın olması, bizzat geleceğiniz anlamına geliyor. Ayrıca bunun"- Matt garajı işaret etti-"evinizin yakınında olması tehdit edici. Ayrıca, sıkı bir şekilde bağlanmış ve güvenlik kameralarıyla kaplı, bu da onu daha riskli bir hedef haline getiriyor."

"Dana da orada, silahlı," diye ekledi Bree, son derece şüpheli ve çok yetenekli en iyi arkadaşı için minnettar.

"Size ve ancak bu kadar yaklaşabildiler."

Çok yakın.

İki motor garaj yoluna girdi ve park etti. İtfaiyeciler hortumları açtı ve küçük yangını birkaç dakika içinde söndürdü.

Bree'nin telefonu çaldı. Dana'dan gelen bir mesajı okudu

LUKE IS BACK.

ALL FINE HERE.

O cevap verdi, **THX**. Sonra ekledi, **TAKE EXTRA CARE THERE**. Dana cevap verdi, **WILL DO**.

Bree aracına gitti ve kapıyı açtı. Juarez'e döndü. "Mülk sahibini takip et. Cep telefonu numarasının izini sürmeyi deneyebilirsiniz ama muhtemelen kullan-at olacaktır."

"Evet, hanımefendi." Juarez'in çenesi sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. "Parmak izleri için de toz alacağım." Sesini alçalttı. "Burada yersiz konuşmak istemem hanımefendi. Ama lütfen dikkatli olun."

"İlginiz için teşekkür ederim. Minnettarım."

Juarez aracından bir parmak izi kiti aldı ve garaja doğru yöneldi. Yaşlı şerif yardımcısı da onu takip etti. Olay yerini inceleyecek yardımcılara güvenen Bree, SUV'sine tırmandı.

Matt yolcu koltuğuna kaydı. "Juarez'in dediği gibi, birileri sizinle uğraşıyor. Lütfen dikkatli olun."

"Yapacağım." Bree binaya doğru bir el salladı. "Bugünlerde dışarıda çok fazla nefret var."

"Ve son zamanlarda, bunun büyük bir kısmı size yönelik."

Yutkundu ve iki derin nefes aldı. Korkunun onu felç etmesine izin veremezdi. Bu piçi yakalaması gerekiyordu ve bunun için soğukkanlı olması gerekiyordu.

Evin üzerindeki duvar yazılarına bir bakış atarak, tehditlerini gerçekleştirmeden önce onu durduracağına yemin etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Matt cipin yolcu koltuğunda, içinde yanan öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. Kanun ve düzenden yanaydı ama Bree'ye yöneltilen tehditler onda biraz kanunsuz adalet uygulama isteği uyandırmıştı.

Bree bir ışıktı durdu ve telefonunun ekranına baktı. "Collins Todd'un evinde. Özel aracı evinde park halinde. Kapıya cevap vermiyor."

Dehşet Matt'in midesinde soğuk yulaf ezmesi gibi topaklandı. Bree motoru çalıştırdı.

On beş dakika sonra küçük bungalovun önüne park ettiler. Matt geniş araziye taradı. Orman mahremiyet sağlıyordu ama aynı zamanda tecrit de ediyordu.

Araçtan dışarı çıktılar.

Şerif Yardımcısı Collins devriye arabasının yanında durdu. "Evin etrafında yürüdüm. Bütün kapılar kilitliydi. Pencerelelere baktım ama kimseyi göremedim." Todd'un cipini işaret etti. "Kaput soğuk."

Yani cip son zamanlarda hiç kullanılmamıştı. Matt ve Bree ön kapıya gittiler. Bree kapıyı çaldı ve zile bastı. Zil sesi evin içinde yankılandı.

Ön kapı sağlam çeliktendi. Arka tarafa geçip ahşap bir güvertenin basamaklarını tırmandılar. Arka kapının üst yarısında dokuz cam bölme vardı. Matt elini gözlerine götürdü ve içeriye baktı. Karanlık ve boştu. Ev boş gibiydi ve daha içeri adımını atmadan Todd'un burada olmadığını anlamıştı.

Kilitler sürgülüydü, açması kolay değildi. Bree katlanabilir bir cop çıkardı ve sapını kullanarak bir camı kırdı. O da

delikten uzanıp kapının kilidini açtıktan sonra içeriye, mutfağa doğru ilerledi.

"Ben yatak odalarını kontrol edeceğim." Matt kısa bir koridora yöneldi. Ana yatak odasında ya da bitişik banyoda Todd yoktu. Şifonyerin üzerinde anahtar ya da cüzdan yoktu. İkinci yatak odası da boştu. Matt dolapları kontrol etti. Todd yoktu. Haklı olmaktan nefret ettiği zamanlar oluyordu.

Collins yarım banyoya girdi.

Oturma odasında buluştular. Ön kapının yanında, küçük bir masanın üzerinde bir kâse duruyordu. Matt içine baktı. "Gçinizden biri anahtarlarını ya da cüzdanını gördü mü?"

Bree başını salladı.

"Hayır," dedi Collins. "Yine de aracı burada."

"Bundan hoşlanmadım." Matt mobilyaların yüzeylerini taradı.

Bree de, "Ben de," diye onayladı.

Matt pencereden bakınca arka bahçede bir kulübe gördü. "Oraya baktın mı?" diye sordu Collins'e.

"Hayır," dedi.

Matt arka kapıdan çıktı. Avluyu geçti ve tahta kapıyı açtı. Çim biçme alet ve edevatından başka bir şey yoktu. Bree evin etrafında yürüyordu. Matt onu takip etti.

Yan bahçede durmuş, yere bakıyordu. "Ne?" diye sordu.

Dur işareti yapmak için bir elini kaldırdı. "."

Matt dondu kaldı. Küçük bir ölü yaprak yığınının içinde gümüş rengi bir şey parladı. "Anahtarları."

Bree çömeldi ve yere doğru eğildi. Çimenlerin üzerindeki birkaç noktayı işaret etti. Çeyreklik büyüklüğünde koyu kırmızı lekeler. "Ve kan."

Matt'in rahatsızlık hissi, bangır bangır çalan bir alarma dönüştü.

Doğruldu ve zemini inceledi. "Bölgeyi aramamız gerekiyor."

Collins üç metre arkalarından, "Ek birimler çağıracağım," dedi.

"Bastığın yere dikkat et," diye seslendi Bree. "Burada kanı görmek çok zor."

Matt telefonunu çıkardı. "Cady muhtemelen benim evimdedir. Brody'yi buraya getirmesini söyleyeceğim. Todd'u elli şerif yardımcısından daha çabuk bulur."

"Collins, kanıt işaretleyicilerini de yanında getir!" Bree yardımcısına bağırdı.

Collins gözlerini yere dikerek aracına doğru koştu. Matt kız kardeşinin numarasını çevirdi.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Evet?"

"Todd kayboldu. Brody'yi onun evine götürür müsün?" Matt ona adresi verdi.

"Oh, hayır!" Cady kekeledi. "Tabii ki. En kısa zamanda orada olacağım. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil." Telefonu kapatan Matt, yaklağık bir metre ötede bir kan lekesi daha gördü. "imenler burada da ezilmiş."

Collins yanında başka bir şerif yardımcısıyla döndü. Bree'ye küçük bir yığın sarı kanıt kalemi uzattı.

Bree bir tanesini ilk kan lekelerinin ve Matt'in bulduğu ikinci grubun yanına koydu. ömelerek yakındaki zemini inceledi.

Matt komşuların evlerine baktı. Tekrar Todd'un evine döndü ve dış cepheyi taradı. "Todd'un evinde güvenlik kamerası görmüyorum ve kapı zili kamerasındaki hareket sensörünü tetikleyemeyecek kadar uzaktayız, ama yine de komşulara soralım."

"Tamamdır." Diğer şerif yardımcısı sokağın karşısındaki eve doğru yürüdü.

Matt Todd'un evine geri döndü ve çamaşır sepetinden kirli bir tişört aldı.

Bree çimlerde daha fazla kan aramaya devam etti. Cady, Brody'yle birlikte geldiğinde, araba yolunda on adım ötede bir nokta bulmuştu.

Cady, Brody'yi minibüsünden indirdi. "Onun alışma kayışını da getirdim." Matt'e uzattı.

Köpeğinin önünde çömeldi ve koşum takımını bağladı. Brody dikkat kesildi. Matt onun tişörtü uzun uzun koklamasına izin verdi, sonra da bul komutunu verdi.

Köpek kan lekelerini görmezden geldi. Burnunu kaldırıp havada bir koku aradı. Sonra spiral çizerek ilerlemeye başladı. Daireleri genişleterek sık bir çalılık alana doğru yöneldi. Başını eğdi ve yaprakları derin derin kokladı.

Köpeğine inancı tam olan Matt, onun kendi işini yapmasına izin verdi. Brody'nin çok az yönlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Matt'e dönerek oturdu ve havladı.

"Bir şey buldu." Matt ilerledi ve çömeldi. "El feneri olan var mı?"

Bree ileri atıldı. Çalılıklara bir ışık tuttu. Bir şey parıltıydı. "Orada! Collins!" diye bağırdı. "Bir kanıt işaretine ihtiyacım var. Kamerayı getir."

Collins aceleyle devriye arabasına, sonra da çalılığa geri döndü. Bir fotoğraf çekti, sarı üçgeni yere bıraktı ve geri çekilmeden önce bir fotoğraf daha çekti.

Bree bir çift eldiven giydi ve çalılıkların arasına uzandı. Topuklarının üzerine geri oturduğunda parmağından gümüş bir saat sarkıyordu. "Bunun Todd'a ait olup olmadığını bilen var mı?"

Matt daha iyi görebilmek için eğildi. "Hiç sanmıyorum. Todd'un saati siyah."

Bree cebinden bir kanıt torbası çıkardı ve saati içine bıraktı. Collins'e baktı. "Buraya bakmaya devam et. Bak bakalım başka bir şey var mı?"

Collins görev kemerinden bir el feneri çıkarıp çalılıkların tuttu.

Brody, kokusunu aldığı kanıt bulduklarından emin olunca ayağa kalktı ve tasmayı çekti. Matt de onu takip etti, gerginlik kemiklerine kadar yayılıyordu.

"Nereye gidiyor?" Collins sordu.

"Hiçbir fikrim yok, ama hiç yanılmaz." Matt, Brody'nin çalışmasına izin verdi. "Köpeğine güvenmeyi öğreneceksin."

Brody koşum takımına yaslanarak ilerledi. Her on bir duraklıyor, havayı kokluyor ve yörüngesini ayarlıyordu. Burnuna gelen koku her neyse ona karşı çok istekliydi.

"Çalılıkların arasında bir patika var." Bree kırık dallar ve ezilmiş otlardan oluşan bir patikayı işaret etti.

Yola ulaşana kadar Todd'un evi ile komşunun evi arasındaki ormanda yürüdüler. Brody durdu ve hırladı. Matt asfaltın kenarındaki yabani otların üzerinde bir kan lekesi gördü. Çalılıklardan sokağa doğru, toprağa kazınmış iki uzun çizgi vardı.

"Sürükleme izleri," dedi Bree.

Matt başını salladı, aciliyet hissi artıyordu.

Burnu yerde, Brody kaldırıma doğru süründü. Başını kaldırdı ve birkaç yöne kokladı, sonra oturdu ve mızızlandı.

"Aferin oğlum." Matt hayal kırıklığına uğramış bir halde kulaklarını ovuşturdu. "Yol burada bitiyor."

"Onu bir araçla götürdüler." Bree yolda durdu ve her yöne dikkatle baktı.

Matt toprağın yumuşak olduğu yolun kenarını işaret etti. "Lastik izlerimiz var." Bu da ancak ellerinde karşılaştırma yapabilecekleri bir araç olduğunda işe yarayacaktı.

Bree telefonuna uzandı. "Şu alçıları almak için adli tıbbı arıyorum. Todd'un ön bahçesine ve ormana ikinci bir göz atabilirler."

Todd'un araba yoluna döndüler.

Minivanına yaslanmış olan Cady öne doğru kayd. "Onu buldun mu?"

Matt başını salladı.

Cady çimlerin üzerindeki kanıt işaretlerine doğru başını salladı. "Bu kan, değil mi?"

Matt onu endişelendirmek istemiyordu. Onun Todd'dan hoşlandığını biliyordu ve Todd'un da ondan hoşlandığından şüpheleniyordu. Eski kocasının pisliği Cady'yi erkeklerden ve ilişkilerden korkar hale getirmemiş olsaydı, şimdiye kadar aralarında bir şeyler gelişirdi herhalde. Cady onun küçük kız kardeşi olabilirdi ama çocuk değildi. Her ne kadar kötü haberi vermekten nefret etse de, Cady gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Muhtemelen."

Başını salladı ve bir parmak eklemine ağzına götürdü.

Bree garaj yolunda ona katıldı. Todd'un aracının önünde birlikte durdular.

"Dün gece poligona gittik, Jim Rogers'la konuştuk." Matt konuşmayı tekrar düşündü. "Belki biri bizi gördü ve hoşuna gitmedi."

Bree ön bahçeyi ve etrafındaki ormanı inceledi. "Ya da üzerinde çalıştığı başka bir şeyi beğenmedi. Biz ortalığı karıştırıyoruz."

"İş bu, değil mi?" Matt, Todd'un garaj yoluna girdiğini hayal etti. "Todd arabasından iniyor ve garaj yoluna yöneliyor."

"Biri ormandan çıkar ve ona atlar."

Matt araba yolunun yanındaki ezilmiş çimenlere baktı. "Birden fazla kişi."

"O da karşılık verirdi."

Matt başıyla onayladı. "Todd kavgada beceriksiz değildir. Üzerine atlayan herkeste izler bırakırdı."

"Adli tıp kan örnekleri toplayacak. Belki bir kısmı ona saldıranlara aittir." Bree kanıt torbasını kaldırdı. "İçlerinden biri saatini kaybetmiş."

Matt elini uzattı ve kadın da kanıt torbasını onun içine bıraktı. Saati ters çevirdi ve arkasını inceledi. "Kazınmış bir yazı var." Daha iyi ışık alması için eğdi. "AD EOW 6/16/1983."

Birbirlerine baktılar. Matt,

"EOW," diye tekrarladı.

"Nöbetin sonu." Bree'nin ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Ölen bir subay için bir anma töreni."

Ve Matt biliyordu. "Reklam Arthur Dylan."

"Dur tahmin edeyim." Bree'nin kaşları şiddetle düştü. "O Brian Dylan'ın babasıydı."

Matt kanıt torbasını ona verdi, cep telefonunu çıkardı ve Marge'ı aradı.

"Todd'u buldun mu?" diye sordu hemen cevap verirken.

"Henüz değil. Şerif Yardımcısı Arthur Dylan'ın görev başında öldürüldüğü tarihi biliyor musunuz? 80'lerdeydi."

"Bekleyin. Koridordaki levhaya kazınmış." İstasyondan hızla geçerken nefes alışları hızlandı. Hırıltılı bir sesle. "16 Haziran 1983."

"Teşekkürler."

Marge, "Matt, bul onu," diye yalvardı.

"Niyetimiz bu." Matt telefonu kapattı ve Bree'ye döndü. "Duydun mu?"

"Ben yaptım." Bree çoktan aracına doğru yönelmişti. "Dylan Todd'u yakaladı, ama neden?"

Araba yoluna yaklaştıklarında Cady bir adım öne çıktı. Yüzü solgundu, bu da çillerini ön plana çıkarıyordu. "Eee?"

Matt telefonunu tekrar cebine soktu. "Bir araçla götürüldüğünü düşünüyoruz."

"Oh, hayır!" Cady kendi beline sarıldı.

Matt hissettiğinden daha inançlı bir sesle, "Onu bulacağız," dedi. Onu canlı mı yoksa ölü mü bulacaklardı? Ama lanet olsun, kız kardeşinin hayatında daha fazla strese ihtiyacı yoktu.

Cady'nin kaşları arasındaki çizgi derinleşti. "Brody'yi eve götürmemi ister misin?"

Matt tekrar köpeğine baktı. "Hayır. Ona ihtiyacım olabilir."

Dylan'ın arazisi çok genişti. Ama Todd oradaysa, Brody onu bulurdu.

"Taşınabilir bir mama kabım ve biraz mama var." Koşarak ve arka koltuktan bir çanta aldı. Geri döndüğünde çantayı ona doğru itti. "İhtiyacın olursa diye onları sana bırakıyorum."

"Beni eve gitmekten kurtardın." Günün uzun olacağı kesindi. Matt öğünleri kaçırmaya aldırımıyordu ama köpeğinin aç kalmasına da izin veremezdi. "Teşekkürler." Kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seni haberdar edeceğim."

Başını sallayarak döndü ve adımlarını sürükleyerek minibüsüne geri döndü.

Sokağın karşısından bir şerif yardımcısı koşarak geldi. "Bingo. Komşunun araçlarında kamera var. Son zamanlarda hırsızlık olayları olmuş. Dün gece, saat 10:06'dan itibaren, içi adam dolu bir kamyonet Başmüfettiş Harvey'in evinin önünden üç kez geçmiş."

Bree, "Bana plakayı görebildiğini söyle," dedi.

Yardımcının gözleri parladı. "Buldum. Araç Shane Bartholomew'a ait. Grey's Hollow'da yaşıyor."

"Onu alın. Onu karakola getirin," diye talimat verdi Bree.

"Ona ne söyleyeyim?" diye sordu şerif yardımcısı.

Bree durakladı. "Ona bir suçu çözmek için yardımına ihtiyacımız olduğunu söyle.

bir şüpheliymiş gibi davranmayın. Ona önemliymiş gibi davranın."

"Peki, hanımefendi." Aracına döndü ve uzaklaştı.

Bree kendi cipine doğru yöneldi. Brody, Bree'ye yetişmek için koşmaya başlayan Matt'in yanında tırıs .

"Dylan'ın evi için arama iznine ihtiyacımız var." Arka kapıyı açtı ve köpek içeri atladı.

Elindeki kanıt torbasının içindeki saate baktı. "Elimizdeki tek kanıt bu. Bırakın arama emri için geçerli bir neden oluşturmayı, bir suçun işlendiğini bile kanıtlamak için yeterli değil. Tek bildiğimiz Todd'un ulaşamayacak bir yerde olduğu. Garaj yolunda birkaç kan lekesi var ve ormanda Brian Dylan'a ait *olduğunu düşündüğümüz* bir saat bulduk. Todd'un üzerine atlandığını ve kaçırıldığını düşünüyoruz, ama bunun olduğuna dair elimizde gerçek bir kanıt yok. Elini kesmiş ve dikiş attırmak için doktora gitmiş olabilir. Telefonunu kaybetmiş olabilir."

"Dylan'ın o saati taktığını doğrulayacak birine ihtiyacımız var."

Bree başını salladı. "Umalım da bu Shane Bartholomew o kişi olsun."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bree izleme odasında durdu ve birinci görüşme odasını gösteren ekrana bakarak Shane Bartholomew'u değerlendirdi. Yardımcısı onu evinde uyurken bulmuştu. Kamyoneti garaj yoluna park edilmişti. Kamyonun kasasında kan lekeleri açıkça görülebiliyordu ve elektronik bir arama emri alınmıştı. Bir adli tıp teknisyeni şu anda ek kanıt bulmak için kamyoneti inceliyordu. Kanıtlar üzerinde yapılacak laboratuvar testleri çok uzun sürecekti ama Todd'un evinin yakınındaki yoldaki lastik izleri Shane'in kamyonetiyle eşleşiyordu. Güvenlik kamerasına yakalanan araç kesinlikle ona aitti.

Shane'in yanlış bir şey yaptığına dair ellerinde hiçbir kanıt yoktu ama içini dökmesine ihtiyaçları vardı.

Onun yanında Matt masada oturmuş, önünde açık duran dizüstü bilgisayara bakıyordu Dylan'ın evini aramak için yeterli kanıt topladıkları sırada, Bree bir şerif yardımcısını yolda oturup evi gözetlemesi için gönderdi. Ne yazık ki şerif yardımcısı evi göremeyecekti ama eve giren ya da çıkan biri olup olmadığını bilecekti.

Ekranda Shane masada oturmuş, küçük bir tırnağını çiğniyordu. Yirmi bir yaşında, ortalama görünümlü biriydi. Yaklaşık beş dokuz yaşında, zayıf yapılı. Dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Brad Pitt değildi ama Quasimodo da değildi. Gergin ayakları sinirlerini, kambur omuzları da kendine olan güvensizliğini gösteriyordu.

Matt dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Shane Şu anda işsiz. Great Buy'da elektronik bölümünde çalışıyordu. Kısa süre önce kadın çalışanları taciz ettiği için kovuldu."

"O ne yaptı?"

"Dolaplarının üzerine mastürbasyon yaptı."

"Aklımda olmasını istemediğim bir görüntü var," dedi Bree. "Dylan'ı nereden tanıyor?"

"Dylan gibi o da her türlü komplo teorisiyle ilgileniyor ve Hudson Footmen da dahil olmak üzere aynı sosyal medya gruplarının çoğuna üye."

"Demek Dylan'ı böyle tanıyor."

"Muhtemelen, ama Shane aynı zamanda kendini incel olarak ilan etmiş biri."

Bree, kendileriyle seks yapmaya istekli kadın bulamayan erkeklerden oluşan ve kendi deyimleriyle "*istemsiz bekârlar*"'ın kısaltması olan inceller hakkında makaleler okumuştı. Bu enseller kadınlara karşı öfkeli ve düşmancaydı. Kendilerinden esirgenen sekse hakları gibi hissediyorlardı. Sevgilisi olmayan erkekler için bir destek grubu olarak başlayan bir hareket, bir nefret forumuna dönüştü.

Matt dedi ki, "Onu nasıl çalıştırmak istersin?"

Başarılı bir sorgulamanın bir parçası da kişiyi okumak ve hangi görüşmecinin en iyi sonuçları alacağını belirlemektir. Bu durumda Bree, Shane'in güçlü bir kadının varlığında konuşmayacağını sezmişti. Bütün sıkıntıları için suçladığı kişi o kadındı. Öte yandan Matt, Shane'in olmak istediği her şeydi.

Matt onun kahramanı olabilir.

"Her ne kadar onunla uğraşmak istesem de Shane kadınlardan nefret eder ve onlara güvenmez. Onun bariz beta erkeğine karşı sen bir alfa erkeğisin. Sana açılma olasılığı çok daha yüksek." Ona şöyle bir baktı. Matt fiziksel olarak bir erkeğin olabileceği kadar erkeğiydi. Shane'i bir pastel boya gibi kırabilecekmiş gibi görünüyordu. "Hata yapacak zamanımız yok. Bu küçük pisliği çözmemiz gerek."

"Elimizdeki tek şey kamyonu Todd'un evinin önünden geçerken çekilmiş bir video. Shane'in yanlış bir şey yaptığına dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"O bunu bilmiyor. Ama ben olsam onun ne yaptığına odaklanmazdım. Sorularınızı Dylan üzerinde yoğunlaştırın. Dediğin gibi, Shane'e karşı elimizde gerçek bir kanıt yok. Ama olay yerine yakın olduğunu biliyoruz, bu yüzden ne görmüş olabileceği konusunda onu sorgulamak mantıklı."

"TAMAM." Matt ayağa kalktı ve boynunu kırdı. Cadılar Bayramı kostümü giymiş gibi kibirli bir tavır takınmasını izledi.

Kapıdan dışarı.

Bree monitörün karşısındaki sandalyeye kaydı ve sesi açtı. Matt kasıla kasıla görüşme odasına girdi. Bir an için masanın ve Shane'in üzerinde durdu. Hâkimiyetini kurduktan sonra Matt kendini Shane'e tanıttı ve elini uzattı. "İşbirliği yaptığınız için teşekkür ederim."

Shane başını salladı, heyecanı endişesiyle savaşıyordu. "Şerif yardımcısı bir suçu çözmek için yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Evet." Matt, Shane'in karşısındaki sandalyeye oturmak yerine masanın etrafını dolaştı ve masanın köşesine tündü. Sadece fiziksel hâkimiyetini sürdürmekle kalmadı, Shane'in kişisel alanına da tecavüz etti. Matt sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi, sosyal olarak kabul edilebilir bir sınırı zorladı. İzin istemedi. Özür dilemedi. Sanki bu onun hakkıymış gibi alanını işgal etti ve kendini alfa olarak kabul ettirdi.

Shane itiraz etmedi. Matt'in üstünlüğünü hevesli bir köpek yavrusu gibi kabul etti.

"Ne oldu?" Shane'in sesi onay için yalvarıyordu. "Nasıl yardımcı olabilir?"

"Şey, olay şu." Matt başını salladı. "Sormaktan bile nefret ediyorum. Yanlış geliyor ama bir arkadaşın hakkında bilgiye ihtiyacım var. Başı büyük belada."

Shane daha dik oturdu. "Kim?"

Matt'in ağzı sanki yapmak üzere olduğu şey hoşuna gitmeyecekmiş gibi gerildi. "Brian Dylan."

Shane'in omuzları bir santim geriye kayarken, ilgisinin içine ihtiyat girdi.

Matt elini kaldırdı ve sesinden anlayış sızıyordu. "Biliyorum. O senin dostun. Benim de dostlarım var ve onlardan hiçbir şey için vazgeçmek istemem."

Shane sertçe başını salladı.

"Ama şöyle bir şey var. Dylan son zamanlarda kafayı yedi. Yaptığı bazı şeyler ..." Matt durakladı, yine konudan duyduğu rahatsızlığı belli ediyordu. "Eminim sen de görmüşsündür."

Shane başını salladı. "Garip davranıyor. Bu kesin."

"Tamamen raydan çıkmadan önce onunla konuşmak istiyorum." Matt vurgulamak için duraksadı. "Geri bir şey yapmadan önce."

Shane kaşlarını çattı. Başını hafifçe eğerek, konuşmadan Matt'e hak verdi.

"Onun nesi olduğuna dair bir fikrin var mı?" Matt sordu. "Endişeliyim. Dylan'la yıllarca birlikte çalıştık."

"Sıkı mıydın?" Shane'in çenesi kalktı.

Matt hiç tereddüt etmeden, "Ah, evet," diye yalan söyledi. "Senden hiç söz etmedi."

Matt omuz silkti. "Son zamanlarda onu görmedim. Bir süredir ortalıkta yoktum. Vuruldum." Elini kaldırıp avucundaki büzüşmüş yara izini gösterdi, sonra gömleğinin eteğini kaldırıp vücudunun üst kısmını çevirerek kurşunun sırtına isabet ettiği yeri gösterdi. Kaslı ve yara izli gövdesiyle hiç kimse çıplak göğüslü Matt'ten daha sert görünemezdi.

Shane'in gözleri irileşti. "Kahretsin." Sesi hayretle titriyordu.

"Olur böyle şeyler." Matt yaralarına omuz silkti. "İşin bir parçası."

Bree sandalyesinde kıpırdandı. Matt'in sorgunun asıl kısmına geçmesi için ne kadar sabırsızlansa da, onun şüpheliyi ölçme ve süreci aceleye getirmeme yeteneğine saygı duyuyordu. Başka bir fırsatları olmayacaktı. Shane başının belada olduğunu anladığında konuşmayı bırakacaktı.

"Dylan'a dönelim." Matt sanki yaraları önemsizmiş gibi gömleğinin eteklerini indirdi. "Onun nesi var?"

Shane başını salladı. "O kaltakla birlikte olduğundan beri garip davranıyor."

Matt bilerek başını salladı.

"Her şeyi mahvetti amına koyayım." Shane somurtarak spor ayakkabısının burnunu yere sürttü. "Ortaya çıktığından beri Dylan'ı neredeyse hiç görmedim."

"Seni anlıyorum. Kankalar orospulardan önce gelir, haksız mıyım dostum?" Matt kapalı bir yumruk uzattı.

Shane güçlü bir şekilde onayladı. "Evet. Yani, tüm kadınlardan nefret etmiyorum. Sadece şu kendini beğenmiş sürtüklerden."

"Doğru," diye kabul etti Matt. "Bu sürtüğün adı ne?"

"Bilmiyorum. Tanıştırılmadık." Shane'in ses tonuna kızgınlık karıştı.

"Neye benziyordu?"

"Yüzünü görmedim. Şapka takıyordu ve onu sadece uzaktan görebiliyordum."

"Bana onun hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Konsantre olurken Shane'in kaşları düştü. "Yaşlı bir kadın ama yaşına göre iyi durumda. Güzel göğüsleri var."

Matt sırttı. "Bu Dylan'ın yeteneğindeki eksiklikleri açıklıyor."

Shane kıkırdadı. "Sanırım öyle."

"Ama cidden, onun için endişeleniyorum." Matt dudaklarını büzdü ve burnundan nefes verdi. "Dün gece bağıını belaya soktuğuna dair bir söylenti duydum."

Shane sertleşti.

Matt sert bakışlarını Shane'e yöneltti. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Rahatsız olan Shane poposunu sandalyesine doğru kaydırды.

"Dostum..." Matt iki elini *de gerçekten mi anlamında* . "Dylan'a yardım etmem için bana yardım edeceğini sanıyordum." Arkasını dönmeye başladı. "Sanırım ."

Bree bu hareketin ne olduğunu anladı: Shane'in reddedilmesi - onaylanmaması.

Hâlâ onaylanma arayışında olan Shane, Matt'le bağlantısını sürdürmeye çalışıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Hayır. Bekle." Dudaklarını yaladı. "Dün gece onunla birlikteydim."

Matt tekrar yerine oturup bağlantıyı yeniden kurdu ama omuzları geriye doğru eğikti ve Shane'in onayını yeniden kazanmak için çaba göstermesi gerekecekmiş gibi hafif bir mesafeyi koruyordu.

Shane'in alnında birkaç damla ter belirdi. "Dylan dün gece beni aradı. Bir adama dersini vermek için ona yardım etmemi istedi."

Matt *herhangi birinin* ses tonuyla, "Demek evet *dedin*," dedi.

"Evet." Dylan bir an için gözlerini kaçırды. Göğsünün ortasında gömleği terden kararmıştı. "Ben ve birkaç adam daha."

Matt bekledi.

Shane belli belirsiz, "Dylan'ın evinde buluştuk, sonra da diğer adamın evine gittik," dedi.

"Adresi hatırlıyor musun?" Matt sordu.

Shane gömleğinin yakasını çekiştirdi. Kollarının altında ve göğsünde ter halkaları oluşmuştu. Tropik bölgelerde 5K koşmuş gibi görünüyordu. Todd'un yolunun adını verdi.

"Okula gitmen gereken adamı tanıyor muydun?" Shane başını salladı. "Dylan ona Harvey derdi." "Orada başka kim vardı?" Matt sordu.

Shane avuçlarını kalçalarında kurular ve birkaç isim saydı.

Bree onları yazdı. Öfke damarlarında kaynıyordu. Beş. Todd'u alt etmek için beş adam gerekmişti. Matt soğukkanlılığını nasıl koruyordu?

"Ne oldu?" diye sordu rahat bir sesle.

"Onu biraz hırpaladık." Shane Matt'in bakışlarından kaçtı ve vücudunun pozisyonunu yeniden değiştirdi.

"Bu kadar mı? Onu birkaç kez patakladın ve gittin mi?" Matt'in ses tonundan buna bir an bile inanmadığı anlaşılıyordu.

Shane kışını koltuğun üzerinde kaydirdi. "Plan buydu ama herif çok sert karşılık verdi. Johnny'nin dizine biraz hasar verdi ve Fox'un gözü berbat oldu."

Matt, Shane doldurmak zorunda kadar sessizliğin uzamasına izin verdi.

"Adamı orada bırakacaktık ama Dylan fikrini değiştirdi. Adamın bu kadar sert dövüşmesine kızdı. Bu yüzden onu kamyonu taşımamızı ve arkaya atmamızı istedi."

"Kamyonun mu?"

Shane ayaklarına baktı.

Matt, "Kamyonunu videoya kaydettik," dedi.

"Evet. Benim kamyonetim," diye itiraf etti

Shane.

"O zaman nereye gittin?" Matt bastırdı.

"Dylan'ın evine döndüm."

"Dylan'ın yeni sürtüğü orada mıydı?" Matt sordu.

Shane başıyla onayladı. "Dylan eve girdi ve hepimiz ona bağırdığımızı duyabiliyorduk. Ona sürekli aptal diyordu." Yüzü çiğ bir nefretle çarpılmıştı ve bunun çirkinliği Bree'yi şaşırtmıştı.

Matt' hakkını vermek lazım, hiç tepki vermedi.

Shane devam etti. "Ne kadar seksi olduğu umurumda değil, hiçbir amcık bu davranışa katlanmaya değmez. Sürtükler yerlerini bilmeli." Gözleri düşmanca yarıklara dönüştü. "Dylan buna bir son verdi. Tokadı garaj yolundan duydum." Yüzünde zevk parıldıyordu.

Bree'nin midesi bulandı.

Matt fark etmemiş gibiydi. "Başka çocuklar kaldı mı?"

"Hayır. Hepimiz eve gittik. Dylan bundan kendisinin halledebileceğini söyledi."

Monitörde Matt sadece başını salladı. "Adama ne olduğunu biliyor musun?"

"Dylan onu ormana atacağını söyledi. Geri dönüş yolunu bulmasını sağlayacakmış." Shane komikmiş gibi sırtıtmaya çalıştı ama başaramadı.

"Sence adam hâlâ yürüyebilir mi?" Matt'in sorusu yeni bir boyut kazanmıştı.

Shane birkaç saniye boyunca duvara baktı. Sonunda omzu sarsıldı. "Bilmiyorum."

Matt'in boğazı öfkesini yutuyormuş gibi kasıldı. Ses tonunu yumuşattı. "Dylan ona ne yaptı?"

"Eve gittim." Shane'in yüzü buruştu ve sanki başının çok ama çok büyük bir belada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözleri kapandı. "Bir avukat istiyorum."

"Evet. Bir tanesine ihtiyacın olacak. Dövdüğün ve kaçırılmasına yardım ettiğin adam Randolph County Şerif Departmanı'nın baş yardımcısı ve kamyonetinin arkasında kan bulduk. O kanın Şerif Yardımcısı Harvey'e ait olduğuna ne kadar bahse girmek istersin?"

Shane'in ağzı açık kaldı ve tekrar kapandı. Yüzünün rengi soldu.

"Bu doğru. Bir polis memuruna saldırdınız ve onu kaçırdınız." Matt ayağa kalktı. "Hâlâ hayatta olması için dua etsen iyi olur." Matt onu ter içinde bıraktı.

Bree, Shane'i kelepçeleyip saldırı ve adam kaçırma suçlarından tutuklaması için bir şerif yardımcısı çağırdı. Matt'in verdiği üç ismi başka bir şerif yardımcısına ileterek diğer adamların da tutuklanmasını sağladı.

Koridorda Matt'le karşılaştı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi sorgulamalardan biriydi."

"Bundan sonra bir duşa ihtiyaım var." Matt onun yanına geldi.

Ofisine doğru yöneldi. "Tatsız ya da değil, tam olarak doğru havayı yaydınız. Dylan'ın evi için arama emri çıkartmaya yeter de artar bile."

"Shane'in itirafının onun aleyhine kabul edilip edilmeyeceğinden emin değilim. Onu Mirandize etmek için durursam susacağından korktum."

Bree kapı aralığında durdu, döndü ve Matt'le yüz yüze geldi. Öfke damarlarını ısıtıyordu. Baş yardımcısı dövülmüş ve kaçırılmıştı. İşini yaptığı için mi yoksa Bree'yle olan ilişkisi yüzünden mi hedef alınmıştı? Bree kısmen sorumlu muydu? Belki de soruşturmayı farklı bir şekilde yürütmüş olsaydı

. . . Suçluluk duygusundan sıyrıldı. Todd'u bulmasına yardımcı olmayacaktı. "Sen doğru olanı yaptın. Shane önemli değil. O küçük bir balık bile değil. O bitki rts. Todd'u bulmamız gerek ve sen bize onun peşinden gitmemiz için gereken her şeyi verdin. Beyannameyi elektronik ortamda dolduracağım, sonra da yargıcı arayacağım." Aceleyle masasına gitti.

Prosedürü takip etmek zorundaydılar. Yasanın uymak zorundaydılar. Ama Dylan uymayacaktı. Todd'u kaçırmış olsaydı ona ne yapardı?

Todd hala hayatta mıydı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bree, Brian Dylan'ın arazisinin yakınında, yol kenarındaki bir devriye aracının arkasına park ettiğinde gün batımı yaklaşıyordu. Shane Bartholomew'un röportajı karşısında öfkesini bastırdı. Dylan'ı mümkün olduğunca uzun süre hapse göndermeyi kişisel hedefi haline getirecekti.

Yolcu koltuğunda oturan Matt sessizdi ama kalçasına dayadığı eli yumruk gibi sıkılıydı.

Ona şöyle bir baktı. "Hemen döneceğim."

Başıyla onayladı. Brody arka koltukta burnunu camdaki bir inçlik boşluğa .

Bree SUV'den indi ve devriye arabasına yaklaştı. Yardımcısı camı indirdi ve onu selamladı. "Hanımefendi." Eğildi. "Bir hareketlilik yok mu?"

"Yok." Kaşlarını çattı. "Sanırım ben buraya gelmeden önce gitmişler."

Eğer Shane dürüst olsaydı, Todd bir gece önce kaçırılmıştı. Dylan'ın kaçmak için bolca zamanı vardı.

Ve Todd'dan kurtul.

Kendi aracına geri döndü. Brody mızızmızlandı, ağlamaklı sesi hayal kırıklığını ve sabırsızlığı dile getiriyordu. Kadın koltuğun üzerinden uzandı ve onu okşadı. "Biliyorum. Biz de aynı şeyleri hissediyoruz."

Gökyüzü ağaçların üzerinde kan kırmızısı parlıyordu. İlave devriye araçları arkasında sıralanmıştı. Bir adli tıp teknisyeni yoldaydı. Yargıç en kısa zamanda ifadesini inceleyecekti. Bree onun arama emrini onaylayacağından şüphe etmiyordu. Olası bir sebepten daha fazlasını ortaya koymuştu ve adam zaten koşulların acil olduğunun ve yardımcısının hayatının tehlikede olduğunun farkındaydı. Yargıç arama emrini imzalamıştı.

Shane Bartholomew'un kamyonunu aramak için. Bree, arama emri çıkar çıkmaz harekete geçmeye hazır bir ekip istiyordu.

Matt, Shane'le yaptığı görüşmeden beri sessizdi. Dylan bir rehine istemediği sürece Todd'un ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu ikisi de biliyordu.

Rehineler karmaşık kaçışlar. Bree Dylan'ın olsaydı, riske girmezdi. Bağlarını koparır ve ortadan kaybolurdu.

Telefonu çaldı. Bree'nin ekranında beliren numara eyalet polisine aitti. Cevap verdi. "Şerif Taggart."

"Ben Phillip Ash. BCI'da müfettişim. Oscar ve Brown dava dosyasını inceliyorum. Size cinayetler hakkında bazı sorular sormak istiyorum."

Bree dikkatini telefona çevirdi. "Devam et."

Ash boğazını temizledi. "Hayır. Bunu telefonda yapmak istemiyorum. Albany'deki BCI ofisine gelmeni istiyorum."

Bree durakladı. Albany BCI ofisi Grey's Hollow'dan arabayla bir saatlik mesafedeydi. Normalde buna mecbur kalırdı ama bugün değil. "Bu toplantıyı ne zaman planlamak istersiniz?"

"Derhal," dedi Ash. "Bu gece."

"Bu gece mümkün değil. Önemli bir operasyonun ortasındayım."

"Eğer işbirliği , sizi mahkemeye vermek zorunda kalacağım," dedi Ash yüksek bir ses tonuyla.

Bree, Matt'le "Bu *da nesi?*" bakışını paylaştı. Geçmişte BCI ile hiçbir sorun yaşamadan çalışmıştı. Her zaman profesyonel ve destekleyici olmuşlardı.

"İşbirliği yapmayacağımı ne zaman söyledim?" Bree sordu. "Davayı sana ben verdim, hatırladın mı? Bir anda Albany'ye koşamam diye mi? Benim çalışan bir şerif olduğumu biliyorsun, değil mi? Şu anda işimin başındayım, arama emrini tebliğ etmek üzereyim. Cinayet kitabının tamamını inceleyecek vaktiniz bile olmadı."

Cevap vermedi.

Bree'nin bu saçmalık için ne zamanı ne de sabrı vardı. "Ben şüpheli miyim?"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra son derece çekingen bir ses tonuyla konuştu. "Sadece bazı sorularımız var."

Evet. O bir şüpheliydi.

Ash şöyle devam etti. "Davayla ilgili olarak medyadan birkaç aldık bile. İnsanlar konuşuyor. Söylentilerin önüne geçmek istiyoruz."

Bree nefes aldı. Söylentiler onu ilgilendirmiyordu. Baş yardımcısı kayıptı. "Bir arama emrini tebliğ etmek üzereyim. Ardından yapılacak mülk aramasının gecemin geri kalanını almasını bekliyorum."

"Yarın o zaman." Ash'in sesi, itaat edilmeye alışmış bir adam gibi sinirli bir tonda çıkıyordu. "İlk iş."

Matt boğazını keser gibi bir hareket yaparak, "Morgan'ı ara. O olmadan bu görüşmeyi kabul etme."

Bree de aynı fikirdeydi ve müfettişi yatıştıracak hali yoktu. "Avukatıma danışmam ve ne zaman müsait olacağını öğrenmem gerekecek."

"Avukatınız kim?" Ash kırılmış, sabırsız bir sesle sordu. "Morgan Dane."

Mırıldanan bir küfür duyduğunu sandı ve gülümsedi. Morgan'ın epey bir ünü vardı. Sinirlenen Bree bunu birazcık yüzüne vurdu. "Onu tanıyor musunuz? Sanırım bir zamanlar Albany'deki savcılık ofisinde çalışmıştı."

"Onu tanıyorum," diye homurdandı Ash. "Ama şimdiden bir savunma avukatı tutmuş olmana şaşırdım. Bence pek de iyi bir fikir değil."

Optik. İşte yine o kelime. Bree gözlerini devirdi. *Sana fikrini sormadım.*

Küçümseyici cevabını ısırarak geri aldı. İsteddiği kadar sızlanıp durabilirdi. Yanında bir avukat getirmek için her türlü hakka sahipti. Eğer adam kibar davranıp ona sadece dava hakkında sorular sorsaydı, polis polise, soruşturma hakkında rahatça konuşabilirdi. Ama o politik davranmaya ve sert oynamaya karar vermişti.

Ne ekersen onu biçersin, dostum.

Bir yandan, Morgan'ı getirmek onu suçlu gösterebilirdi. Bree bunu değiştiremezdi. Diğer yandan, şüpheli olduğunu bile bile resmi bir BCI görüşmesine temsilci olmadan gitmek aptallık olurdu. Bree aptal olamazdı. Ash basına ve üst düzey yetkililere karşı kendini koruyordu. Bree ona terfi kazandıracak bir fedakârlık yapmayacaktı.

Siktir .

Bree'nin beyni, konuşmadan önce her cümleinin siyasi sonuçlarını çözmeye çalışmaktan ağrıyordu. Todd'u bulması gerekiyordu. Ash ve BCI ile yarın ilgilenecekti. Baş yardımcısını canlı bulduğu sürece, onu tutuklamaları umurunda bile değildi. Ama Morgan'ın ünü kadar iyi olmasını umuyordu, çünkü Ash'in onunla ilgili bir sıkıntısı vardı.

"Bayan Dane ile temasa geçip size geri döneceğim," dedi.

"Ne zaman?" Ash tersledi.

Bree sesini dengede tutmaya çalıştı. "Ben haber aldıktan sonra onu.

"Yarın bir telefon bekliyorum."

"Sen olsun a geri arama içinde a makul
uzunluk . Zaman.

Bayan Dane meşgul bir kadın. İyi geceler Ash." Bree, o yanıt vermeden önce bağlantıyı sonlandırdı.

Matt, "Ne hıyar ama," diye mırıldandı. "Cidden, senin için yanıp tutuşuyor." "Neden?" Bree telefonunu pencereden dışarı fırlatmak istedi.

Onun yerine Morgan'a bir mesaj gönderdi.

"Şeriflik seçilmiş bir makamdır. Kovulamazsın. Belki de kendi kariyerini ilerletmek için ihtiyacı olan ayağın siz olabileceğinizi düşünüyordur."

"Beni vali atadı. Beni görevden de alabilir."

"Çok iyi bir nedene ihtiyacı var. Dedikodu bunu kesmez."

"Doğru."

"Şimdiye kadar popülerdiniz. Ancak bu derin sahtekarlar itibarınızı tehlikeye atıyor. Şimdiye kadar seçmenlerin iradesi tarafından korundunuz, ancak size sırt çevirirlerse . . ."

"Ben bittim ve artık bir değer değilim. Belki Ash beni alaşağı ettiği için övgü alabileceğini düşünüyordur." İç çekti.

"Aynen öyle."

Bree bunu düşündü. "Umurumda değil. Bu gece olmaz." Telefonu titredi. Ekranı okudu. "İşte arama emrimiz. Hadi gidelim."

Dylan'a araçlarıyla gizlice yaklaşmanın hiçbir yolu yoktu, mülkünü bu şekilde kurmamıştı. Bree yardımcılarına araçlarıyla kendisini takip etmelerini işaret etti. Uzun araba yolundaki bir önüne, araçlarının evden görünmeyeceği son noktaya park ettiler.

Matt ve Bree cipten çıktılar. Matt arka kapıyı açtı. Sabırsızlanan Brody aşağı atlamaya çalıştı, ama Matt bir komutla onu durdurdu, sonra da araçtan dışarı kaldırdı.

Akşamın serinliğine rağmen, Bree'nin sırtından zırhının altına ter damlıyordu. "Muhtemelen kameraları ya da bir çeşit alarmı vardır. Evinde bu kadar gözetleme varken, yaklaşmayı unutmış olabileceğini düşünemiyorum."

"Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok." Matt yeleğindeki cırt cırtlara kontrol etti ve Brody'nin tasmaını kısalttı. Köpek onun yanında duruyordu, gerilmiş ve çalışmaya hazırıdı.

Bree tüfeğini yeniden doldurdu, kulaklığını ayarladı ve Matt ile yanında getirdiğı dört yardımcısıyla iletişim kontrolü başlattı. Her ekip üyesi yanıt verdiğinde Bree tatmin olmuştu. Onlara ilerlemelerini işaret etti.

Acil durumlar göz önüne alındığında, yeminli ifadesinde Todd'un hayatından endişe ettiğini vurgulamıştı. Hakimin, haklı olsa iyi olur yoksa bir daha asla imzalamayacağı uyarısıyla birlikte kapıyı emri talep etmiş ve kabul edilmişti.

Bree uzun araba yolunda koşarak önden gitti. Çakıllar ayaklarının altında çıtırdıyordu ve Bree yolun kenarına doğru ilerledi. Virajı döndüklerinde yavaşladılar. Ev görünür hale geldi. Güneş henüz tam olarak batmamış olsa da, kalın gölgelik açıklığı erken karartmıştı. Derin gölgeleri siper olarak kullanarak ilerlediler.

Matt kendisine ve müstakil garaja doğru işaret etti. Bree başıyla onayladı. Açıklıktan geçip binaya yandan yaklaştı. Ayak parmaklarının ucuna kalkarak el fenerini yüksek bir pencereden içeri tuttu. Brody temeli kokladı ama ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Köpek onların göremediklerini duyabiliyor ve koklayabiliyordu. İçeride birinin olduğundan şüpheliydi.

Matt'in sesi Bree'nin kulağına geldi. "Bir araç. Bir SUV, Dylan'ın kamyoneti değil. Plakasını okumak için çok karanlık."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi. Dylan'ın kamyoneti garajda değilse, muhtemelen o kullanıyordu. Muhtemelen burada bile değildi. Bree merkezle temasa geçerek Brian Dylan ve aracı için bir BOLO alarmı istedi.

Matt onun yanına döndü. Polis memurları arkalarında olduğu halde, Matt'le birlikte eve doğru koşmaya başladılar. Açıklığın kenarına geldiklerinde Bree, Collins ve Juarez'e arkadan dolaşp arka çıkışı gözetlemelerini işaret etti. Collins usulca yerlerini aldıklarını bildirirken kulaklığı çatırdadı. Sonra Bree ve Matt aceleyle açıklığı geçip ön kapıya doğru ilerlediler. Matt'e başıyla işaret etti. Matt kapı kolunu denedi. Kilitliydi.

Başka bir şerif yardımcısına ilerlemesini işaret etti. Koçbaşını ön kapıya götürdü, savurdu ve kapı kolunun hemen üzerinde sağlam temas sağladı. Kapı sağlam çelikti ve çerçevenin parçalanıp kapının içeri doğru savrulması için birkaç iyi darbe alması gerekti.

Düzenli eğitim çalışmaları sayesinde eve bir ekip olarak girmişlerdi. Bree sola dönerek tüfeğini odanın köşelerine doğrulttu. Matt ve Brody sağa gitti, polis memurları da onları takip etti. Brody belli bir yöne doğru çekmedi. Bree evde birinin olduğundan şüpheliydi.

Ev çok katlıydı. Antreden bölünmüş bir merdiven açılıyordu. İki çifte ayrıldılar. Matt ve Bree bir basamak yukarı çıkarken, iki yardımcısı da aşağı indi. Ekstra iki yatak odası seyrek döşenmişti ve aranması kolaydı. Bree ilk yatak odasına girdi. Çift kişilik bir yatak odayı kaplıyordu ama oda çoğunlukla boştu.

Dolabı açtı. "Temiz."

"Temiz." Matt bitişikteki banyodan çıktı. Köpeği biraz özgür bırakmak için tasmağını çıkarmıştı. Brody tetikteydi ama hâlâ alarm vermiyordu. Matt kaşlarını çatarak köpeğine baktı. "Burada kimse yok."

"Anlaştık." Bree Brody'ye güvenmeyi öğrenmişti. Artık resmi olarak departmanda olmayabilirdi ama köpek hiçbir şeyi unutmamıştı. Ve her seferinde esrarengiz bir şekilde haklıydı. Yaka mikrofonuna konuştu ve alt kattaki yardımcıları kontrol etti.

"Burası temiz hanımefendi," diye cevap verdi biri. "Şef Yardımcısı Harvey yok."

Collins, "Ek binalar temiz," dedi. "Burada da baş yardımcısından iz yok."

Bree elini bıraktı ve Matt'e döndü. "Daha sonra araziye tarayacağız, ama muhtemelen dün gece tağınmığtır."

Matt elini salladı. "Yatak odasından çok kışlaya benziyor.

Eminim kaçış çantaları hazırdır." Bree

başını sallayarak aşağı indi.

İki yardımcısı bir odadan çıktı. Bree kapı aralığından, üzerinde birden fazla monitör bulunan büyük bir masa görebiliyordu. "Bilgisayar ekipmanlarını bıraktı mı?"

"Sadece çevre birimleri." Şerif yardımcısı masayı işaret etti. "Bir parça eksik, muhtemelen ana ünite ve sabit disk."

Bree başını sallayarak onları evden dışarı çıkardı. Alacakaranlıkta, zemini aydınlatmak için el fenerlerini açtılar. Rüzgâr nehrin yönünden gelen kokuyu almak için yön değiştirdi. Brody burnunu kaldırdı, ince bir mırıltı çıkardı ve dans etti.

Matt, "Bir koku alıyor," dedi.

"Ayak izleri buldum." Juarez'in sesi kulağına geldi. "Arka taraftayım."

Bree aceleyle evin etrafından dolanıp arka bahçeye çıktı. Brody evin yanından geçtikten sonra nehre doğru atıldı. Matt onu güçlükle zapt edebildi.

Juarez el fenerini yere doğrulttu. Ağaçların altındaki toprak yumuşaktı. Bir dizi çizme izi evden nehre doğru uzanıyordu. Matt, Brody'nin ilerlemesine izin verdi. Köpeğin ayak izlerine ihtiyacı yoktu. Havadaki bir kokuyu takip etti.

Bree onları takip etti, paralel bir yol izledi ve parmak izlerini rahatsız etmemeye özen gösterdi. İzler bir uçuruma doğru gidiyordu.

"Dur bakalım oğlum." Matt, Brody'ye oturmasını emretti. Köpek itaat etti ama isteksizliği sert duruşundan anlaşılıyordu. Bakışları ve tüm dikkati inişe odaklanmıştı.

Bree kenara doğru yürüdü ve ışığını aşağıdaki uçuruma tuttu. Yaklaşık kırk metrelik bir düşüş vardı. Karanlığı yaran ışını aşağıdaki kayalık nehir kıyısına zar zor ulaştı. Dehşet onu bir kalp atışı için felç etti. Zayıflamış ışıpta bir bedenin belirgin hatlarını görebiliyordu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt uçurumun kenarından aşağı baktı. Aşağıda, otlar, kayalar ve kumlu toprak nehir kıyısını oluştuyordu. Ceset yüzüstü yatıyordu ama Matt onun bir erkeğe ait olduğunu, kot pantolon ve tişört giydiğini görebiliyordu.

Todd'u son gördüğünde, baş yardımcının üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Matt öfkesini ve üzüntüsünü bastırdı.

Bree onun yanında kenardan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Hadi aşağı inelim."

Kuzeyde toprak biraz düzleşmişti. Matt yamaçtan nehre doğru zikzaklar çizerek inen bir patika gördü. Eliyle işaret etti ve oraya yöneldi. "İşte orada!"

Bree de peşlerinde olduğu halde inişe doğru koştu. Brody uçurumun kenarından ayrılmak konusunda isteksizdi ama patikayı görünce Matt'i sürükleyerek aşağı indirdi.

Bree onun kulağına yardımcılara ambulans çağrımlarını ve bir ilk yardım çantası getirmelerini söyledi. Matt onun emirlerinin geri kalanını duymadı. Önce nehrin onun sesini bastırdığını düşündü, ama sonra bunun kulaklarında hızla akan kendi kanının sesi olduğunu fark etti.

Ama Matt adamın cesedini görmeden edemiyordu. Onun hayatta olmasını ne kadar istese de, kalbinin derinliklerinde artık çok geç olduğunu biliyordu. Onlar oyalanırken, prosedürü uygularken, yasaların lafzına bağlı kalırken, bir adam burada ölü olarak yatıyordu.

Belki de aktif olarak ölüyordu.

Polis memurları, muhtemelen emirlere uymak üzere dağıldılar. Brody koşturucu takımına atlarken Matt'in odağı kayalık patikadaki kendi ayak seslerine kaydı. Köpeğin ağırlığı Matt'i konsantre olmaya ya da yüzüstü düşmeye zorluyordu. Dibe vardıklarında, Matt ter içinde kalmıştı.

yeleğinin altındaki gömleğini ıslattı. Bree cesede doğru koştu. Matt olay yerini kirletmekten korktuğu için köpeği geri çekti.

Ceset yaklaşık beş santim suyun içinde yatıyordu. Bree yavaşladı. Matt'in hemen önünde durdu. El fenerinin ışını titriyordu. İşini yapıyordu ama o da Matt kadar paniğe kapılmıştı.

Todd çok iyi bir şef yardımcısıydı ve iyi bir adamdı.

Matt durdu. Neredeyse bilmek istemiyordu. Bree cesede yaklaştıkça boğazında bir sızı belirdi. Bakışları yerdeydi. Muhtemelen herhangi bir kanıta basmadığından emin olmak istiyordu. Matt el fenerini cesedin üzerine tuttu. On metre uzaktan bile derinin grimsi mavi tonunu görebiliyordu.

Çömelerek iki parmağıyla boynuna bastırdı, sonra başını salladı. "Nabız yok ve üşümüştü. Gerçekten soğuk." Omzuna uzandı ve cesedi kurbanın yüzünü görece kadar çevirdi. Nefesi kesildi ve neredeyse tutuşunu kaybediyordu.

Todd değil.

Matt de Jim Rogers'ın ölü suratına bakarken nefes nefese kalmıştı. Rogers ve Todd hemen hemen aynı boydaydılar. Her ikisinin de kısa kahverengi saçları vardı. Matt onları son gördüğünde ikisi de kot pantolon ve tiğört giymişlerdi. Matt'in onları arkadan görünce Çağırmağ olmasına Çağmamıştı.

Önce rahatladı, sonra suçluluk duygusuna kapıldı. Todd yerine Rogers olduğu için sevinmemeliydi.

Rogers korkunç bir insan değildi. Bazı kötü şeyler yapmıştı ama açıkça pişman olmuştu. Fikrini değiştirmek için mücadele etmişti ve pişmanlığı geçtiğimiz aylarda açıkça görülmüştü.

Bree topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Kendine gelmesi birkaç saniye almış gibiydi. "Bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle." Adrenalini aniden kesilince Matt'in üzerine bir mide bulantısı dalgası yayıldı. Bunun içinden geçip gitmesine izin verdi. Aslında bağıka çaresi yoktu. Bunu durduramazdı.

Bree ayağa kalktı ve gözle görülür bir şekilde kendini dengeledi. Kalçalarına yaslandı ve mikrofonuna dokunmadan önce birkaç derin nefes aldı. "Şef Yardımcısı Harvey değil."

Brody Matt'in ayaklarının dibine uzandı ve başını patilerinin üzerine koydu.

Matt çömeldi ve onun bağıını okladı. "Aferin oğlum."

"O iyi mi?" Bree sordu.

"Ölü insanlar bulduğunda depresyona giriyor."

Bree Rogers'dan uzaklaştı. Ambulansı iptal etti ve adli tabibi aradı.

Matt ayağa kalktı. "Nasıl öldüğünü görebiliyor musun?" "Sırtına bir kurşun yemiş gibi görünüyor."

Gözleri karanlıkta buluştu. Matt'in aralarındaki bağı hissetmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Ona gidebilmeyi, ikisinin de hissettiği rahatlama ve üzüntüyü paylaşabilmeyi, Todd'u arayışının bir sonraki aşaması için rezervlerini güçlendirebilmeyi diledi. Rahatlamaları erken olabilirdi. Todd ölmüş de olabilirdi. Ama onlar görev başındaydı. Eğer biri onları görür ve fotoğraflarını çekerse...

Kariyerinin başka bir darbeye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden Matt tuttu.

Ama üç metrelik nemli zemini geçti ve kollarını ona doladı. Adam da belli belirsiz ona sarıldı. "Biri görebilir," dedi kulağına.

"Umurumda değil." Alnını onun göğsüne yasladı. Tam bir dakika boyunca birbirlerinden güç alarak öylece durdular. Sonunda kadın başını kaldırdı ve geri çekildi. Gözleri nemle parlıyordu. "Teşekkür ederim."

"Benim de ihtiyacım vardı." Matt kendi yüzüne dokundu ve ıslak olduğunu görünce şaşırdı. Yüzünü polo tişörtünün omzuna sildi. "Rogers neden buradaydı?"

"Dylan'a yardım etmek ya da bir konuda onunla yüzleşmek için gelmiş olabilir." Dönüp cesede baktı. "Öldüğünü düşünürsek, ikincisine bahse girerim."

"Umarım öyledir." Matt, Rogers'ın bu kadar gerilemiş olabileceğine inanamıyordu. Dylan'a karşı duyduğu acı gerçek gibiydi.

"Ben de. Rogers . . ." Bree başını salladı. "Bilmiyorum. Spekülasyon yapmanın anlamı yok."

"Hayır." Gerçeği öğrenmelerinin tek yolu soruşturmaya geri dönmeleriydi.

Omurgası dikleşti. "Hâlâ Todd'u bulmamız gerekiyor."

"Evet. Belki Dylan'ın evinde nerede olduğuna dair bir ipucu bulabiliriz." Matt Brody'yi yanına çağırdı. "Yaygara."

Patikaya doğru ilerlediklerinde Collins'i yamacın dibinde, sırtı onlara dönük bir halde buldular. Matt, Collins'in yolu kapatıp onlara mahremiyet sağladığını ve kucaklaşmalarını kimsenin görmemesini sağladığını fark etti.

Onlar yaklaşırken Bree boğazını temizledi ve Collins arkasını döndü. Oldukça iyi bir poker suratına sahipti ama gözlerindeki sıcaklığı ve saygıyı tam olarak koruyamıyordu. "Şimdi ne olacak hanımefendi?"

Basın ne haber yaparsa yapsın, üst düzey yetkililer ne yaparsa yapsın, Bree'nin yardımcıları onun arkasında olacaktı.

"Şimdi Dylan'ın nereye gitmiş olabileceğine dair başka işaretler arıyoruz." Bree telefonunu çıkardı. "Marge'a emlak ve vergi kayıtlarını araştırmasını söyleyeceğim. Brian Dylan'ın bölgede başka mülkleri varsa onları bulacaktır. Bir yerlere gitmiş olmalı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Bir saat sonra Bree, Dylan'ın evindeki ofisinde masasında oturuyordu. Masaüstündeki çizikler ve parlak lekeler ekipman parçalarının çıkarıldığı yerleri gösteriyordu. Dylan hazırды. Kalem çekmecesini kapattı, hayal kırıklığı çarpma sesine güç kattı. "Şansın yaver gidiyor mu?"

Matt odanın öbür ucunda, aramakta olduğu dosya dolabından başını kaldırıp baktı. "Hayır. Bulduğum tek şey bir sürü işe yaramaz evrak. Dylan on beş yıllık bir yaprak üfleyicinin kullanım kılavuzu ve 2002'de aldığı çim biçme makinesinin fişi de dahil olmak üzere her şeyi saklamış." Çekmeceyi kapattı.

"Kız arkadaşının kimliğini tespit etmeliyiz." Bree bir elini üzerinde gezdirdi yüz.

Matt çenesini kaşıdı. "Shane onu sadece büyük göğüslü yaşlı bayan. Büyük bile demedi, sadece *güzel* olduklarını söyledi."

"Bu da New York Eyaleti'ndeki yetişkin kadın nüfusunun üçte birini tanımlıyor."

Saat işliyordu. Todd ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, onu canlı bulma ihtimalleri de o kadar azalacaktı.

Telefonu titredi ve ekrana baktı. Marge. Cevap verdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır." Marge'ın sesi yorgun geliyordu, sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da tükenmiş gibiydi. "Bölgede Brian Dylan'a ait herhangi bir mülk bulamıyorum. Aramamı genişletmeye devam edeceğim. Sadece size bilgi vermek istedim."

"Lanet olsun." Bree, Shane'in Dylan'ın kadın arkadaşını tarif edişini düşündü. *Yaşlı kadın. Güzel göğüsleri vardı.* Aklına Heather Oscar'ın bir görüntüsü geldi. "Heather Oscar'ı dene."

Bree aramayı sonlandırdı.

"Dylan'ın Heather Oscar'la yattığını mı düşünüyorsun?" Matt sordu.

"Shane'in Dylan'ın kadınına tarif edişini düşünüyordum. I

kabul ediyorum, ama Heather çekici ve yaşına göre iyi durumda. Oscar ve Dylan yıllardır arkadaşlardı. Heather ve Dylan tanışabilirdi."

"Onu düşünmeliydik."

"Hiçbir kanıt onu işaret etmiyordu. Hâlâ onu suçlayacak bir kanıtımız yok. Yirmi bir yaşındaki bir kızın *güzel göğüsler* tarif etmesi yeterli değil." Ama Bree Todd'u bulmak için umutsuzluğa kapılıyordu.

"Hanımefendi?" Collins kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Bakmak isteyebileceğiniz birkaç resim bulduk." Odaya doğru yürüdü. Eldivenli elinde bazı kâğıtlar tutuyordu. "Bunlar normal kâğıda basılmış fotoğraflar." Onları masanın yüzeyine dağıttı. İlk resimde Dylan, göl ve ağaçlardan oluşan bir fonda solungaçlarından bir balığı tutuyordu. İkinci resimde başka bir balığı tutuyordu. Bree arka planda su ve ağaçlarla birlikte bir rıhtım görebiliyordu.

Matt masanın üzerine eğildi.

"Balık tutmayı seviyor." Bree üçüncü görüntüye geçti ve arka plandaki yeşil bir binaya dokundu. Dördüncü fotoğrafta Dylan bir teknenin içinde, elinde bir balık tutarken görülüyordu. Arka planın tamamı sudan oluşuyordu. Bree üç numaralı resme döndü. Önce Matt'e, sonra da Collins'e baktı. "İkinizden biri burayı tanıyor mu?"

Collins başını salladı.

Matt gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. "Hayır, ama balık tutan birkaç yardımcınız var."

Bree Collins'e başıyla onay verdi. "Bunları diğer şerif yardımcılarına göster. Belki içlerinden biri bu binayı tanır."

"Evet, hanımefendi." Collins kâğıtları topladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Collins?" Bree aradı.

Şerif yardımcısı omzunun üzerinden baktı.

"Hanımefendi?" "İyi iş," dedi Bree.

Collins kızardı, başını salladı ve odadan çıktı. Bree masanın son çekmecesini çıkardı, ters çevirdi ve altını ve arkasını kontrol etti.

Sonra el fenerini boşluğa tuttu. Hiçbir şey yoktu.

"Hanımefendi?" Collins geri döndü, yanında Juarez vardı. "Şerif Yardımcısı Juarez bu binayı bildiğini düşünüyor." Collins fotoğraf yığınına yere koydu. Yeşil binanın olduğu fotoğraf en üstte duruyordu.

"Bu Gri Göl." Juarez resmi işaret etti. "Orada balık tutarak ve kamp yaparak büyüdüm. Burası kuzey ucundaki Dockside Fuel and Bait'e benziyor." Telefonunu uzattı ve ekranına dokundu. "Gördünüz mü?"

Gözlerini kıstı. İnternette işletmenin bir fotoğrafını bulmuştu.

Matt masanın üzerine eğildi. "İşte bu kadar!" Adım atmaya başladı. "Dylan'ın Grey Gölü'nde balık tuttuğunu biliyoruz. Ama bu oraya gittiği anlamına gelmez."

Bree, "Hayır, ama elimizdeki tek şey bu," dedi.

Matt'in yüzü kendi şüphesini yansıtıyordu.

"Resimlerden birinde bir tekne var." Bree doğru olanı bulana kadar resimleri karıştırdı. "Yani gölde nerede kaldığını bilmiyoruz."

Bree fotoğraflara tekrar baktı. Gümüş bir ray ve arkasında bir parça beyaz fiberglas görebiliyordu. Resmin köşesindeki mavi bir şerit dikkatini çekti. "Nedir bu?"

Matt fotoğrafa baktı. "Kumaş. Yelken mi?"

Bree yelkenli teknelerindeki genç ailenin fotoğrafını hatırladı. Telefonunu açtı ve fotoğraf uygulamasında gezindi. "İşte burada." Telefonunu basılı fotoğrafın yanına koydu. "Yelkenin rengi aynı."

Dylan, Crighton'ların yelkenlisindeydi.

Bu keşiften enerji alan Bree, Marge'ı aradı. "Grey Gölü'nde Bernard Crighton'a ait bir mülk ara."

"Sence Crighton'lardan biri Dylan'la mı çalışıyordu?" Matt sordu. "Yani Todd'un kaçırılması Oscar'ın öldürülmesiyle mi bağlantılı?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama cinayet nedeni kanıttan daha az önemlidir. Ayrıca, artık cinayetler üzerinde çalışmıyoruz, yani resmi olarak şu anda iki suçun bağlantılı olduğunu düşünmüyoruz. Todd'u arıyoruz." Bree ve Matt birbirlerine baktılar. BCI ile yaptığı telefon görüşmesini dinlemiş olan Matt, muhtemelen onun müfettişi aramak istemediğini anlamıştı.

Bree resme hafifçe vurdu. "Dylan'ın Crichton'ların sahip olduğu yelkenliyle aynı yelkenlide olması büyük bir tesadüf olurdu."

Matt ekledi, "Dylan ve Oscar yıllarca birlikte çalıştılar. Dylan'ın bir noktada Oscar'ın akrabalarıyla tanışmamış olması için hiçbir neden yok."

"Bu nerede çekildi?" Bree telefonunu Juarez'e uzattı. "Sen biliyor musun?"

Juarez telefonu aldı ve gözlerini kısarak baktı. "Yelkenler inik ve fotoğraf yelkenli çekilmiş gibi görünüyor. İskelenin bir kısmını görebiliyorum." Baş ve işaret parmağıyla telefondaki görüntüyü genişletti. "Başka tekne ya da iskele göremiyorum, belki de evin kendi iskelesi vardı. Tüm görebildiğim bu."

"Bu harika." Bree telefonunu geri aldı. "Teşekkür , Juarez." "Evet, hanımefendi," dedi. "Hepimiz baş yardımcıyı bulmak istiyoruz."

Bree'nin telefonu bir aramayla titredi. "Ben Marge." Bree cevap verdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"," dedi Marge. "Bernard Crichton'a ait hiçbir mülk yok ama Stephanie Crichton'a tapulu bir tane buldum." Bir adres okudu.

Bree hoparlörü kapattı ve Matt'e evin numarasını ve sokağı tekrarladı. "Bu evi bir harita uygulamasında bul."

"Gölün kuzey ucunda, deniz kıyısında bir arsa." Matt yukarı baktı. "Dockside Fuel and Bait'ten çok uzakta değil."

"Stephanie bu işe nasıl karıştı?" Matt sordu.

Yaşlı bayan. Güzel memeler.

Bree odadaki en genç kişi olan Juarez'e döndü. "Otuz beş yaşındaki bir kadın, yirmi bir yaşındaki biri tarafından *daha yaşlı* kabul edilir mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Juarez. "Alınmayın."

"Alınmadı." Bree ayağa kalktı. Zihnindeki bulmacanın parçaları yer değiştirmeye başladı. Matt'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Stephanie Crichton Dylan'ın yeni kız arkadaşı," dedi Matt.

Bree başıyla onayladı. "Collins, Juarez, bizimle birliktesiniz. Gidip kontrol edelim. dışarı."

Tek yapabildiği haklı çıkması için dua etmekte.
Çünkü Todd hâlâ hayattaysa bile bu geceyi atlatmasının pek mümkün olmadığını da biliyordu.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Bir acı dalgası Todd'u uyandırdı. Altındaki yüzey kaydı ve mide bulantısı bir buldozer gibi üzerinden geçti. Geçene kadar yutkundu ve nefes aldı. Midesi yatıştığında bir göz kapağını araladı ama karanlıktan başka bir şey göremedi. Yüzünü yıkayan temiz hava ona dışarıda olduğunu söylüyordu ama belli ki gece çökmüştü. Kurumuş ve yapışkan bir şey, muhtemelen kan, görüşünü bulanıklaştırdı. Vazgeçti ve gözünü kapattı.

Altındaki zemin sarsıldı. Gerçekten hareket ediyor muydu, yoksa hareket kafasında mıydı? Kafatasına bir çizme yediğini hatırladı.

Zemin tekrar kaydı. Bu kez bunun hayal gücü değil, gerçek bir hareket olduğundan nispeten emindi.

Todd durumu değerlendirdi. Yan tarafına kıvrılmıştı. Elleri arkadan bağlıydı ve ayak bilekleri birbirine bağlıydı. Vücudunu hareket ettirmeden, kanı hareket ettirmek için ellerini ve ayaklarını oynattı. Vücudunun acıyan kısmı acımayan kısmından daha fazlaydı ama mucizevi bir şekilde el ve ayak parmaklarını hâlâ hareket ettirebiliyordu.

Etrafındaki sert yüzeyler ona dar bir alana sıkışmış olduğunu söylüyordu. Altındaki metal ağ omzunu kesiyordu. Sarsıldı ve bir şey gıcırdadı. Bir tekerlek. Bir çeşit el arabasının içindeydi.

Eğer bir arabadaysa, o zaman biri arabayı çekiyor ya da itiyordu.

Nereye götürülüyordu?

Araba sarsıldı ve bir ritim tutturarak zıplamaya başladı. Todd duydu *Güm, , gıcırtı.*

Bilinçli durumunu ele vermek istemiyordu ama gözlerini hafifçe açma riskini göze aldı, kirpiklerinin arasından bakabilecek kadar. Aslında sadece bir gözünü açabiliyordu. Diğer sanki

şışerek kapandı. Göz kapağındaki kurumuş kan, görebileceği kadar . Üstündeki gökyüzü siyahtı ve yıldızlarla doluydu; yarım ay gümüşü bir ışık saçıyordu. Arabanın önündeki iki kişinin silüetini seçebildi. Bir adam kolu çekti.

Dylan mı?

Saldırganın sesinin tanıdık gelmesine şaşmamalı.

İkinci kişi kısmen Dylan'ın gölgesinin arkasına saklanmıştı.

Todd'u şaşırtan şey, duyduğu ilk sesin bir kadına ait olmasıydı.

"Bir polisi kaçırdığına inanamıyorum." Sesi kınama ile çınılıyordu.

"O bizim sigortamız," dedi Dylan.

Dylan'ın arkasından çıktı. Ayın aydınlattığı yüz hatları belli belirsizdi.

"O bir sorumluluk, seni moron."

Todd da aynı fikirdeydi. Bir polisi kaçırmak, değerinden çok daha fazla dikkat çekecek aptalca bir hareketti.

"Bana öyle deme," diye tersledi Dylan.

"Dur orada!" Sesi soğuk ve tehditkârdı. "Eğer bana bir daha elini sürersen, sen uyurken aletini keserim." Açıkça görülüyordu ki Dylan'dan bir bok almayacaktı. Todd bunu onaylayabilirdi ama ağrıyan kafasının arkasındaki küçük bir ses ona kadının ikisi arasında daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Dylan hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen onun açısından akıllıca bir hareketti.

"Eyaletteki her polis onu arıyor olacak," dedi. "Ondan kurtulmamız gerekiyor."

Dylan isteksiz bir sesle, "Sanırım yarım kalmış bir iş," diye kabul etti. "Sadece Uşaklarla ilgili sorular sormayı bırakmasını istedim."

"*Neden?* Bunun ne önemi var?" Kadının Hudson Uşakları'nı hiç umursamadığı açıktı.

". Uşak önemli şeyler yapıyor.

Polislerin işlerine burnunu sokmasına ihtiyaçları yok."

"Birini kaçırmak sadece kolluk kuvvetlerinin incelemesini artırır," diye belirtti. "Daha sonra onunla ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Birkaç kalp atışı süren sessizlik Dylan'ın öyle bir şey yapmadığını doğruladı.

Ama belli ki bazı fikirleri vardı. Dylan ne kadar korkunç olsa da Todd'u o öldürmemişti.

Henüz.

Ama bu kadın ne biliyordu. "Düşüncesiz davranamazsın.

Plan yapmalısınız."

"Peki şimdi ne olacak?" Dylan sordu, ses tonu aptalca davrandığını şimdi anladığını gösteriyordu.

"Onu terk ederiz."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman orijinal planımıza geri döneriz. *Benim* orijinal planıma," diye açıkladı. "Ve bu plan adam kaçırma ya da taciz gibi müfredat dışı faaliyetleri içermiyor. Göze batmayacağız. Dikkatleri üzerimize çekecek hiçbir şey yapmayacağız. Şerifin cinayetleri üstlenmesine izin vereceğiz ve sessizce yolumuza devam edeceğiz."

Onu terk ederiz.

Todd su sesi duydu. Nerede olduğunu anladığında kanı dondu ve gümbürdeyen sesi ve arabanın zıplamasının nedenini tespit etti. Bir rıhtımdan aşağı yuvarlanıyordu, tekerlekler düz olmayan tahtalara çarpıyordu.

Onu bir tekneye götürüyorlardı.

Onu denize *atacaklardı*.

Araba hareket etmeyi bıraktı. Kumaş uçuştı. Metal bir şey tıkırdadı.

Tekne mi?

Korku Todd'un karnında soğuk bir şekilde birikti. Kaskatı kesildi, sonra vücudunu gevşemeye zorladı. Dylan uyanık olduğunu öğrenirse muhtemelen onu tekrar bayıltacaktı, ya da daha kötüsü. Elleri bağlıydı, Todd çaresizdi ama bilincini kaybetmiş olma düşüncesi - Dylan'ın o farkında bile olmadan istediklerini yapabilecekleri düşüncesi - mide bulantısını geri getirdi.

Todd bununla savaştı. Solunumunu ve kalp atışlarını kontrol etmeye odaklandı. Düzgün ve yavaş. Kaslarının gevşek olması gerekiyordu.

Sert eller omuzlarının altına dolandı ve Dylan Todd'u arabadan dışarı sürüklemeye çalıştı. Todd tekme atma ya da herhangi bir şekilde karşılık verme isteğiyle savaştı. Yüzü metal kafes tabana sürtündü. Dylan o kadar güçlü olmasa da Todd'la hemen hemen aynı boydaydı ama ölü ağırlık manevra yapmayı zorlaştırıyordu.

Dylan zor nefes aldı. "Ayaklarını tut."

Kadın Todd'un ayak bileklerinden tuttu ve onu havaya kaldırdı. Düz bir zemine indi. Yüzünün altında fiberglas varmış gibi hissetti. Sert bir şeye doğru kayarken Todd'un vücudunun her santiminde acı vardı. Çürük üstüne çürük oluşacaktı.

Eğer şanslıysa.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt şerifin cipinin arka kapısını açtı ve Brody'yi Stephanie Crichton'ın evinin önünde yere indirmeye hazırlandı. Köpeğin başka fikirleri vardı ve araçtan dışarı sıçradı. Brody'nin burnu havadaydı ve sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Bir şey sezmişti. Matt'in ensesindeki tüyler tepki olarak diken diken oldu.

Bree ve yardımcıları yolun kenarında toplandılar ve eve doğru döndüler.

Sedir ve camdan inşa edilen göl kenarındaki ev, başarılı bir avukata aitmiş gibi görünüyordu. Peyzaj ışıkları ağaçların üzerinde parlıyor ve süs çalılarını aydınlatıyordu. Matt pembe çiçekli bir çalığı işaret etti. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Kelebek çalısı," dedi Bree. Evin içi karanlıktı.

"Arama iznimiz yok."

"Hayır, yok ama bir saniye daha beklemeyeceğim." Bree tabancasını çekti. "Son derece acil durumlar."

Ölüm kalım meseleleri arama izni ihtiyacını ortadan kaldırabilirdi ve kimse bir kaçırma olayının acil bir durum olmadığını iddia edemezdi; ancak bu risksiz bir karar değildi. Şerif departmanına dava açılabilirdi. Bulunan kanıtlara bir savunma avukatı tarafından itiraz edilebilirdi. İzinsiz arama ceza davasının sonucunu etkileyebilir.

Bu durumda, Todd'u bulmak istiyorlardı. Detaylar için sonra endişeleneceklerdi.

Juarez ve Collins AR-15'leri kaldırdı. Hepsi kulaklıklarını ayarladı.

Matt mikrofonuna dokundu. "Bir planımız var mı?"

Bree'nin sesi kulağına geldi. "Köpeği takip et?"

"Kulağa hoş geliyor." Matt çömeldi ve Todd'un tişörtünü Brody'ye uzattı. Köpek görmezden geldi. Sezgileri kuvvetli bir köpek olduğu için ne yapacağını biliyordu. Matt ona bir komut veremedi koşum takımına doğru eğildi.

Todd yakınlardaysa, Brody onu bulurdu.

Matt köpeğin arkasından yürüdü. Brody eve hiç dikkat etmedi. Burnunu yere dayayarak binanın yan tarafındaki yolu izledi. Ara sıra başını kaldırıp havayı kokluyordu. Büyük bir meşe ağacının gölgesinde iki arabalık müstakil bir garaj duruyordu. Üst kapılarda pencere yoktu. Brody bir tanesinin dibine oturdu ve betonu eşeledi.

Bree köpeğin işaretlerini artık biliyordu. Matt'in tek kelime etmesine gerek yoktu. Garajın etrafından dolanarak yan kapıya doğru ilerledi. Collins öne çıktı ve girişe yaklaştı. Gözlerini kapatarak kapının üst yarısındaki cam bölmeden içeri baktı. "Kimseyi görmüyorum."

Brody binaya odaklanmaya devam etti. Hava serin olmasına rağmen, Matt'in sırtından ter damlıyor ve gömleğinin omurgasının alt ıslatıyordu. Bree kemerinden copunu çıkardı ve ucunu camı kırmak için kullandı. Uzandı ve kapının kilidini açtı. Silahlarıyla önden giderek kapıdan geçtiler. Küçük bir SUV ve büyük bir kamyonet alanı paylaşıyordu. Collins kamyonetin kabinine baktı. Juarez cipin etrafında döndü.

Aynı anda Bree tek dizinin üzerine çöktü ve araçların altını kontrol etti.

Matt kamyon kasasının yan tarafına baktı. Köşeye bir muşamba atılmıştı. Bir insanı gizlemek için fazla düzdü. Saklanacak başka bir yer yoktu.

Köpek tasmayı çekiştirdi ve Matt de onu takip etti. Brody hafifçe topallayarak kamyonetin arkasına doğru ilerledi ve usulca mırıldandı.

Matt plakayı okudu. "Dylan'ın kamyoneti."

Bree cipi işaret etti. "Bu da Stephanie Crighton'ın aracı."

Brody arka ayakları üzerinde durarak bagaj kapağını kokladı. Matt onu geride tuttu ve Juarez'i kamyonetin kasasına doğru salladı. "Bakalım

muşambanın altında ne var."

Juarez muşambayı kaldırdı ve yatağın içine bir el feneri tuttu. Sonra tek bir kelime söyledi. "Kan."

Matt yivli metali taradı. Shane Bartholomew'un kamyonetinde buldukları lekelerden çok daha fazla kan vardı. Koyu çizgiler yatağın ortasından bagaj kapağına kadar uzanıyordu, sanki içindeki Todd sürüklenerek çıkarılmıştı. Matt'in midesinde öfke ve dehşet çalkalandı.

Todd'un öldüğünü varsaymak için yeterli kan yoktu. Ama hâlâ hayatta olduğuna dair bir kanıt da yoktu.

"Bunun Todd'un kanı olduğunu mu varsayıyoruz?" Collins sordu, yüzü asıktı.

Matt Brody'ye baktı. Köpek odaklanmış ve tedirgindi. "Evet. Köpeğe güven. Senin bile anlayamayacağın duyuları var."

Todd iyi adamlardan biriydi. Dövülmeyi ve bir et yığını gibi oradan oraya sürüklenmeyi hak etmiyordu.

Ya da daha kötüsü.

Brody garajın çevresini dolaştı, sonra arka kapıya yöneldi. Todd artık burada değildi. Köpek işinin başına dönmek istiyordu. Matt onun önden gitmesine izin verdi. Bree ve yardımcıları garajdan çıkarken onları izlediler.

Hafif bir esinti tepedeki dalları karıştırdı. Köpek durdu ve bir daireyi kokladı.

"Kokuyu havada mı yoksa yerde mi takip ediyor?" Collins sordu.

"İkisi de. İkisi de." Matt ve Brody daireyi genişleterek dışa doğru sarmal hale getirdiler. "K-9'lar havadaki koku konilerini takip eder. Koku koninin ucunda yoğunlaşır. Köpekler ayrıca herkesin sürekli döktüğü mikrobik deri hücrelerini de takip eder. Çok fazla rüzgar yok ve sadece yer değiştirdi. Ona bir dakika verin. Kendini yeniden yönlendirecektir."

Brody yine evi görmezden geldi. Matt bir milyon dolarına bahse girerdi ki Todd o eve hiç girmemişti.

Gölün bu tarafında geniş araziler vardı. Bu ev manzaradan yararlanmak için yükseltilmişti. Bir futbol sahası büyüklüğünde uzun, eğimli bir arka çim alan suya iniyordu. Bir rıhtım uzanıyordu

gölün üzerinde. Rıhtımın ucunda uzun bir yelkenli sallanıyordu. Yanında daha küçük bir motorlu tekne bağlıydı. Ay ışığı suyun camı yüzeyinde parılıyordu.

Brody iskeleye doğru çekildi. Matt, Dylan ve Stephanie'nin tekneye doğru gittiklerinden hiç kuşku duymuyordu. Grey Gölü kilometrelerce uzunlukta ve yer yer derindi. Geçmişte sularından cesetler çıkarılmıştı. Boğulan yüzücüler.

Cinayet kurbanları.

"Dur!" Bree'nin sessiz komutu alayı durdurdu. "Rıhtımda bir hareket görüyorum."

Matt gözlerini kısarak karanlığa baktı. Ay, iki şekli ayırt edebilmesine yetecek kadar ışık saçıyordu.

Küçük kurtarma ekipleri duyulmuş muydu?

Brody'nin ön ayakları dans etti. Matt gelmekte olduğunu hissettiği viyaklamayı susturmak için elini başına götürdü. Rüzgâr kesilmişti ve gece çok sessizdi. İskeleye gizlice yaklaşmak kolay olmayacaktı.

Büyük meşenin gölgesine doğru ilerlediler. İskeleye ve teknelere ulaşmak için yüz metrelik bir açık alanı geçmeleri gerekecekti. Rıhtımdaki insanlar onları izliyor muydu? Silahlı mıydılar?

Matt Brody'yi serbest bırakmayı düşündü. Köpek mesafeyi herhangi bir insandan daha hızlı kat edebilirdi ama vurulabilirdi de. Ve omzunu tutuyordu. Muhtemelen cipten atlarken incitmişti. Hareket halindeki bir tekneye atlaması pek mümkün değildi.

Figürlerden biri motorlu tekneye atladı. Diğer rıhtımda hareket etti.

Kahretsın.

"Açılıyorlar." Matt, tekne uzaklaşmadan onu yakalayamayacağını biliyordu. Brody tasmaya doğru eğildi. Matt onu geri çekti. Köpek Dylan ve Stephanie'yi kolluk kuvvetlerinin varlığı konusunda uyarabilirdi. Todd hâlâ hayattaysa, bu onu tehlikeye sokabilirdi. Onu hemen öldürebilirlerdi. Matt Bree'ye baktı.

"Matt, git!" Bree eliyle işaret etti. "Collins, köpeği al. Matt aramızdaki en hızlı kişi."

Tasma'yı Collins'e uzattı ve Brody'ye bir komut verdi. "Onu araca geri götür. Camı kır." Gece serindi. Brody iyi olacaktı.

"Flynn'e silahını ver," diye emretti Bree Collins'e.

Collins AR-15'i tasma ile değiştirdi. Brody itaat etti ama kenara çekilmekten memnun değildi. Collins onu uzaklaştırırken, köpek Matt'e dönüp, "*Emin misin?*" diye sorar gibi baktı.

Matt tüfeği kucakladı ve doğru koşmaya başladı.

Bree kulaklık aracılığıyla Collins'e "Destek iste," diye talimat verdi. "Eyaletin bir helikopter gönderip gönderemeyeceğine bakın ve deniz birimini çağırın."

Randolph County'nin kendi teknesi ve dalış ekibi vardı, ancak ekipman gölün diğer ucunda, kilometrelerce uzaktaki bir marina da tutuluyordu.

Kendi başlarınıaydılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bree rıhtıma doğru koştu. Daha da hızlanmak için çabalarken bacakları titriyordu. Matt önde gidiyor, uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi açıyordu. Onun arkasında, o ve Juarez yan yana yarışıyorlardı.

Tekne uzaklaşırken Matt rıhtımın kenarında durdu. Bunu başaramayacaklardı.

Matt bir yığının arkasına saklandı. Bree ve Juarez de ona yetişti. Zor nefes alan Bree kalçalarına yaslandı ve rüzgârı içine çekti. Biri ciğerlerine buz kıracağı saplamış gibi hissediyordu.

Matt güçlkle soluyarak, "Onları yakalayamadım," dedi.

Bree sahili taradı. Yan komşusunun da dıştan takma motorla donatılmış bir balıkçı teknesinin bulunduğu bir iskelesi vardı. Balıkçı Juarez'e fısıldadı, "Teknelerden anlar mısınız?"

Başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Komşunun teknesini işaret etti. "Bu Dylan'ı yakalayabilecek mi?"

Juarez gözlerini kısarak baktı. "Sanırım öyle. Daha eski ama daha büyük bir dıştan takmalı motoru var."

Bree yandaki eve baktı. Tüm pencereler karanlıktı ve boş bir havası vardı. "Oraya el koyabilir miyiz?"

Televizyonun aslında doğru yaptığı bir şey, polisin tehlikeli bir duruma karışması ve makul bir alternatifinin olmaması halinde bir araç ödünç alabilmesiydi. Bununla birlikte, eğer kaza yaparlarsa, ödeyecekleri cehennem olurdu.

"Hadi öğrenelim." Juarez döndü. Çömelerek kıyı şeridi boyunca koştu. Bree ve Matt de hemen arkasından onu takip ettiler. Juarez'in deniz taşıtlarına çok aşina olduğu belliydi. Tekneye atladı ve orta konsola . Tekne yaklaşık on sekiz fit uzunluğundaydı,

tek bir dıştan takma motorla. Juarez bölmeleri açıp kapattı. Bir şey çatladı. Bir dakika sonra motor çalıştı.

Bree ve Matt ipleri çözüp tekneye atladılar. Tekne sallandı, sonra onlar hareketsiz kalınca duruldu. Juarez dümene geçerek küçük tekneyi suyun üzerinde yönlendirdi. Bree yüz metre ileride Dylan ve Stephanie'nin teknesinin fenerlerini görebiliyordu.

Bree yardımcısının yanında durdu. "Düz kontak mı?"

Juarez ayaklarını iki yana açarak kontak anahtarını gösterdi. " yoktu. Anahtar torpido . Oraya girmiş olabilirim. Babam, biri asıl anahtarı denize düşürürse diye teknede her zaman yedek bir anahtar bulundururdu." Gazı ileri doğru hareket ettirdi ve tekne ileriye doğru sıçradı. Pruva yükseldi, sonra tekne düze çıkınca alçaldı.

Bree merkeze haber vermek için telsizini kullandı.

Arayı kapatmaya başladılar. Bulutlar ayın üzerinde sürüklenerek gölü karanlığa gömdü. Dıştan takmalı motorun sesi alışılmadık derecede yüksek değildi ama gece son derece durgun ve sessizdi. Ay saklı kalsa bile, Dylan ve Stephanie yaklaşan motorun sesini kendilerinininkinden daha fazla duyacaklardı.

Bree ilerideki güvertede bir hareket gördüğünde gemiler arasındaki mesafe ancak yüz metre kadardı. Bir siluet dümenin başındaydı. Diğer ise uzun, görünüşte ağır bir nesneyi kaldırmaya çalışıyordu.

Matt işaret etti. "Bak!"

Uzun, karanlık bir şekil teknenin yan tarafına doğru kalktı.

Bree bu şeklin ne olduğunu biliyordu. "Todd." Neler olduğunu anladığında dehşet göğsünü sıktı.

Matt başıyla onayladı. "Ve onu denize atacaklar."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Todd teknenin kış tarafında yan yatmıştı, tam da Dylan onu bir saniye önce bıraktığında düştüğü yerde. Acı vücuduna yayılıyordu. Sağlam gözünün kirpiklerinin arasından baktı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Dylan. "Çok hantal."

Kadın Dylan'a yardım etmek için dümeni bıraktığında tekne yavaşladı.

Suyun içinde sallandılar ve sürüklendiler.

Dylan Todd'u teknenin yanına doğru yuvarladı. Acı Todd'un vücudunu sarstı. Kaburgaları bir şeye çarparak kırıldı ve nefesi kesildi. Ciğerleri iflas etti ve nefesini tutamadı. Göğsü genişleyip kasıldıkça, daha fazla acı göğüs kafesinin etrafını sarıp sıktı. Canı cehenneme. Artık bilincinin yerinde olduğunu bilmelerinin bir önemi yoktu. Bir dakika içinde onu vuracaklar, sonra da denize atacaklardı.

Vücudu hayatta kalma moduna geçmek istedi. Savaşmak istiyordu. Ne yazık ki elleri ve ayakları hâlâ bağlı olduğu için seçenekleri sınırlıydı. Yine de ayaklarını savurdu ve işlerini zorlaştırmak için vücudunu büktü.

"Sana onu öldürmeni söyledim," diye bağırdı kadın.

Dylan durakladı, sonra da "Yakında ölecek," diye bağırdı.

Dylan onu vurmak istemiyormuş gibi geldi. Neden istemesin ki? Oscar'ı ve annesini tam kafalarından vurmuş olsaydı midesi bulanmazdı. O sahne tam bir korku gösterisiydi. İlk pis atıştan sonra tetiği tekrar tekrar çekmek için güçlü bir mideye sahip olmanız gerekiyordu.

"Hayır," diye bağırdı kadın. "Ölmüş olmalı. Yarım kalmış iş yok."

"Seni kim patron yaptı?"

"Bir yardımcıyı kaçıracak planımı karmaşık hale getiren aptal sensin. Şimdi bunu düzeltmek zorundasın."

"Peki." Dylan ofladı pufladı. "Silah nerede?"

". Onu kenara yaklaştı. Kanı tekneden uzak tutmak istiyorum."

Dylan'ın elleri Todd'un omuzlarına dolandı. Todd'un ağırlığıyla mücadele ederken nefesleri kesildi. "Ayaklarından tut."

İtici güç olmadan tekne akıntıyla birlikte dönüyordu.

"Onu ağırlaştırmamız gerekmiyor mu?" diye sordu soğukkanlı kaltak. "Ona bağlayabileceğimiz ağır bir şeyimiz var mı?"

"Gerek yok. Vücudunda hiç yağ yok. Hemen dibe batacaktır." Dylan haklıydı. Ölü bedenler önce batar, sonra ayrışma gazları oluştuktan sonra yüzeye çıkarlardı. Suyun sıcaklığına ve bulunduğu yere bağlı olarak bu birkaç gün sürebilirdi.

Kadın ayak bileklerinden yakaladı. Todd'un çırpınışlarına rağmen onu teknenin kenarına taşıdılar. Motor rölantide çalışıyordu.

"Kıpırdatmayın onu," dedi kadın. Kumaş hışırdadı.

Motorlar sustuğunda Todd ikinci bir motorun yaklaştığını duydu.

Başka bir tekne!

Dylan kafasını çevirdi. "Biri geliyor. Eğer onu vuracaksan, acele et."

Kadın muhtemelen silahı bulmak için cebini karıştırıyordu. Todd, kadın bir tabanca çıkarırken ay ışığının metal üzerindeki parıltısını yakaladı. Gözünü diğer yöne kaydırıldı. Sudan başka bir şey yoktu, karanlık ve korkunç, sonsuz, değişken bir boşlukta uzanıyordu. Mükemmel bir yüzücüydü ama elleri ve ayakları bağlıyken hiç pratik yapmamıştı. O lanet olası bir SEAL değildi. Su, kurşundan daha iyi bir seçenek miydi? Bu mesafeden ıskalayamazdı. Silahla vurmak hızlı ve temiz olurdu. Boğulmak daha korkunç görünüyordu. Ama vazgeçemezdi. Hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi.

Başka seçeneği yoktu.

Dizlerini göğsüne çekti ve tekme attı. Bağlı ayakları kadını karnından yakalayarak geriye doğru savurdu. Darbe

Dylan'ın tutuşunu da kırdı ve Todd'un omuzlarını teknenin kenarına gönderdi. Todd sallanırken Dylan'ın yumruğu pantolonunun paçasına yapıştı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı kadın.

Dylan homurdandı ve Todd'un pazusuna vurdu. Todd döndü ve Dylan'ın tutuşunu tekmeledi. Todd yan tarafa kaydı. Bir anlığına serbest düşüşe geçti, sonra kafa üstü suya çakıldı. Göl soğuk ve şok ediciydi. Yuvarlandı ve karanlıkta yönünü kaybetti. Gözünü açtı ve üzerinde ay ışığını gördü. Kolları arkadan bağlı olduğu için kendini düzeltmesi birkaç saniyesini aldı. Ciğerleri yanıyordu. Işığa doğru tekmeledi. Başı su yüzeyine çıktığında bir ağız dolusu su tükürdü ve nefes nefese kaldı. Suya basamayınca battığını hissetti. Panik kontrolünü elinden aldı ve çırpınmaya başladı. Su ağzını ve burnunu istila etti. Boğazı kapandı ve onu boğdu. Görüşü bulanıklaştı. Tükürdü ve öksürdü. Yüzü ıslak olmasına rağmen gözyaşlarının gözlerini yaktığını ve burnunu tıkadığını hissedebiliyordu.

Boğulacaktı.

Durun!

Bağlı olmadan bile yüzmek onun için zordu ama imkânsız değildi. Sakin kalmak için mücadele ederek başını arkaya yatırdı ve ciğerlerini bir iç lastik gibi şişirdi. Enerjiden tasarruf etmek için ayaklarını mümkün olduğunca az hareket ettiriyor, sadece nefes alması gerektiğinde su yüzüne geldiğinde bir yunusun kuyruğu gibi küçük hareketlerle tekmeliyordu.

Ağzını ve burnunu bir süre suyun üzerinde tutabilir ama sakın kalmalıdır.

Panik onu öldürebilir.

Suda asılı kaldığında nefes alış veriş normalde dönmedi ama yavaşlamaya başladı. Kalp atış hızı tam depardan sert koşuya düştü.

Bir silah sesi duyuldu ve irkildi. Birkaç metre ötede sudaki bir çalkantıyla sarsıldı. Yüzüne ve gözlerine su sıçradı ve solunum kontrolünü kaybetti.

Sanki karanlık bir gölde elleri ve ayakları bağlıyken boğulmamak yeterince zor değilmiş gibi.

Ona ateş ediyordu.

Kadın teknenin kenarına eğilmiş, belli ki suyu tarayarak onu arıyordu. Bir elindeki silahı salladı. "Lanet olası bir el feneri getir!"

Todd karın kaslarını kullanarak yunus tekmesi attı ve tekneyle arasına biraz mesafe koymaya çalıştı. Mesafe arttıkça, bir tabanca daha az isabetli atış yapardı.

Ama tek bir seçeneği vardı. Eğer yüzeyin üstünde kalırsa, onu görecekti. O zaman onu vuracaktı. O zaman kesinlikle boğulacaktı.

Kendini kurtarmak için vücudunun karşı koyduğu tek şeyi yapmak zorundaydı.

Batmak zorundaydı.

Todd nefesini verdi. Ciğerlerinden çıkan havayla birlikte zayıf bedeni battı. Su başının üzerine kapandı. Ay ışığının kayboluşunu izlerken garip bir sakinlik kapladı .

İkinci bir silah sesi duyuldu. Kurşun hızlı bir sıçramayla suya çarptı. Todd yavaşça tekmeleyerek sestten uzaklaştı.

Karanlık bir an önce korkunç görünmüştü. Şimdi kendisini göremeyeceği kadar karanlık olmasını umuyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt siluetlerin boğuşmasını izledi, cesedin suya düştüğünü gördü ve silah seslerini duydu. Todd'un peşinden gitmesi gerekiyordu. Ama onu göremiyordu.

"Beni yaklaştırabilir misin?" diye bağırdı Juarez'e.

Juarez başını sallayarak gazı ileri doğru hafifletti ve tekne daha da hızlandı. Şerif yardımcısının sırtındaki AR-15 sallandı. Dümeni sağa kırarak kişinin suya girdiği bölgeden uzaklaştı. Tekne dönüşe doğru eğildi. Öndeki teknenin dümen suyunun üzerinden geçtiler. Teknenin pruvası eğildi, gövdesi her dalgayı aştıktan sonra suya çarparak yere düştü.

Stephanie'nin teknesi ilerledi. mı çalışıyorlardı?

Matt dengesini sağlamak için mücadele ederek koltuğun arkasındaki can simidini kaptı ve sendeleyerek yana doğru gitti.

Onun yanında, Bree bir eliyle parmaklıklardan birini tutuyordu. Ayaklarını denge için açmıştı. Matt ona Collins'in AR-15'ini uzattı. Bree tüfeği vücuduna dayadı. Gözleri sudaydı. "Suya girenin kesinlikle Todd olup olmadığını görebilir misin?" diye bağırdı.

"Hayır. Çok karanlık." Matt'in bakışları suyu tarayarak bir yüz aradı. Ama tek görebildiği karanlık ve daha fazla karanlıktı.

"Orada!" Bree işaret etti. Yüzeyin üzerinde soluk bir yüz belirdi. Sonra tekrar battı.

Matt bir kolunu can simidi halatına doladı ve bir ayağını teknenin yan tarafına çıkardı. Durmasını beklemeden tekneyi iterken tekne sallandı. Göle daldı.

Su üzerine kapandı. Can simidini çekerek Todd'u gördüğü noktaya doğru ilerledi. Yaklaşık yere ulaştığında, Todd'u aramak için suyun üzerinde dönmeye başladı.

Bir düzine metre bir kafa belirdi.

"Todd?" Matt bağırdı.

Kafa battı.

Matt ona doğru yüzdüğünde, adam tekrar yüzeye çıkmıştı. Matt can simidini bir kolunun altına takarak, diğer koluyla onu yakaladı. Bu Todd'du ve yaşıyordu. Rahatlama Matt'i neredeyse güçsüz düşürüyordu. "Halkayı tut."

Todd titreyerek bir cevap verdi.

Vay anasını.

Kolları ve bacakları bağlıydı. Yüzüğe tutunamıyordu. Nasıl hala hayattaydı?

"Sorun yok. Seni tutuyorum." Matt, Todd'un ellerini ve ayak bileklerini kurtaramadı. Yapabildiği en iyi şey, Bree ve Juarez dönüp onları kurtarana kadar ikisinin de başını suyun üstünde tutmaktı. Todd soluk soluğaydı ve nefes nefese kalmıştı. Yüzü berbat haldeydi. Muhtemelen geri kalanı da öyle.

Bir motor çığlık çığlığa onlara doğru geliyordu. Matt dümende Juarez'i görmeyi umarak döndü. Yanlış tekne olduğunu anlayınca paniğe kapıldı. Stephanie Crichton onlara doğru geliyordu. Matt'in onları teknenin yolundan çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Tamamen bağlı bir Todd ve yedeğinde bir can simidiyle yeterince hızlı yüzemezdi.

"inmek zorundayız." Todd biraz su tükürdü. "beni." Matt'in başka seçeneği yoktu. Yüzeyde kalırlarsa öleceklerdi.

"Derin nefes al." Matt yüzüğü itti ve aşağı daldı. Yüzerken nefes vererek Todd'u tutmaya çalıştı. Sonunda onu geri aldıktan sonra, baş yardımcısını kaybetmek istemiyordu. Ama Todd kıpırdanarak onun elinden kurtuldu ve yunus dibe doğru tekmelemeye başladı. Neyse ki ikisinin de vücudunda fazla yağ yoktu. İkisi de tuğla gibi battı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Todd solunum kontrolünü kaybetti. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Yüzeyin altında, kendini aşağı doğru yüzmeye zorladı. Aşağıya. Aşağıya. Ayakları dibe vurana kadar. Kıçı çamura saplanana kadar devam etti.

Oksijen açlığı çekiyordu, ciğerleri . Baş dönmesi Onu.

İçgüdüleri yüzeye çıkmak için bağıırıyordu. Işığa doğru yüzmek için. Havaya doğru.

Motorun sesini duydu ve tekne üzerinden geçerken sudaki çalkantıyı hissetti. Pervane tarafından kesilmek istemediği için üçe kadar saydı.

Sonra gölün dibinden ay ışığına doğru itti. Yüzü su yüzeyine çıktı. Yutkundü. Hâlâ bir motorun sesini duyabiliyordu. Hangi yöne gidiyordu?

"Aşağı in!" Matt'in sesi bağıırdı.

Arkadaşının nerede olduğuna bakmadan başını geriye yasladı, çenesini kaldırarak ciğerlerine son bir yudum hava almaya çalıştı. Nefes veren Todd kendini tekrar batmaya bıraktı.

Bunu daha kaç kez yapabilirdi? Yorgunluk ve panik, gelgitin kumdan bir kaleyi yıkması gibi gücünü aşındırıyordu. Tekne tekrar üzerinden geçti. Todd bir kez daha dibi itti. Yüzü su yüzeyine çıktı ve burnundan ve ağzından bir miktar suyla birlikte hava soludu.

"Todd!" Matt bir yerden bağıırdı.

Todd cevap vermedi. Göl suyu boğazının arkasını yaktı ve onu tıkadı. Bulanıklık görüşünü engelliyordu ve oksijen yetersizliğinden başı dönüyordu. Soluk soluğa, devam etmek için ihtiyaç duyduğu derin ve sabit nefesleri alamıyordu.

Birkaç dakika içinde yüzmek zorunda kalacaktı. Aksi takdirde boğulacaktı.

Sonra o deli sürtük onu ezecekti.

Matt kolunu tuttu. Todd onu silkeledi. lrse Matt'i yanında gtremeyecekti. Başıını daha fazla suyun üstünde tutamayan Todd, kendini batmaya bıraktı.

En dibe kadar.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bree tüfeğini Stephanie'nin teknesine doğrulttu ama tekne çok hızlı hareket ediyor ve çok hızlı dönüyordu. Stephanie, Bree'nin Matt ve Todd'u en son gördüğü yerin üzerinden geçti, sonra teknesi kükreyerek uzaklaştı.

Bree dikkatini şüpheliyi vurmaktan Matt ve Todd'u bulmaya çevirdi. Silahını indirdi ve gölü taradı.

?

Korku içini ıslak bir bez gibi sıkıyordu. Bir navigasyon şamandırasının yakınından geçtiler. Beyaz kilometre işaretlerinin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Bree telsizini kullanarak bulundukları yeri merkeze bildirdi. "Deniz biriminin tahmini varış süresi nedir?"

Birkaç saniye sonra santral görevlisi "Yirmi bir dakika" dedi.

Çok uzun.

Juarez'in omzuna dokundu. "Bu su ne kadar derin?"

"Bilmiyorum." Juarez boş gösterge panelini işaret etti. "Bu tekne eski usul. Hiç elektroniği yok. Derinlik bulucu bile yok."

Stephanie'nin teknesinin ışıkları karanlıkta belirdi. İşi bitirmek için geri dönüyordu. O kaltak bir türlü vazgeçmiyordu.

"Onları tekrar ezmeye çalışıyor!" Bree karanlığı işaret etti. Ay ışığında solgun bir yüz görebiliyordu.

Todd mu Matt mi?

"Onları sudan çıkarmalıyız," diye bağırdı. "Bekleyin hanımefendi!" Juarez bağırdı.

Yardımcısı tekneyi keskin bir dönüşle döndürürken bir küpeşteye tutundu. Rotalarını düzeltti. Geri döndüklerinde

güverte ayaklarının altında eğildi. Sonra yolculuk tekrar düzeldi.

Bree geri döndü. Stephanie'nin teknesi yüz metre ötedeydi ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Bree döndü ve suyu tekrar taradı. "Saat iki yönünde."

Juarez o kişiye doğru döndü ve teknelerini yaklaşan gemiyle arasında tuttu. Gazı biraz daha gevşetti. "Bize doğru geliyor."

"Biliyorum." Bree pruvada bir pozisyon aldı. Bir ayağını koltuğa dayadı ve AR-15'i yaklaştırmakta olan tekneye doğrulttu. Dümenin arkasındaki silüete nişan alan Bree iki el ateş etti. Güvertenin altında yuvarlanması ve hedefinin hareketi yüzünden Stephanie'yi vurma umudu pek yoktu. Ama kaptana yeterince yaklaşıp rotadan sapmalarını sağlayacak bir kurşun sıkmayı umuyordu.

Tekne gelmeye devam etti. Bir el daha sıktı. Elbette Stephanie dönecekti.

Yoksa ölümcül bir tavuk oyunu mu oynayacaktı?

Bree'nin sırtından nemli terler akıyor ve karnında mide bulantısı çalkalanıyordu. Eğer yanılırsa, diğer tekne onunkine çarpacak ve hepsi ölecekti. "Acele edin!"

"Onları suda görüyorum." Juarez tekneyi ileri doğru hareket ettirdi. Dümeni bırakıp yana doğru eğildi. Bree şöyle bir baktı. Suyun üzerinde iki baş görebiliyordu.

Juarez küpeştenin üzerine çıkıp Todd'u sudan çıkarmaya çalıştı ama Todd'un elleri ve ayakları bağlı olduğu için bu iş çok zordu. Todd aslında ölü bir ağırlıktı. Matt suyun içinde yardım etmeye çalıştı ama hiç gücü yoktu.

Bree tekrar yaklaşan tekneye döndü. Rotasından sapmıyordu. Yaklaşık otuz saniye içinde onlara çarpacaktı. Parmağını tetik korkuluğuna kaydırıp ve bir el daha ateş etti. Stephanie gelmeye devam etti, doğrudan onlara yöneldi.

Tekne sallandı. Bree arkasına bakınca Matt'in dıştan takmalı motorun yanındaki yüzme merdivenine tırmandığını gördü. Juarez'in yanına koştu, uzandı ve Todd'u yakaladı. Matt ve Juarez birlikte Todd'u kenara sürüklediler. Tekne ağırlık değişimiyle yeniden sallandı. Üç adam ıslak bir yığın halinde güverteye düştü.

Kendini güvertenin eğimine dayayan Bree, yaklaşmakta olan tekneye bir kez daha ateş etti. Stephanie neredeyse tepelerindeydi. Bree'nin kurşunlarından biri bir şeye isabet etmiş olmalıydı çünkü tekne sonunda yön değiştirdi. Bree'nin dümendeki Stephanie'yi görebileceği kadar yakınlarından geçti. Onun yanında, Dylan gösterge panelini kavriyordu.

Tekne geçerken, Bree motora birkaç el ateş etti.

Stephanie'nin dümeni onlara ulaştığında güverte daha sert sallandı. Bree silahını Stephanie'ye doğrultmuştu ama tekne nişan alamayacağı kadar şiddetli sallanıyordu. Bir küpeşteye tutundu ama yeterince hızlı değildi. Ayağını kaybetti ve yere düştü. Kıçı güverteye çarptı ve acı kuyruk sokumuna kadar yayıldı. Bir dizinin üstüne çöktü ve tüfeği tekrar doğrulttu. Ateş etmedi.

Juarez güverteye atladı, dümeni tuttu ve motora biraz gaz verdi. Tekneyi, yaklaşan dalgaların pruvaya kırk beş derecelik bir açıyla çarpacağı ve gövdenin dümen suyunu daha iyi emebileceği şekilde çevirdi. Bree'ye "Peşlerinden gidecek miyiz?" diye bağırdı.

Bree aceleyle Todd'un yanına gitti. Sert görünüyordu ama hayati tehlikesi varmış gibi görünmüyordu. Ne kadar profesyonelce olmasa da ona sarılmak istedi. Son yedi aydır birlikte çalıştığı ve eğittiği Todd'u küçük bir kardeş gibi hissediyordu. Onu incitmekten korktuğu için kendini tuttu. "Yaran ne kadar kötü?"

Matt koltukları kaldırdı ve teknenin her tarafındaki küçük bölmeleri açtı. Bir ilk yardım çantası ve katlanır bir bıçakla geri döndü. Todd'un el ve ayak bileklerini bağlayan ipleri kesti. Todd geriye düştü, rahatlama onu tüketmiş gibiydi. Titreyerek yan yattı ve bileklerini ovuşturdu. "Git!" diye mırıldandı. "Kaçmalarına izin verme."

"Emin misin?" diye sordu.

Todd titredi, öksürdü ve geri çekilen tekneyi işaret etti.

Matt ilk yardım çantasını açtı. Teknenin zeminine oturarak içinden Mylar battaniyeleri çıkardı ve Todd'un omuzlarına sardı.

"Yaşayacağım." Todd'un dişleri takırdadı. "Hadi yakalayalım onları."

Bree iki saniye boyunca onun durumunu düşündü. Hipotermik. Dövülmüş. Ama fışkıran kan ya da belirgin kırık kemik yok. Şans

İç yaralanmalar onu duraksattı ama gözlerindeki kararlılık karar vermesini sağladı. Juarez'in koluna hafifçe vurdu. "Peşlerinden git."

Juarez'in yüzü vahşi bir sırıtışla yarıldı. "Evet, hanımefendi." "Onu yakalayabilir misin?"

"Evet, efendim." Juarez motoru çalıştırdı. Tekne ileri doğru sıçradı.

Stephanie avantajlıydı ama el koydukları teknenin beygir gücü daha fazlaydı. Herkes tekneye yerleşip güvenliğini sağladıktan sonra Juarez hız konusunda çekingen davranmadı. İstikrarlı bir şekilde ilerlediler.

Bree bir gözünü Todd'dan ayırmadı. İki Mylar battaniyeye sarılmış, dişlerini sıkıyordu. Yolculuk düz suda sorunsuzdu. Juarez, Stephanie'nin dümen suyunu takip ediyor, V'nin ortasında kalıyordu ama Todd donuyordu. Onu ayakta tutan şeyin kararlılığı olduğundan şüpheleniyordu. Acil servise gitmesi gerekiyordu.

Lanet olsun. Dylan ve Stephanie'nin de kaçmasına izin vermek istemiyordu.

Yaklaştılar.

Ay ışığında Stephanie arkasına baktı. Teknesinin sesi çoktan son hıza ulaşmış gibi geliyordu. Dylan teknenin arkasındaydı ve polislerin onlara yaklaşmasını izliyordu. Stephanie elini kaldırdı ve arkasını işaret etti.

"Silah!" Juarez ön camın arkasına çömeldi.

"Yere yat." Bree, tabancayla isabetli bir atış yapmak için çok uzakta olmalarına rağmen eğildi. Stephanie'nin şansı yaver gidebilirdi.

Bir namlu flaşı yanıp söndü. Dylan kış tarafa ve suya doğru devrildi.

Bree geri çekildi. Stephanie Dylan'ı vurmuştu. *Bu da neydi böyle?* Bree şoktan kurtuldu.

"!" Juarez dümeni çekiştirdi. Tekne sağa kırdı, böylece az önce suya düşen adamın üzerinden geçmedi.

Bree kaybetti ve kış üstü yuvarlandı. Omzu orta konsola çarptı. Todd ve Matt yere doğru kaydılar.

Bree ayağa kalktı. "Dylan nerede?"

Juarez gazı geri aldı. "Suyun içinde. Onu vurdu." Başparmağını arkalarına doğru salladı. "Etrafından dolaşacağım."

Bree Stephanie'yi yakalamak istiyordu. Dylan'ı boğulmaya terk edebilir miydi?

Hayır, yapamazdı.

Siktir. Sikeyim.

Sikeyim.

Stephanie'nin teknesinin uzaklaşmasını izledi. Evet. Buna şüphe yok. Stephanie şanslıydı.

Juarez tekneyi geniş bir kavis çizerek yönlendirdi ve yavaşladı.

Bree suyun içinde soluk bir şey gördü. "Saat bir yönünde."

Dylan yüzüstü yatıyordu. Ölmüş müydü? Bree onu canlı istiyordu; soruları cevaplamak ve işlediği suçların hesabını vermek için.

Tekne daire çizdi. Juarez ona doğru hafifçe yaklaştı ve Matt onu sudan çıkardı. Bree onun yanına diz çöküp nabzını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Kurtarma nefesi verdi. Matt göğüs kompresyonuna başladı.

"Nereye hanımefendi?" Juarez sordu.

"Yakınlarda ne var?" Bree başını kaldırıp baktı. Dylan'ın bir hastaneye ihtiyacı vardı. "İleride sahili ve iskelesi olan bir park var."

Eliyle işaret etti.

Stephanie'nin gittiği yöne ilerledi.

"Git." Bree Dylan'a iki nefes daha verdi. Yardımcısının deniz telsizinden yerlerini bildirdiğini ve bir ambulans çağırdığını duyabiliyordu. Sonra Juarez motoru çalıştırdı ve tekne hareket etti.

Matt ve Bree bir ritim içinde çalışmaya devam ettiler. Nefes alıp verirken Bree ellerini Dylan'ın vücudunda gezdirdi ve omzunun üst kısmında bir kurşun yarası buldu. Birkaç dakika kalp masajı yaptıktan sonra Dylan öksürdü. Vücudu sarsılarak canlandı. Dylan ciğerlerindeki ve midesindeki suyu dışarı atarken Bree onu yan yatırdı. Bitirdiğinde onu geri döndürdü ve nabzını buldu. Parmak uçlarında zayıf bir şekilde zonkluyordu. Omzundaki yaradan kan akıyordu. Artık onu geri getirdiklerine göre kanamayı durdurmaları gerekiyordu, yoksa onu tekrar kaybedeceklerdi.

Matt ilk yardım çantasını bir kez daha açtı. Gazlı bezi yırtarak açtı ve omzundaki yaranın üzerine koyup basınç uyguladı. Todd elindeki Mylar battaniyelerden birini bıraktı. Kendisini neredeyse öldürecek olan adamı kurtarmaya çalışması, bağı yardımcı hakkında çok şey anlatıyordu.

Matt'in kaşlarını kaldırması üzerine Todd omuz silkti. "Hapishane ölümünden çok daha kötü olacak."

Dylan'ın gözleri birkaç saniyeliğine açıldı. Tekrar bayılmadan önce korku, şok ve acı gözbebeklerini genişletti. Bree nabzını kontrol etti. Hâlâ hayattaydı.

"Stephanie'nin kaçması çok kötü oldu." Matt topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

Juarez direksiyonun arkasından "Merak etmeyin," diye bağırdı. Eliyle işaret etti.

Bree ayağa kalktı ve gözlerini kısarak Stephanie'nin teknesine baktı. Stephanie onların önündeydi ve iyi bir liderliği vardı. Ona nasıl yetişmişlerdi?

Stephanie'yi solladılar. Motoru tekledi ve öksürdü.

Juarez omzunun üzerinden baktı ve sırttı. "Atışlarından biri motora isabet etmiş ve hasar vermiş olmalı. Saatte ancak beş ya da on mil hız yapıyor."

Bir helikopterin *güm güm güm* sesi yaklaştı. Bree gözlerini kısarak gece gökyüzüne baktı. Bir dakika sonra eyalet polis helikopteri tepesinden geçti, spot ışıkları gölü tarıyordu. Işık onun üzerinden geçerken el salladı. Helikopter geri döndü ve birkaç saniye boyunca Stephanie'nin teknesinin üzerinde asılı kaldı. Hoparlörden gelen gür bir ses ona silahını bırakmasını, ilerideki sahile gitmesini ve ellerini kaldırmasını söyledi.

Motoru tam hızda çalışsa bile Stephanie bir helikopterden kaçamazdı.

Sağ tarafta yanıp sönen ışıklar Bree'nin dikkatini çekti. Acil durum araçlarını gördü. Juarez hızlarını kesti. Collins ve Brody sahilde onları bekliyordu, iki eyalet polis aracı, iki ambulans ve bir acil yardım ekibi de yanlarındaydı. Bree Stephanie'nin teknesine döndü.

Bree, Dylan'ın omzuna basınçlı bandaj uygulayan Matt'e bir bakış attıktan sonra tüfeğini aldı ve pruvaya döndü. Kendi teknesinin dümenindeki Stephanie'nin elinde hâlâ bir tabanca vardı.

Juarez döndü. "Ona eşlik etmek için izin istiyorum?"

Bree tüfeği Stephanie'ye doğrulttu ve nişan aldı. Göğsünün ortasında kırmızı bir nokta belirdi. Stephanie tabancasını bıraktı ve iki elini direksiyona koydu.

Bree yine de gözlerini ondan ayırmadı. "Kabul edildi."

İleride, Stephanie halka açık iskeleyle yanaştı. Eyalet polisleri teknesine çıktı ve onu gözaltına aldı. Bree tüfeğini indirdi.

ve teknenin kenarına oturdu, adrenalini aniden kaybolmuştu. Dylan ve Todd'u tedavi eden sağlık görevlilerini zar zor fark etti.

Hepsi hayattaydı, Todd bile. Onu ölü bulacaklarından neredeyse emindi. Rahatlama bacaklarını güçsüzleştirdi.

Bu gece Matt'i kaybedebilirdi. O sudayken, felaket olasılığını düşünmek için kendine izin vermemişti. Stephanie Matt ve Todd'u ezmeye çalışırken bile Bree korkusunu bastırmış ve karşılık vermeye odaklanmıştı. Ama şimdi Matt güvende olduğu için, gecikmiş panik soğuk bir yağmur gibi üzerine çökmüştü.

Onun yanına tünedi. "İyi misin?"

Ona şöyle bir baktı. "Bunu sana sormam gerekmiyor mu? Suyu giren sendin."

Nemli bir omzunu kaldırdı. "Ben dayanıklıyım."

Kadın homurdandı ama yanıt vermedi. Yan yana oturmuş, sağlık görevlilerinin Dylan'ı sedyeyle indirmelerini izliyorlardı. Todd tekmeden kendi başına yürümekte ısrar etti.

Yan taraftan karanlıkta siyah ve dipsiz suya baktı. "Bu gecenin korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği bir düzine yol hayal edebiliyorum."

"Evet." Matt omuzları birbirine değene kadar bir santim yana kaydı. "Ama olmadı."

Bree ona doğru eğildi.

Matt, "Herkes iyi, Bree," dedi.

"Dylan'ın emin değilim."

"Sayılan herkes," diye düzeltti Matt. "Eğer yapmazsa, bunun nedeni bizim yaptığımız bir şey değil. Kendini bu belaya o bulaştırdı. Todd'u öldürmeye çalıştı. Yine de onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Başını salladı. "Bu işin inanılmaz tuhaf olduğu zamanlar var."

"Bunu biliyorsun."

Sahilde, Brody havladı. Collins onu zar zor zapt edebiliyordu.

"Köpeğimi görmeye gitmem gerek." Matt ayağa kalktı ve kumsala doğru döndü.

Rıhtım.

Bree ayağa kalktı ama bir adım bile atmadı. Sesini alçak tuttu. Tüm bu kargaşa içinde kimse duymayacaktı. "Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?"

Döndü ve omzunun üzerinden gülümsedi. Cevap veremeden bir eyalet polisi onları rıhtımdan çağırdı. Önemli değildi. Adamın onu sevdiğini biliyordu. Bunu kelimelerle söylemesine gerek yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Saatler sonra Bree koridorda Todd'un odasına doğru yürüdü. Bekleme odasında kısa bir şekerleme yapmıştı ve gözleri donuktu. Kapı aralığında durdu. Yüzü hırpalanmıştı. Görünür derisinin çoğu çürüklerle kaplıydı. Susuz ve hipotermik kalmıştı ve beyin sarsıntısı teşhisi konmuştu.

Birkaç dakika boyunca kapıda durdu, onun hayatta hayret etti, hayatta kalmak için gösterdiği inanılmaz iradeye teşekkür etti ve Brian Dylan ile Stephanie Crichton'a lanet okudu. Kadın içeri girdiğinde gözlerini açtı. Gözlerini, gerçekten. Biri hâlâ çoğunlukla şişti.

"?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi kısık bir sesle. Sol elini kaldırdı. Ön koluna bir serum takılmıştı. "Burada her ne varsa kesinlikle yardımcı oluyor."

"Seni bu gece tutuyorlar mı?" Ona bakarken, onu yakın zamanda taburcu edip edemeyeceklerini merak ediyordu. Mucizevi bir şekilde, röntgenler ve taramalar kırık kemik ya da büyük iç yaralanmalar göstermiyordu. Ama neredeyse her santimi çürümüştü.

"Evet." Todd yüzünü buruşturdu. "Eve gitmeyi tercih ederim."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir." Bree serumunu işaret etti. "Ayrıca, iyi ilaçlar burada."

"İyi bir noktaya değindin," diye itiraf etti. "Hepsi yüzeysel." Elini yataktan kaldırmadan salladı. "Bir hafta kadar sonra işe döneceğim."

Bree, "Bir doktor sana izin verene kadar kesinlikle işe geri dönmeyeceksin," dedi.

"Oh, hayır. Sert surat." Ağzı gevşek bir gülümsemeye kıvrıldı, sonra hareket canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu.

Bree kahkahasını tutamadı. Baş yardımcısı normalde çok ciddi idi. Uyuşturucu konuşuyor olmalı. İkisini de utandıracak bir şey söylemeden önce gitmeliydi. Hatırlayacağından değil tabii.

Yatağının başucundaki plastik bardağa uzandı. Biraz su yuttuktan sonra, sanki bu küçük hareket onu yormuş gibi başını yastığa yasladı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Ne? Neden?"

"Üzerime atlanmasına izin verdim. Gardımı indirdim."

"Bu çok saçma. Kendi evinizdeydiniz. Kimse kendi bahçesinde pusuya düşürülmeyi beklemez."

Omzu seğirdi ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bree'nin içinden öfke fışkırdı ve neredeyse Dylan'ı kurtarmamış olmayı dileyecekti, piç kurusu. "Burayı dinle. Kendini aptal gibi hissetmen için hiçbir neden yok. Seni alt etmek için beş adam gerekti ve sen onlara biraz hasar verdin. En korkunç ve dehşet verici koşullar altında soğukkanlılığını korudun."

Fincanına baktı.

Bree sesini alçalttı. "Hayatta kaldığın için hepimiz sana minnettarız. Sen çetin cevizin tekisin."

"Sanırım." Todd burun deliklerinden hızlı bir nefes verdi.

Kolunun ön kısmında siyah ve mavi olmayan bir noktaya dokundu. "Biraz dinlen." İşe dönmeden önce fizik tedaviye ek olarak danışmanlık da alacağına söz verdi. Fiziksel yaraları iyileştikten çok sonra bile yaşadığı çilenin zihinsel ve duygusal sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Gözünü kapattı ve uyuşturulmuş bir uykuya daldı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Bree döndü. Cady kapı aralığında duruyordu, yüzü solgun, gözleri endişeliydi. Bree, Matt'in kız kardeşini orada gördüğüne şaşırılmamıştı. Bir süredir Todd'la aralarında bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Gitmem gerek." Bree kapıya doğru yöneldi. Çıkarken Cady'ye başıyla selam verdi. "Ona göz kulak olur musun?"

"Yapacağım." Cady içeri girdi.

"O zaman ben yoluma gideyim." Bree, Todd'u Cady'nin çok becerikli ellerine bıraktı.

Dylan hâlâ ameliyattaydı, bu yüzden Bree eyalet polisi müfettişinin ifade almakta olduğu karakola gitti. Daha önce telefonda konuşmuşlardı ama Bree'nin onunla konuşmak için acelesi yoktu. Otoparka park ettiğinde güneş yükseliyordu. Arka kapıdan ofisine girdi.

Marge ona kahve ve iki elmalı çörek getirdi. "Sen en iyisisin."

Bree bir çörek ısırdı.

"Biliyorum." Marge gülümsedi. "Müfettiş Ash konferans odasında. Olaya karışan şerif yardımcılarıyla çoktan konuştu. Ona kahve ve çörek verdim. Siz hazır olana kadar bekleyecek."

Bree ilk çöreğin kalanını kahveyle yıkadı. "Morgan Dane buraya geldiğinde onu geri gönderir misin?"

"Yapacağım." Marge kapıya doğru döndü.

O Matt içeri girdi, elinde Jim Rogers'ın yavru köpeği vardı.

Kol.

"Demek ." Bree elini uzattı ve köpek yavrusu.

"Birileri onu kimin karar verene kadar, onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

Tabii ki köpeği düşünecekti. "Ash'le konuştun mu?" Bree sordu. Matt başıyla onayladı. "Hepsi tamam. Basit tuttum."

Bir dakika sonra biri Bree'nin kapısını çaldı. Morgan Dane içeri baktı.

Bree ayağa kalktı. "Hadi şu işi bitirelim." Görüşmeyi geride bırakmak için sabırsızlanarak konferans odasına doğru ilerledi.

"Gerçeklere bağlı kal," dedi Morgan yürürken. "Eğer bir soru davayla ya da dün geceki olayla ilgili değilse, cevap vermeyin."

Konferans odasına girdiler. Phillip Ash iri yarı, kel bir adamdı. Takım elbisesinin pantolonu ve gömleği uzun bir gecenin kırıksıklıklarını gösteriyordu. Kıvrılmış kolları Temel Reis'in ön kollarını vurguluyordu.

Bree kendini ve Morgan'ı tanıttı ve Ash'in karşısında masaya oturdular.

Morgan ellerini kavuşturdu. "Şerif Taggert'in yazılı ifadesini aldınız."

Ash başını salladı. "Bu basit bir bilgilendirme."

Onun sözlerine rağmen, Bree'nin tetikte olması gerekiyordu. Morgan açıkça ona güvenmiyordu. Ortak noktaları buydu.

"Dün geceki tekne kovalamacasına yol açan olayları anlatın." Ash masaya yaslandı.

Bree önemli noktaları sıraladı. "Yazılı ifadem daha ayrıntılıdır."

"Cinayeti BCI'a devretmişsiniz," dedi Ash. "Stephanie Crichton'ın evinin aranmasını da neden BCI'a devretmediniz?"

"Yardımcımın hayatı tehlikedeydi. Acil durumlar." Bree bu sözleri bir daha asla söylemeyeceği için çok mutlu olacaktı.

Ash gözlerini kıstı. "Bu ifadeyi detaylandırabilir misiniz? Yardımcınızın acil bir tehlike altında olduğuna dair herhangi bir belirti aldınız mı?"

"Yardımcım dövüldü ve kaçırıldı." Bree cevaplarını kısa tuttu ama kendisine bir kolluk görevlisiymiş gibi davranılması canını sıkıyordu. Todd'un peşinden gitmeden önce ona haber vermediği için Ash'in egosu düğümlenmişti.

Çok kötü.

Ash'in şakağındaki bir damar zonkladı. "Kaçırılma olayının Eugene Oscar ve annesinin çifte cinayetiyle bağlantılı olduğu aklına gelmedi mi?"

Bree, "Baş yardımcımı bulmaya odaklanmıştım" dedi.

"Ama Stephanie Crichton'ın hem cinayetlerle hem de kaçırılma olayıyla ilgisi olduğunu anladığınızda, yine de BCI'a haber vermeyi uygun görmediniz." Ash'in koyu kahverengi gözleri parladı. Ne istiyordu? Yetkisini aştığını itiraf etmesini mi? Hayatta olmaz. Ash onun patronu değildi.

Nefes aldı ve tekrarladı: "Baş yardımcımı bulmaya odaklanmıştım." Sonra ekledi, "Hayatta."

"Tek bir telefon görüşmesi yapacak vaktin bile olmadı mı?" Ash gözlerini devirmedi ama sesi kuşkuluydu.

"Hayır," dedi Bree.

"Bu sorgulamanın amacı ne?" Morgan sordu. "Şerif, yardımcısını döven ve kaçırın kişileri takip etti ve yakaladı. Anında müdahale ettiği için, Şef

Şerif Yardımcısı Harvey hala hayatta. Aynı kişilerin başka suçlar da işlemiş olmasının konuyla ilgisi yok. Ayrıca"-Morgan Bree ve Ash arasında bir işaret yaptı-"ikiniz de aynı taraftasınız."

Değil mi? O zaman Bree neden sorguya çekiliyormuş gibi hissediyordu? Bree, "Asıl davayı tartışmak istiyorum," dedi.

Ash parmak uçlarıyla masaya vurdu, hayal kırıklığı azı dişlerini birbirine kenetledi. İki etli elini yüzüne sürdü. Başını kaldırarak teslimiyet içinde içini çekti. "Haklısın. Aynı taraftayız. Bazen departmanın politikaları hepimize bunu unutturuyor. Özür dilerim."

Bree arkasına yaslandı. Onun yanlış adımlarını kabul etmesini beklemiyordu. "Özrün kabul edildi."

"Teşekkür ederim." Ash *işine geri dönmüş* bir tavırla dosyayı açtı. "Siz uyurken bazı kanıtlar gün ışığına çıktı." Kâğıtları karıştırdı. "Bernard Crighton'ın pantolonundaki kan ona aitti."

"Kızının ne yaptığını biliyor muydu?" Bree sordu.

Ash elini kaldırdı. "Şu anda, kızının eylemleriyle bir ilgisi olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

Bree başını salladı.

"Bildiğiniz gibi, ilçe adli tıp ekibi bütün gece göl evini aradı." Ash devam etti. "İçinde Brian Dylan'ın bilgisayarını buldular. Sabit diskte pornografik deepfake videonun çalışma dosyaları ve senin fotoğraflarının düzenlenmiş görüntüleri vardı. Ayrıca sana gönderdiği penis fotoğrafı da dahil olmak üzere son zamanlarda aldığın taciz edici e-postalardan da sorumlu görünüyor. Kullan-at telefonunda bu fotoğrafın bir kopyası vardı. Fotoğrafın kendisine ait olduğunu düşünüyoruz."

Bree yüzünü buruşturdu. "Sik fotoğrafının Dylan olduğunu bilmeme gerek yoktu."

"Üzgünüm," diye dert yandı Ash. "Adli tıp departmanınız ayrıca sizi tehdit etmek için kullandığına benzer ikinci bir seks bebeği buldu." Başını iki yana salladı. "Bunu kişisel kullanımı için sakladığından şüpheleniyoruz."

Ew.

"Dylan meşgul bir adamdı," dedi Bree.

"Ve sana eziyet etmeye kararlı görünüyordu." Ash başını salladı. "Stephanie'nin elindeki silah Eugene Oscar adına kayıtlıydı. Balistik incelemenin Oscar ve annesini öldürmek için kullanılan silah olduğunu doğrulayacağına inanıyoruz."

"İtiraf etti mi?"

"Stephanie konuşmuyor."

"O akıllıdır."

"Yaptığı yanına kâr kalmadı." Ash dosyasını kapattı ve nefes verdi. "Senin yüzünden." Ayağa kalktı. "İrtibatta olacağım. Eminim başka sorular da olacaktır."

Uzlaşma yoluna gitmezse Stephanie cinayetten yargılanacaktı.

"Bir şey daha var." Ash dosyasını eline aldı. "Shane Bartholomew dün kefaletle serbest bırakıldı."

Öfke Bree'nin kanını ısıttı. "Nasıl oldu da kefaletle serbest?"

"O ve üç arkadaşı" -Ash, Shane'in Todd'un dövülmesi ve kaçırılması olayına karıştırdığı tüm isimleri sıraladı- "ateşli bir avukat gelmeden önce nezarethaneleri ancak ısıtabildiler."

"Dur tahmin edeyim. Avukatı Hudson Uşakları gönderdi." Bree öğrenmişti.

"Onu onların gönderdiğini kanıtlayamıyoruz ama üzerinde çalışıyoruz." "Lanet olsun. Duruşmaya gelip gelmeyeceklerini kim bilebilir?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Ash durakladı. "Bu sabah çok erken saatlerde Shane'in cesedi -diğer üç adamla birlikte- Hudson Nehri'nde bir aracın içinde bulundu. Dört adam da ölmüş. Araçları üç yüz metrelik bir uçurumdan aşağı yuvarlanmış."

Şok, Bree'nin yorgunluğunu yarıp geçti. "Ölüm nedeni?" "Henüz otopsi sonuçlarını almadık ama bu uzun bir düşünüş."

"Öldürülmüşler." "Muhtemelen,"

diye kabul etti Ash.

Bree, Shane'in itirafını ve paramiliter grupta olan bağlantısını düşündü. "Hudson Uşakları'nın sorumlu olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

Ash, "Shane'in boşboğazlığını onaylamamış olmaları mümkün," dedi. "Eğer hayatta kalırsa, Dylan risk altında olacak. Onun ölmesini isteyeceklerdir."

"Ameliyattan çıktı. Başaracak." Ash kapıya doğru yöneldi. "Kapısında bir nöbetçimiz var ve hapishaneye nakledildiğinde tek kişilik hücreye konulacak."

Ama bu onu hayatta tutmaya yeter miydi? Bu muhtemelen örgüt hakkında ne kadar şey bildiğine bağlıydı. Çok daha azı için dört adamı öldürmeye razı olmuşlardı.

Ash sola.

Morgan ayağa kalktı ve elini uzattı. "Görevden alma emirleri üzerinde çalışıyoruz. Sizi haberdar edeceğim. İhtiyacınız olursa arar mısınız?"

"Evet ve teşekkür ."

"Bir şey değil." Morgan evrak çantasını aldı. "K-9 bağış gecesinde görüşürüz."

"Geliyor musun?"

"Elbette. Toplum şerif departmanını destekliyor. Toplum sizi destekliyor," dedi Morgan. "Umarım öyle olur. O köpeğe gerçekten ihtiyacımız var." Brody gerçek bir emekliliği hak ediyordu.

Bree Morgan'a arka çıkışa kadar eşlik etti. Avukatın arkasından kapıyı kapattıktan sonra Bree koridora baktı. Gazetecilerin lobide toplandığını görebiliyordu. Fark edilmeden önce gözden kayboldu ve aceleyle Matt'le yavru köpeğin beklediği ofisine gitti. "Basın burada. Birkaç saat uyumak için gizlice eve gidiyorum."

Arka kapıdan birlikte çıktılar.

"Açıklama yapmıyor musun?" Matt yavru köpeği dışarı taşıdı.

"Hayır. Yeterince içtim." Kendini korkakça hissediyordu ama Bree soruların derin sahtekârlarla ilgili bir tartışmaya dönüşeceğini biliyordu ve buna enerjisi yoktu. Onlarla başka bir gün ilgilenecekti.

Onu aracına kadar götürdü.

"Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" Bree sordu. Matt sırtıttı. "Dana ne yapıyor?"

"Lazanya."

"O zaman evet, geliyorum." Gülümsemesi genişledi. Otoparkta onu öpmemişti ama öpmek istediği belliydi ve bu yeterliydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Matt, Greta'nın kafesinde mızızlanan bir köpek yavrusunun sesiyle uyandı. Greta kuyruğunu salladı ve havladı, yeni misafirle oynamaya hevesliydi. Brody Matt' *"Dalga mı geçiyorsun?"* der gibi yan gözle baktı.

"Merak etme, Brody. O burada kalmayacak." Matt üçünün de karnını doyurduktan sonra onları dışarı çıkardı. Yavru köpek Greta'yı rahatsız etmekten memnundu, Brody'yi rahat bıraktı. Büyük köpekleri eve geri getirdikten sonra, yavru köpeği bir koluna alıp dışarı çıkardı.

Cady kulübedeydi, kurtardıklarını besliyordu. Yavru köpeği sevmek ve okşamak için durdu.

"Bugün ona bakabilir misin?" Matt sordu. "Brian Dylan'la görüşmek için hastaneye gitmem gerekiyor." İşlediği suçlar yetki sınırlarını aşıyordu ve Ash şerif departmanı ile güçlerini birleştirmeyi kabul etmişti. Ash ve Bree de sorguda hazır bulunacaklardı.

"Burada işim biter bitmez Todd'un evine gidiyorum." Cady at kuyruğunu düzeltti. "Bu sabah serbest bırakılıyor ve yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum." Matt yavru köpeği göğsünün üzerine kaldırdı. Kız onun sakalını ısırdı.

Yavru köpeğe bakan Cady başını öne eğdi. "Rogers'ın ailesi onu istiyor mu?"

"Aslında hiç ailesi yok." Matt başını salladı. "O evsiz."

Cady'nin gözleri parladı. "Bu durumda, onu yanımda götürmeme ne dersin? Belki bir köpek yavrusu Todd'u neşelendirir."

"Belki onu kızını tutmaya ikna edebilirsin." Matt onun Todd'u her konuda ikna edebileceğini düşünüyordu.

"Belki ." Cady yavru köpeği aldı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Matt Suburban'ını hastaneye sürdü.

O park ettiğinde Bree'nin cipi çoktan otoparka girmişti. Araçtan dışarı çıktı. "Ben de seni bekliyordum."

Ona Cady'nin yavru köpeği Todd'un evine götürdüğünü söyledi.

Bree güldü. "Todd o yavruyu kesinlikle tutacak. Cady ne isterse yapacak. Ona karşı kötü hisleri var."

Matt avuçlarını birbirine sürttü. "O zaman sinsi planım işe yaradı. Köpeğe bir yuva buldum ve bu ikisinin düzelttim." "Sen çöpçatan değil misin?"

"Todd iyi bir adam. Cady de onlardan birini hak ediyor." Matt birbirlerini hak ettiklerini düşünüyordu.

"İyi bir eşleşme oldu," dedi Bree. "Hey, Dylan'a sen önderlik et. Sana daha iyi tepki verecektir. Benden nefret ediyor."

"Yine pislik olmak zorunda mıyım?"

"Hiç sanmıyorum. Ash aradı. Eyalet polisi ve çok sayıda federal kurum Hudson Uşakları hakkında bilgi istiyor. Dylan bir anlaşma yapmak istiyor. İşbirliği yapacak. Ama hâlâ benden nefret ediyor."

Asansörle Dylan'ın katına çıktılar. Odasının dışında bir asker nöbet tutuyordu. Ash duvara yaslanmıştı. Onlar yaklaşırken telefonundan başını kaldırıp baktı, sonra duvarı itti.

"Peki, oyun planımız nedir?" Bree sordu.

"Dylan'la daha önce konuştum ama sorulara cevap verecek durumda değildi." Ash Matt'e seslendi. "Senin önderlik etmeni istiyorum. Dylan'ı ve davayı daha iyi tanıyorsun. Ayrıca Shane Bartholomew'la yaptığın görüşmenin videosunu izledim. Bence Dylan en iyi cevabı sana verecektir."

"Katılıyorum," dedi Bree. "Yoldan uzak duracağım."

Bree uzaktaki duvara doğru yürüdü ve ona yaslandı. Matt yatağın yanına geçti. Ash onun yanına geldi. Dijital kayıt cihazını tekerlekli hastane tepsisinin üzerine koydu.

Dylan bir gece önce tam beş dakika ölü kalmış bir adam için hiç de fena görünmüyordu. Solgun ve solgundu ama uyanıktı. Bir bileğinde serum vardı. Diğer yatağın demirine kelepçelenmişti.

"Yaşayacaksın," dedi Matt adamın yanına yaklaşırken.

Yatak.

Dylan başını salladı.

"Duyduğuma göre işbirliği yapıyormuşsun?"

diye sordu. "Bir anlaşma yapıyorum." Dylan dudaklarını yaladı. "Sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Her neyse." Dylan iç çekti. "Değil mi önemli. Ben yaparım. söyle her şeyi."

Matt suçlamalarının en azıyla başladı. "Şerif Taggert'in deepfake videosunu sen yaptın."

"Evet. Oscar'a bir iyilik olarak." Bree'ye ters ters baktı. "Senden nefret ederdi." Bree onun yorumunu onayladı. "Biliyorum."

Dylan'ın ağzı alaycı bir şekilde yukarı kalktı. "Videonun komik olduğunu düşünmüştüm."

Matt başıyla onayladı. "Ayrıca Şerif Taggert'a taciz edici e-postalar gönderdin ve onun çiftliğinin yanındaki çiftliğe tehditkâr grafitiler yerleştirdin."

Dylan bakışlarını Bree'ye çevirdi. Gözleri hastalıklı bir neşeye parlıyordu. "Çizimleri beğendin mi? Onları boyamaktan keyif aldım."

Bree cevap vermedi.

Matt yoluna devam etti. Dylan neredeyse kına yakıyordu ve Matt de buna izin verdi. "Stephanie'yle nasıl tanıştın?"

Dylan başını eğdi. "Bir barda bana yaklaştı. Çok seksiydi. Daha sonrasına kadar bana kim olduğunu söylemedi. O sırada Oscar'a çok kızmıştım. Kenny McPherson'ın hukuk davasında beni ispiyonlayacaktı."

"Sen ve Oscar neden ilk onu hedef aldınız?"

Dylan çarşafın kenarını parmaklarının arasında ovuşturdu. "Kenny, Oscar'ın eski sevgilisinin boşandıktan sonra çıktığı ilk erkekti. Sanırım sadece bir kez dışarı çıktılar, kahve içmek için. Oscar onu takip ederdi. Kenny ve eski sevgilisinin aralarındaki bağlantıdan habersiz olmalarının çok komik olduğunu düşünüyordu."

"Ve sen ona yardım ettikten sonra Oscar suçu senin üzerine atacaktı."

"Evet. Steph de öyle dedi. Uyuşturucuyu yerleştiren bendim. Oscar savcıyla bir anlaşma yapıyordu. O dokunulmazlık alacaktı, ben de kazıklanacaktım. Hep kendini düşünürdü."

Savcının Oscar'la olası bir anlaşmadan haberi yoktu. Görünüşe göre Dylan'ın aklına hiç gelmemişti.

Stephanie ona ihanet etmişti - belki de kendisine yardım etmesini sağlamak için bu konuda yalan söylemişti.

Matt, "Demek onu önce sen öldürdün," dedi.

"Ben ." Dylan kaçırdı. "Hepsi Steph'in işiydi."

"Tetiği o çekmiş olabilir ama her şeyi sen ayarladın, değil mi?"

"Onları yardım ettim." Dylan yutkundu. " bu kadar."

Bu kadarı yeter, diye düşündü Matt.

"Bunu yapmak istedi. Bekleyemedi. Tanıdığım en soğuk kaltak." Dylan dudaklarını düzleştirdi. "Ben aptaldım. Beni kullandı. Beni hiçbir zaman gerçekten istemedi. Ben bir amaç için bir araçtım. Oscar'ı ve annesini öldürmek istiyordu ama bunu tek yapamazdı."

Matt tiksintisini bastırdı ve poker suratına odaklandı. "Bana onların ölümlerini adım adım anlat."

Dylan Matt'in omzunun üzerinden baktı. "Onlara çıktığımızı söyleme bahanesiyle çiftlikte durduk. Sonra ben onların dikkatini dağıttım, o da yukarı çıkıp Oscar'ın silahını aldı. Geri döndüğünde, ben onları sandalyelere bağlarken o da silah doğrulttu. Onları bağladıktan sonra dışarı çıktım. Ne olacağını biliyordum ama izlemek istemedim." Solgun yüzü kızardı. "Karışık olacağını biliyordum."

Yani alıngan biriydi ama insanların ölmesi umurunda değildi.

Öfke Dylan'ın yüzünü sertleştirdi. "Ve sonra o kaltak beni yarım kalmış bir işken vurdu." Kendi ailesinin üyelerini öldürmüş olmasına rağmen onun kendisine sırt çevirmesini beklemediği açıktı.

Bu ironi Matt'i çok etkiledi, ama o yargılayıcı olmayan bir ses tonuyla devam etti. "Neden kuzeninin ölmesini istedi?"

"Ondan nefret ediyordu. Kardeşinin intiharı için onu suçluyordu. Kardeşi Robby zayıf biriydi. Çok kötü kekeliyordu. Oscar'ın Robby kendini asana kadar onunla dalga geçtiğini söyledi."

"Ama bu uzun zaman önce oldu," dedi Matt. "Onu neden şimdi öldürelim?"

"Steph, kız kardeşi ve babası teyzelerinden para istemek için çiftliğe gittiler. Teyzelerini kazanmak için kız kardeşlerinin çocuklarını da yanlarına aldılar. Oscar çocuklara sataştı. Stephanie onun tam bir pislik olduğunu, onlara çirkin ve aptal dediğini, babaları yüzünden onları aşağıladığını söyledi."

aptal finansal karmaşa. Onları ağılattı. Teyze hiç umursamadı."

Stephanie konuşmuyor olabilir ama Dylan korodaymış gibi şarkı söylüyordu.

"Oscar çocuklardan nefret ederdi," dedi Dylan. "Her zaman ."

"Oscar'ın çocuklara sataşması Stephanie'nin onu öldürmesi için yeterli miydi?" Matt sordu.

"Steph ne zaman Oscar ya da annesi hakkında konuşsa tuhaflaşırdı. Sanırım onlara duyduğu nefret çocukluğundan beri içinde kaynıyordu. Sonra teyzesi para konusunda yardım etmeyi reddetti." Dudaklarını ıslattı. "Steph onları öldürürse çiftliğin babasına kalacağını düşündü. Mülkü satıp aileyi kurtaracaklardı. Oscar ve annesi sonunda Robby'nin ölümünün bedelini ödeyeceklerdi."

"Jim Rogers'ı kim vurdu?" Matt sordu.

"Steph. Rogers geldi, çok kızgındı. Beni korumayı bıraktığını söyledi. Savcılığa gidecekmiş." Dylan başını salladı. "O kadar da endişeli değildim. Rogers o gece aslında hiçbir şey görmemişti ve dengesiz biriydi. Ama Todd'u kamyonetimin arkasında gördü, o yüzden gitmesi gerekiyordu. Artık ona güvenemezdim. Son zamanlarda ahlaki sorunları falan var." Dylan durakladı. "Onunla tartışıyordum ve Steph onu sırtından vurdu."

Matt yutkundu. Bu görüşme sırasında duygularını kontrol altında tutmak hayatında yaptığı en zor şeylerden biri olabilirdi. "Ama Şef Yardımcısı Harvey'yi kaçırdınız."

Dylan başını sallayarak dudaklarını yaladı. "Todd'u yakalamamalıydım. Bunu planlamamıştım. O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ben şerif yardımcısıyken Todd hep yargılayıcı bir hıyardı. Ona kimin patron olduğunu göstermek istedim. Ayrıca, Uşakları sormasını engellemek istedim. Ama Steph haklıydı. Bu aptalcaydı."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

"Hudson Uşakları hakkında soru sormayı bırakması için ona neden ihtiyaç duyunuz?"

"Çünkü bu bulaşmak isteyeceğiniz bir organizasyon değil. Savcının anlaşmasını gördükten sonra size onlar hakkında daha fazla bilgi vereceğim. Bu benim kozum." Dylan dudaklarını sıkıca kenetledi.

Matt röportajı bitirdi ve odadan çıktılar. Dylan hâlâ kulaklarındayken kimse onunla yapılan röportaj hakkında yorum yapmadı. Matt ve Bree Ash'i koridorda bıraktılar. Koridorda sessizce yürüdüler ve asansöre bindiler.

Matt lobi katının düğmesine bastı. İçinde kaynayan öfke ve hayal kırıklığı sonunda serbest kaldı. "Yüzüne yumruk atmak istedim."

"Ben de öyle. O tam bir pislik."

"En azından hapse girecek." Matt bir elini onun ensesine doladı. "Rogers'ın sorunları olduğunu biliyorum, ama kendini affettirmeye çalışıyordu. Artık hiç şansı olmayacak."

Bree onun elini tuttu ve sıktı. "Stephanie onun cinayeti için ömür boyu hapis yatacak. Bir daha asla hapishanenin dışını göremeyecek."

"Bu yeterli gelmiyor."

"Biliyorum."

Gözleri buluştu ve onun ne hissettiğini gerçekten anladığını biliyordu ve *bu* tüm farkı yarattı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

İki hafta sonra

Bağış gecesı Bree banyo aynasında rujunu sürüp saçını kabarttı. Dana onu Kayla ile bir kız spa gününe ikna etmişti. Normalde kir ve çimen lekeleriyle kaplı olan küçük kız, saç şekillendirme ve manikür-pedikür işlemlerinin her dakikasına bayılmıştı.

Vader makyaj masasına oturdu ve Bree'ye eleştirel bir bakış attı. Etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Uğur Böceğı oldukça iyi göründüğümü düşünüyor," dedi kediye.

Banyo halısının üzerinde yatan Uğur Böceğı, adının anılmasıyla sallanmaya başladı. Vader köpeğı tiksintili bir bakış attı, sonra aşağı atladı ve uzaklaştı.

Bree bileğindeki kılıfı düzeltti. Yırtmaçsız bir elbise almasının bir nedeni vardı. Hizmet silahını taşıyamayabilirdi ama yedeğı iş görürdü.

Aşağıya indi, köpek o kadar yakından takip ediyordu ki neredeyse Bree'ye merdivenlerde dört kez çelme takıyordu.

Matt, Brody yanında olduğu halde oturma odasında duruyordu. Smokin giymiş iri yapılı bir adamda bir şeyler vardı. Mm. Tıraş olmuştu ve çenesi düpedüz yontulmuştu.

"Vay canına." Onun etrafında bir daire çizdi.

"Sen de çok güzel temizlik yapıyorsun ve çok yakışıklısın, Brody." Bree köpeğı okşamak için eğildi.

"Harika görünüyorsun," dedi Matt.

"Çok fazla değil mi?" Koyu mavi ipekten straplez bir elbise giymişti. "Üniformamı giymem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır, yani kesinlikle hayır. Bu elbise mükemmel." Matt'in sesi tam da doğru miktarda hayranlıkla doluydu.

"Tabii ki mükemmel." Dana mutfaktan içeri girdi, topukları ahşap zeminde tıkırdıyordu. "Ben seçtim." Elbisesi siyah, kolsuz, yüksek yakalı ve yırtmaçlıydı. Yürüdükçe parlayan ince bacakları, bisiklet üzerinde geçirdiği uzun saatleri kanıtlıyordu.

Matt Bree'nin yanında durdu. Onun omzundaki dövmeye dokundu. "Bu gerçekten inanılmaz." Parmakları bir sarmaşık boyunca ilerledi ve Bree'nin kürek kemiğindeki kocaman yusufçuğun üzerinde durdu.

Elinin sıcaklığı neredeyse bağış toplantısını atlamak istemesine neden oluyordu.

Boğazını temizledi. "Yara izlerimden ya da dövmelerimden utanmam için bir neden olmadığına karar verdim."

"Zamanı gelmişti." Matt ona sadece bir klişeyle tanımlayabileceği bir bakış attı: için için yanan. Sesini boğuk bir fısıltıya indirdi. "Çok seksisin. Ayrıca bu elbise o deepfake hikâyelerini de sona erdirecek. Kazan-kazan."

Elbise pek skandal sayılmazdı -hiç göğüs dekoltesi göstermiyordu- ama onun için normalden daha fazla ten gösteriyordu. Bree dövmelerini sergilemek zorunda bırakılmasından hoşlanmamıştı. Bu gece onları ilk kez herkesin önünde gösterecekti ve kendini teşhir edilmiş hissediyordu. Ama bununla başa çıkabilirdi. İşi için değil ama çocuklar için. Onların iyiliği için söylentilerin bastırılması gerekiyordu. Porno yıldızı teyzeleri hakkında alay edilerek büyümelerine gerek yoktu.

"Ben hazırım!" Kayla soluk mavi elbisesiyle zıplayarak merdivenlerden indi.

Bir daire çizerek döndü ve eteğini . Luke onun peşinden yakasıyla oynuyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun." Bree onun siyah kravatını düzeltti. "Güzel smokin. Takım elbise giydiğini sanıyordum." Hâlâ büyümekte olan genç bir adam için smokine yatırım yapabilecek kadar para kazanmıyordu. Gelecek yıl ona bile uymazdı.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Adam Amca bunu benim için New York'tan aldı. Galeride siyah kravatlı bir davete gitmiştik." Adam ve Luke şehirden bir hafta önce dönmüşlerdi ama Luke okula yetişmekle meşguldü. Konuşacak zamanları olmamıştı.

"Adam Amca'yla eğlenmene sevindim."

"Ben yaptım. Müzelere gittik ve pastırmalı sandviç yedik." Luke'un yüzü kızardı ve yere baktı. "Kamp gezisi konusunda bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Hayır diyen tek ebeveyn sen değilsin. Çocukların yarısı gidemiyor."

Bree'nin kalbi tökezledi. İlk kez ondan *ebeveyni* olarak bahsediyordu. Gözleri buğulandı. "Özür için teşekkürler. Büyüyüp iyi bir adam oluyorsun."

Luke başını salladı. "Adam Amca gerçek erkeklerin hata yaptıklarında özür dilediklerini söylerdi."

"Bu kadınlar için de geçerli." Bree bir damla gözyaşını kırptırdı. Rimeli yüzüne bulaşmadan önce gözünün altını sildi. "Bak, bunu çok düşündüm ve eğer hâlâ kampa gitmek istiyorsan, seninle ve arkadaşlarınla gidebilirim." Bunun neden daha önce aklına gelmediğini bilmiyordu. Kamp yapmak en sevdiği aktiviteler listesinde değildi ama Luke için her şeyi yapardı, böceklerle dolu bir çadırda uyumayı bile.

"Bree Teyze." Luke acı çekmiş görünüyordu. "Teklifin için minnettarım ama" -sesini alçalttı- "bu bir erkek gezisi."

"Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin." Bir elini kaldırdı. "Pek çok şey olabilirim ama bir erkek olamam." Bree ne kadar uğraşsın her iki ebeveyn de olamazdı.

"Kesinlikle hayır." Matt bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. Sonra Luke'a döndü. "Seni ve arkadaşlarını kampa götürmeme ne dersin?" Bree'ye baktı. "Senin için yeterli bir gözetmen olur muyum?"

"Evet," diye kekeledi Bree, şaşırılmıştı. Onun teklif etmesini beklemiyordu ama çözüm çok basitti. "Kesinlikle evet."

Matt Luke'un sırtına bir tokat attı. "Cidden, Luke. Keşke sorsaydın. Kamp yapmayı seviyorum."

Adam ön kapıdan içeri girdi. Özel dikim smokini içinde neredeyse tanınmaz haldeydi. Saçları taranmıştı. Temiz tıraşlıydı ve üzeri boya kaplı değildi. Uğur Böceği bacaklarına sürtündü. "Kim kampa gidiyor?"

Matt eliyle Luke'u işaret etti. "Ben, Luke ve onun bazı arkadaşları. Gelmek ister misin?"

"Ben de varım." Adam siyah pantolonundaki beyaz köpek tüylerini fırçaladı. "Oltamın tozunu alacağım."

"Harika." Luke pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Ben çocukları arayacağım. Sen gitmeye hazır olduğunda ben dışarıda olacağım."

Bree Adam'a döndü. "Şehirden döndüğünden beri seni görmedim. Nasıl geçti?"

"Diğer çalışmalarımın farklı bir yöne gittiği için galerinin yeni resmimi beğenmeyeceğinden nasıl endişelendiğimi biliyor musun?" Adam'ın son resmi önceki çalışmalarına göre daha az karanlık, daha az karamsar ve daha umutluydu.

"Evet." Bree bir elini onun koluna koydu. "Desteğiniz için hepimiz ne kadar minnettar olsak da, idare edebiliriz. Sanatını para için değiştirmen gerektiğini düşünmeni asla istemiyorum. Bu senin tutkun ve bunun peşinden gitmelisin."

"Bunu söylemenize sevindim ama galeri eseri çoktan sattı. Onu satın alan koleksiyoncu daha önceki birkaç çalışmamı da kaptı. Onları önümüzdeki yaz bir sergi için müzeye ödünç verecek." Adam'ın yüzü yeni tablosundaki ışık gibi parlıyordu. "Cidden, Bree. Bu haftayı vakıf fonları oluşturarak geçirdim. Çocukların üniversite harçları -ya da hayatlarında ne yapmak istiyorlarsa- karşılandı. Çiftlik masraflarını ödemek için kenara para koydum."

"Nutkum tutuldu," dedi Bree.

"Güzel." Adam üzgün görünüyordu. "Bu yıldan önce çocuklar ve senin için yeterince şey yapmadım ama hepsi geçmişte kaldı. Artık gerçek bir aileyiz."

Bree'nin hayatında beklediği onca şey arasında, bazen ilgisiz ve dokunulmaz olan küçük kardeşinin tüm aileyi geçindirmesi bunlardan biri değildi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana teşekkür etme." Adam gülümsedi. "Aileler böyle yapar.

O çocuklar sizin olduğu kadar benim de sorumluluğumda."

"Gerçekten de öyle." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Adam Dana'yla konuşmak için uzaklaştı.

Duyguları birkaç saniyeliğine Bree'yi ele geçirdi. Başını Matt'in omzuna yasladı. "Teşekkür ederim."

Belindeki el onu sıktı. "Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama bazen unutuyorum." Bree yardım istemeyi nadiren hatırlıyordu. Bunun üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Hazır mıyız?" Matt herkesi Suburban'ına götürdü. Arka kapıyı açtı ve Brody'yi araca bindirdi. Köpek arka koltukta Luke ve Kayla'nın arasına oturdu. Dana ve Adam üçüncü sırayı aldılar.

"Greta'yı kim getiriyor?" Matt yolcu kapısını açıp onun içeri girmesine yardım ederken Bree sordu.

"Collins." Matt kapıyı kapattı, aracı sürücü tarafına doğru döndürdü ve direksiyonun arkasına geçti. "Birlikte görünmeleri gerektiğini düşündüm."

"İyi fikir." Bree elbisesini düzelitti. "Her şey yolunda giderse, ortak olacaklar."

Matt yemek salonuna gitti. Todd'la dışarıda buluştular. Çürüklerinin çoğu geçmişti, ama hâlâ sol tarafını tercih ediyordu. Birlikte içeri girdiler.

İçeride düzinelerce masaya masa oyunları yerleştirilmişti. Mekânın bir ucu büfeye ayrılmıştı. Diğer tarafta bir dans pisti bulunuyordu. Hemen yanında canlı bir müzik grubu kuruluyordu. Bree girişin yakınında Cady'yi gördü. Göz alıcı kobalt mavisi bir elbise giymişti. Uzun saçları açıktı ve sırtının yarısına kadar dalgalanıyordu. Bree, ağzı açık kalmış olan Todd'a baktı.

Cady elinde panoyla onlara yaklaştı. "Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor."

Todd ağzını kapattı ama bir şey söylemedi. Yüzü kızardı.

Cady ayakkabılarına baktı, sanki topuklu ayakkabılarının onu Todd'dan iki santim daha uzun yaptığını yeni fark etmiş gibiydi. "Düz ayakkabı giymeliydim."

"Neden?" Todd toparlandı. Ona hızlı bir öpücük vermek için öne doğru eğildi. "Harika görünüyorsun."

Cady işinlandı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Elbette." Dirseğinden tuttu ve onu uzaklaştırdı.

Matt, Bree ve ailesi erkenden gelmelerine rağmen basın çoktan girişte kümelenmişti. Bree çocukları Adam ve Dana'yla birlikte masalarına gönderdi. Onları basının yakınında istemiyordu. Sonra Matt yanında olduğu halde pisti geçti ve gazetecilerle yüz yüze geldi. Kameralar parladı.

Matt'e yaklaşıp bir çift olduklarını belli etti.

Grubun en önünde Paris Vickers, Bree'nin elbisesini inceledi. Bakışları dövmenin üzerinde durdu ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Mürekkep karmaşık, kapsamlı ve tamamen iyileşmişti. Tamamlanması aylar süren türden bir dövme idi. Belli ki yakın zamanda yapılmamıştı. "Sanırım hepsi bu kadar." Bree'nin yüzüne bir mikrofon tuttu. "Herhangi bir yorumunuz var mı?"

"Galanın biletleri tükendi." Bree, tam takım üniformasıyla mekâna giren Şerif Yardımcısı Collins'i işaret etti. Yeni yıkanmış ve pırıl pırıl parlayan Greta onun yanında tırıs gidiyordu. Konuklar geliyor ve muhteşem köpeğe hayranlıkla bakıyorlardı. "Şerif departmanının yakın gelecekte bir K-9 ekibine sahip olacağını umuyorum."

Paris sıkılmış bir şekilde yoluna devam etti.

Muhabir Nick West öne çıktı ve Bree'nin dövmesine doğru başını salladı. "İyi oynadın, Şerif. İyi oynadın."

Bree ona başıyla selam verdi, sonra bara geçip bir soda sipariş etti. Döndü ve odayı taradı.

Gece büyük bir başarıydı. İnsanlar yemek yedi, oyunlar oynadı ve dans etti. Morgan'ın dediği gibi, herkes oradaydı. Bree onu ve Lance'i dans pistinde gördü. Cady ve Todd odada çalışarak çekiliş biletleri sattı ve daha fazla bağış topladı.

Gecenin sonuna doğru Bree kısa bir konuşma yaparak yardım ve bağışta bulunan herkese teşekkür etti. Collins, Greta'yı büyük bir alkış tufanı eşliğinde sahneye çıkardı. Mikrofonu bıraktıktan sonra Bree Matt'in elinden tuttu ve onu dans pistine götürdü.

"İlişkimizi göstermeye kararlı mısınız?" diye sordu.

"Evet." Elini onun omzuna koydu. "Kabul ederler ya da . Bu onların bileceği iş. için mutluluğumuzun bir parçasını bile feda etmeyeceğim. Geleceğimizi hiçbir şey için feda etmeyeceğim, bu iş için bile." Kız kardeşinin beri Bree önceliklerini sürekli olarak yeniden değerlendiriyordu. Matt'in gölde ölüm riskiyle karşı karşıya kaldığını görmek

hızlı bir şekilde sonuçlandırmak için. Geleceğin hiçbir garantisi yoktu. Onunla geçirdiği her günün değerini bilecekti. İstisnasız.

Adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı ve dans pistinde ona rehberlik etti. "Güzel. Çünkü kalmak için buradayım."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Aynı."

Kamera flaşları yanıp söndü. Matt onları medyayla yüz yüze gelecek şekilde döndürdü ve Bree bundan sonra her şeyle bu şekilde yüzleşeceklerine karar verdi.

Kafa

kafaya.

Birlikte.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı bitiremeyeceğimi düşündüğüm günler oldu, ancak bütün bir insan topluluğunun desteği ve yardımı ile başardım. Yazar arkadaşlarım Rayna Vause, Kendra Elliot ve Leanne Sparks'a çeşitli teknik detaylar, manevi destek ve olay örgüsü tavsiyeleri için özel teşekkürler. Ayrıca Kendra, Leanne, Toni Anderson ve Amy Gamet'e aylarca süren yalnızlığımı atlatmama yardımcı olan sanal mutlu saatler için teşekkür etmek istiyorum. Şeref, hanımlar! Her zaman olduğu gibi, menajerim Jill Marsal'a da sürekli desteği ve sağlam kariyer tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de yönetici editörüm Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Ekipler söz konusu olduğunda, en iyisine sahip olduğum için şanslıyım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

#Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazar Melinda Leigh tamamen iyileşmiş bir bankacıdır. Melinda'nın ilk romanı *She Can Run*, Uluslararası Gerilim Yazarları tarafından En İyi İlk Roman dalında aday gösterildi ve iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda başka yazarlık ödülü aldı. Diğer kitapları arasında *She Can* serisinden *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels* serisinden *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession*; *Scarlet Falls* serisinden *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live* yer almaktadır; *Morgan Dane* serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; ve *Bree Taggart* serisinde *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows* ve *Right Behind Her*. Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir, kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir ve ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

